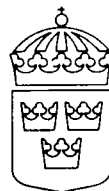


Regeringens proposition 1994/95:34

Den svenska tullagstiftningen vid ett EU-medlemskap



Prop.
1994/95:34

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 20 oktober 1994

Ingvar Carlsson

Jan Nygren
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen läggs fram förslag till den nationella tullagstiftning som behövs vid ett svenskt medlemskap i Europeiska unionen (EU).

I dag regleras den svenska tullagstiftningen i en rad lagar, förordningar och föreskrifter. De centrala bestämmelserna om tullprocedurerna finns i tullagen (1987:1065), medan bestämmelserna om svenska tullar finns i tulltaxelagen (1987:1068) och de centrala bestämmelserna om tullfrihet i lagen (1987:1069) om tullfrihet.

Vid ett svenskt medlemskap i EU kommer den nuvarande svenska tullagstiftningen att till stora delar ersättas av bestämmelser i form av gemenskapsförordningar som blir direkt gällande svensk rätt. Främst bland dessa förordningar är rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen), kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tillämpningskodexen), rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan samt rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse. Nu gällande svenska bestämmelser som reglerar förhållanden som även regleras i gemenskapsförordningar måste upphävas vid ett svenskt medlemskap i EU. Gemenskapsförordningarna är dock inte heltäckande. De lämnar utrymme för vissa nationella bestämmelser. I vissa fall är nationella bestämmelser inte enbart möjliga utan även nödvändiga.

Detta gäller framför allt kompletterande straffbestämmelser och även administrativa tillämpningsföreskrifter.

Inom EU finns även bestämmelser på tullagstiftningsområdet i form av direktiv. Detta gäller främst bestämmelser om skatter. Ett direktiv medför till skillnad från en gemenskapsförordning i princip inte att en bestämmelse blir gällande nationell rätt utan innebär i stället en skyldighet för medlemsländerna att i nationell rätt genomföra direktivets bestämmelser.

I propositionen föreslås

dels att stora delar av den nu gällande tullagstiftningen upphävs, bl.a. tullagen, tulltaxelagen, lagen om tullfrihet m.m. och lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel,

dels att andra delar av tullagstiftningen ändras, bl.a. tullregisterlagen (1990:137),

dels att ny tullagstiftning införs med kompletterande bestämmelser till gemenskapsförordningarna eller till genomförande av direktiv, bl.a. en ny tullag, en ny lag om tullfrihet m.m., en lag om frihet från skatt vid import, m.m. och en lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.

Svenska folket skall i en folkomröstning den 13 november 1994 ta ställning till om Sverige skall inträda som medlem i EU eller inte.

Vid ett svenskt medlemskap i EU kommer tullagstiftningen inte att gälla för varor som förs mellan Sverige och ett annat medlemsland. I propositionen lämnas dock förslag till övergångsbestämmelser som innebär att tullmyndigheterna skall behålla sina befogenheter för att vid den s.k. inre gränsen kunna kontrollera det undantag avseende införselbeskattning av alkohol och tobak som Sverige fått i anslutningsfördraget med EU:s medlemsländer samt illegal införsel bl.a. av narkotika och vapen.

De nya reglerna föreslås träda i kraft den 1 januari 1995.

1	Förslag till riksdagsbeslut	5
2	Lagtext	6
2.1	Förslag till tullag	6
2.2	Förslag till lag om tullfrihet m.m.	31
2.3	Förslag till lag om frihet från skatt vid import, m.m.	34
2.4	Förslag till lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.	41
2.5	Förslag till lag om tullkontroll av varumärkesinträng	43
2.6	Förslag till lag om ändring i lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker	44
2.7	Förslag till lag om ändring i lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m.	45
2.8	Förslag till lag om ändring av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga	46
2.9	Förslag till lag om ändring av lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tullag	72
2.10	Förslag till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.	73
2.11	Förslag till lag om ändring i tullregisterlagen (1990:137)	74
2.12	Förslag till lag om upphävande av vissa tullförfattningar	76
3	Ärendet och dess beredning m.m.	77
4	EG:s tullunion	80
4.1	Grunderna för tullunionen	80
4.2	EG:s gemensamma regler på tullområdet	80
4.2.1	Tullförfarande	80
4.2.2	Den gemensamma tulltaxan och TARIC	81
4.3	Institutioner och tullkommittéer inom gemenskapen	82
4.3.1	Allmänt	82
4.3.2	Närmare om kommittéväsendet på tullområdet	83
5	Införlivande av EG:s regelverk på tullområdet med svensk rätt	85
5.1	EG:s regelverk	85
5.1.1	Allmänt	85
5.1.2	Särskilt om sekundärrätten (förfordningar, direktiv, beslut m.m.)	85
5.2	Den svenska anslutningslagen	87
5.3	Avtalsfrågor	89

6	Lagförslag på Finansdepartementets verksamhetsområde	95	Prop. 1994/95:34
6.1	Tullagen	95	
6.1.1	Allmänt	95	
6.1.2	Tullkredit och förenklade förfaranden	97	
6.1.3	Tullombud	100	
6.1.4	Tillfälliga lager, tullager, frizon, frilager och exportbutik	101	
6.1.5	Tullverkets kontrollverksamhet	103	
6.1.6	Straffbestämmelser och administrativa sanktioner	105	
6.1.7	Ränta och ställande av säkerhet	107	
6.1.8	Omprövning och överklagande	109	
6.1.9	Övergångsbestämmelser	110	
6.2	Lagen om frihet från skatt vid import, m.m.	112	
6.3	Lagen om tullkontroll av varumärkesintrång	113	
6.4	Övrigt	115	
7	Lagförslag inom Utrikesdepartementets verksamhetsområde	117	
7.1	Tullfrihet	117	
7.2	Vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan	119	
7.3	Straff i vissa fall för oriktigt ursprungsintyg	121	
7.4	Upphävande av vissa tullförfattningar	122	
8	Författningskommentar	123	
8.1	Förslaget till tullag	123	
8.2	Förslaget till lag om tullfrihet m.m.	167	
8.3	Förslaget till lag om frihet från skatt vid import, m.m.	173	
8.4	Förslaget till lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.	182	
8.5	Förslaget till lag om tullkontroll av varumärkesintrång	184	
8.6	Förslaget till lag om ändring i lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker	186	
8.7	Förslaget till lag om ändring i lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m.	186	
8.8	Förslaget till lag om ändring i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga	187	
8.9	Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tullag	187	
8.10	Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.	188	
8.11	Förslaget till lag om ändring i tullregisterlagen (1990:137)	188	
8.12	Förslaget till lag om upphävande av vissa tullförfattningar	189	
Bilaga 1	Utredningens sammanfattning av betänkandet	190	
Bilaga 2	Förteckning över remissinstanserna	192	
Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde		193	
Rättsdatablad		194	

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. tulllag
2. lag om tullfrihet m.m.
3. lag om frihet från skatt vid import, m.m.
4. lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.
5. lag om tullkontroll av varumärkesintrång
6. lag om ändring i lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker
7. lag om ändring i lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m.
8. lag om ändring i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga
9. lag om ändring i lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag
10. lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.
11. lag om ändring i tullregisterlagen (1990:137)
12. lag om upphävande av vissa tullförfattningar.

Regeringen har följande förslag till lagtext

2.1 Förslag till tulllag

Härigenom föreskrivs följande.

Inledande bestämmelser

1 § Denna lag gäller dels tull som tas ut vid import eller export av varor från eller till tredje land, dels Tullverkets övervakning och kontroll av import från och export till sådant land. Vad som sägs i denna lag om tull gäller även andra skatter samt sådana avgifter som skall tas ut för varor vid import från tredje land, om inte annat uttryckligen anges eller framgår av sammanhanget.

Lagen innehåller kompletterande bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Lagen innehåller även vissa bestämmelser om förfarandet avseende skatt på varor som förs in i landet från sådan del av EG:s tullområde som ligger utanför EG:s skatteområde. Genom dessa bestämmelser genomförs delar av rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter. Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund och rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattebelagda varor och om innehav, rörlighet och övervakning av sådana varor.

Ytterligare kompletterande bestämmelser till förordningarna (EEG) nr 2913/92 och 2454/93 finns i lagen (1994:000) om tullfrihet m.m. och lagen (1994:000) om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.

Innebörden av vissa uttryck

2 § I denna lag förstås med

det svenska tullområdet: Sveriges landområde och sjöterritorium samt lufttrummet däröver,

EG:s tullområde: de områden som anges i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2913/92,

EG:s skatteområde: det område inom vilket gemenskapens bestämmelser om en viss skatt är tillämpliga,

tredje land: område som inte omfattas av EG:s tullområde,

tullklarering: en tullmyndighets åtgärder i fråga om en vara som

angetts till en godkänd tullbehandling,

förtullning: en tullmyndighets åtgärder i fråga om en vara som deklarerats för övergång till fri omsättning.

I övrigt har uttryck som används i denna lag samma innebörd som i förordning (EEG) nr 2913/92.

Vid tillämpning av tullagstiftningen förstås med *tullmyndighet* Generaltullstyrelsen och underställda myndigheter. Med *tullagstiftningen* förstås såväl EG:s bestämmelser som svenska tullförfattningar.

Införsel av varor till EG:s tullområde

3 § Bestämmelser om skyldigheter för den som för in varor i EG:s tullområde finns i förordning (EEG) nr 2913/92. Regeringen får meddela närmare föreskrifter till utfyllnad av dessa bestämmelser.

Övergång till fri omsättning eller godkänd tullbehandling av varor

4 § Regeringen får meddela föreskrifter om på vilka platser varor får deklarerats för övergång till fri omsättning eller anges till annan godkänd tullbehandling av varor.

5 § Om inte annat följer av denna lag eller tullagstiftningen i övrigt får inte någon förfoga över en icke-gemenskapsvara innan den har förtullats.

6 § Oförtullade oljeprodukter får tillföras sådana märkämnerna som avses i 2 kap. 7 § lagen (1994:00) om skatt på energi.

7 § Tullmyndighet får, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, bevilja importör eller sådant företag som i sin verksamhet deklarerar varor för övergång till fri omsättning för importörs räkning (ombud för importör), tillstånd att ta hand om och i övrigt förfoga över varor innan tull fastställts. När det förenklade förfarandet används med stöd av ett ombuds tillstånd, får även importören ta hand om och förfoga över varan.

Om det är nödvändigt för tullmyndigheternas kontroll, får regeringen föreskriva begränsningar i rätten att ta hand om varor.

Det finns särskilda föreskrifter om andra begränsningar i rätten att ta hand om varor enligt första stycket och att förfoga över varor som tagits om hand.

8 § Om en vara deklarerats för övergång till fri omsättning med tillämpning av ett förenklat förfarande enligt 7 §, skall deklaranten ge in kompletterande tulldeklaration senast nio dagar efter den dag då varan frigjordes.

9 § Den som till landet för in eller låter föra in en vara från ett område som ligger inom EG:s tullområde men utanför EG:s skatteområde, är

skyldig att anmäla införseln till tullmyndigheten. Motsvarande gäller den som för ut eller låter föra ut en vara till ett sådant område.

En gemenskapsvara som förs in i landet från ett sådant område får förvaras på tillfälligt lager, hänföras till tullförfarandena uppläggning på tulllager, aktiv förädling eller temporär import med fullständig befrielse från tull samt föras in i en frizon eller i ett frilager. En vara som skall föras ut ur landet till ett sådant område får hänföras till tullförfarandena export eller passiv förädling.

Regeringen meddelar ytterligare föreskrifter om anmälningsskyldighet och tillämpning av förfaranden för godkänd tullbehandling på ifrågavarande varor.

10 § Den som är skyldig att betala import- eller exporttull för en vara, eller skulle ha varit det om varan varit tullbelagd (den tullskyldige), är skyldig att betala annan skatt eller avgift som skall tas ut för varan vid import eller export.

Den som lämnar anmälan eller borde lämna anmälan enligt 9 § är skyldig att betala annan skatt än tull samt avgift som skall tas ut för varan på grund av införseln eller utförseln.

Skatt och avgift enligt denna paragraf skall fastställas och betalas i den ordning som gäller för tull, om inte annat föreskrivits.

Om det finns särskilda skäl, kan tullmyndigheten i de fall som avses i 83 § medge nedsättning av eller befrielse från annan skatt än tull samt avgift.

11 § I verksamheten enligt tullagstiftningen använder tullmyndigheterna ett system för automatisk databehandling (tulldatasystemet). Bestämmelser om register som ingår i systemet finns i tullregisterlagen (1990:137).

12 § Tullmyndigheten kan ge tillstånd till att tulldeklarationer och andra handlingar och uppgifter som skall avges till en tullmyndighet får lämnas genom ett elektroniskt dokument till tulldatasystemet eller på annat sätt med hjälp av automatisk databehandling.

Med ett elektroniskt dokument avses en upptagning vars innehåll och utställare kan verifieras genom ett visst tekniskt förfarande.

Regeringen får meddela föreskrifter om det tekniska förfarandet för uppgiftslämnandet och om förfarandet i övrigt.

Ett tillstånd enligt första stycket får förenas med särskilda villkor om det tekniska förfarandet för uppgiftslämnandet och om förfarandet i övrigt.

En tullmyndighet får genom tulldatasystemet överföra elektroniska dokument och andra upptagningar till en uppgiftslämnare.

13 § Ett elektroniskt dokument anses ha kommit in till en tullmyndighet när det blivit tillgängligt för myndigheten för överföring till sådan form att det kan läsas.

Om uppgifter i ett elektroniskt dokument förmedlas genom annan myndighet än tullmyndighet eller genom juridisk person efter bemyn-

digande enligt 9 § tullregisterlagen (1990:137) anses dokumentet dock ha kommit in till tullmyndigheten redan när det tagits emot och kan antas ha avskilts för tullmyndigheten hos förmedlaren.

14 § Om uppgifter lämnats genom överföring av ett elektroniskt dokument till tulldatasystemet, skall tullmyndigheten handlägga ärendet i sak först sedan uppgiftslämnaren begärt tullklarering under återopande av dokumentets tullidentifikationsnummer (tullid).

15 § Tullmyndighetens beslut i ett ärende som väckts genom ett elektroniskt dokument får meddelas genom ett sådant dokument.

16 § Att var och en får anlita ombud i sina mellanhavanden med tullmyndigheterna är föreskrivet i förordning (EEG) nr 2913/92. Regeringen får meddela föreskrifter om villkor och inskränkningar i fråga om användning av ombud.

17 § Tulldeklaration för en vara får avges genom någon som är anställd och kan anses ha en förtroendeställning hos deklaramenten eller, om tulldeklaration avges genom ombud, hos ombudet.

18 § Regeringen får meddela föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas i en tulldeklaration eller anmälan till annan godkänd tullbehandling.

19 § Den som enligt artikel 14 i förordning (EEG) nr 2913/92 är skyldig att förse en tullmyndighet med handlingar skall bevara dessa i fem år eller den längre tid som för vissa uppgifter eller handlingar kan vara föreskriven i annan lag eller författning.

Tulltaxering, omprövning och skönstulltaxering

20 § Med ledning av tulldeklaration eller motsvarande uppgifter fastställer en tullmyndighet tull som skall betalas vid import från eller export till tredje land (tulltaxering).

Omprövning

21 § Den tullmyndighet som fattat beslut om tull som första instans skall ompröva beslutet i en fråga som kan ha betydele för tulltaxeringen om den tullskyldige begär det eller om det finns andra skäl. Ytterligare regler om omprövning av tull finns i förordningarna (EEG) nr 2913/92 och 2454/93.

Bestämmelserna i denna lag och i tullagstiftningen i övrigt om omprövning av beslut om tull gäller även tulltaxeringsbeslut i övrigt samt beslut om tulltillägg och förseningsavgift. Att omprövning av sådana beslut skall

22 § Om en fråga som avses i 21 § har avgjorts genom beslut som vunnit laga kraft, får tullmyndigheten inte pröva frågan.

23 § Tulltaxering och sådan omprövning som innefattar bokföring i efterhand får göras även efter utgången av annars föreskriven tid om den tullskyldige samtyckt till att sådan tulltaxering sker.

Om den tullskyldige har åtalats för brott enligt lagen (1960:418) om straff för varusmuggling, får tulltaxering och omprövning enligt första stycket göras även efter utgången av nämnda tid för den vara som åtalet avser. Beslut om det får dock inte meddelas senare än under kalenderåret efter det då åtalet väcktes. Om den tullskyldige har avlidit, får beslutet inte meddelas senare än sex månader efter dödsfallet. Ogillas åtalet, skall tullmyndigheten undanröja beslutet, om domen vinner laga kraft.

Andra stycket skall tillämpas också i fall då den som har företrätt en juridisk person åtalats för brott enligt lagen om straff för varusmuggling, om brottet avser tull som den juridiska personen haft att betala.

Skönstulltaxering

24 § Om tull inte kan beräknas tillförlitligt vid tulltaxering eller omprövning, fastställs vad som skall betalas efter skälig grund (skönstulltaxering).

Betalning och återbetalning av tull

Betalning

25 § Tull skall betalas till tullmyndigheten inom 10 dagar från den dag då den tullskyldige underrättades om kravet, om inte betalningsansånd medgetts.

26 § Tullmyndigheten får medge betalningsansånd för den som bedriver importverksamhet eller annan som importerar varor i större omfattning (kreditimportör). Kreditimportör betalar tull enligt särskild tullräkning. Motsvarande gäller den som bedriver exportverksamhet eller annan som exporterar varor i större omfattning.

Särskild tullräkning får utställas även på den som lämnat tulldeklaration som ombud för tullskyldig, om ombudet gentemot tullverket åtagit sig att fullgöra den tullskyldiges betalningsskyldighet.

Särskild tullräkning utfärdas en gång i veckan och omfattar tulltaxeringsbeslut för alla varor som frigjorts under en kalendervecka. Räkningen skall betalas senast på fredagen i fjärde veckan efter nämnda kalendervecka.

Om ett ombud har tagit emot medel av tullskyldiga för betalning av

tullräkningar, skall ombudet hålla dessa medel skilda från andra tillgångar. Prop. 1994/95:34

27 § Av förordning (EEG) nr 2913/92 framgår att ställande av säkerhet är ett villkor för betalningsanstånd i fråga om tull. Även i övrigt finns gemenskapsföreskrifter om att säkerhet skall ställas för tull. Regeringen får föreskriva att säkerhet skall ställas för andra skatter och avgifter. Om säkerhet inte har ställts, utgör varan säkerhet för tullen och skatten så länge den står under tullverkets övervakning och kontroll.

28 § Regeringen får meddela de föreskrifter som behövs i övrigt till utfyllnad av reglerna om uppbörd i förordningen (EEG) nr 2913/92.

Återbetalning

29 § Bestämmelser om återbetalning och eftergift av tull finns i förordning (EEG) nr 2913/92. Om en tullskyldig har betalat annan skatt än tull, tulltillägg eller förseningsavgift eller annan avgift med högre belopp än han rätteligen skall betala, återbetalas överskjutande belopp. Motsvarande gäller när han betalat annan skatt än tull, tulltillägg eller förseningsavgift eller annan avgift som rätteligen inte skall betalas. Belopp som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (1994:200) eller som medför rätt till återbetalning enligt 10 kap. 9-13 §§ samma lag återbetalas dock inte.

Vid återbetalning till den tullskyldige får avdrag göras för tull och annan skatt samt avgift som förfallit till betalning och som den tullskyldige skall betala till tullverket. I lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter finns också föreskrifter som begränsar rätten till återbetalning.

Regeringen får meddela de föreskrifter som behövs i övrigt till utfyllnad av reglerna i förordningen (EEG) nr 2913/92 om återbetalning eller eftergift av tull.

Dröjsmålsavgift

30 § Om tull inte betalas inom föreskriven tid, skall dröjsmålsavgift tas ut enligt 58 § 2 - 5 mom. uppbördslagen (1953:272).

Vad som föreskrivs i tullagstiftningen om tull tillämpas även beträffande dröjsmålsavgift enligt första stycket.

Ränta

31 § I förordningarna (EEG) nr 2913/92 och 2454/93 föreskrivs i vilka fall ränta skall tas ut på tull som skall betalas. I motsvarande fall skall ränta tas ut även på andra skatter och avgifter som skall betalas.

Ränta tas ut även på andra skatter än tull samt på avgifter som skall betalas

1. på grund av bokföring i efterhand enligt förordning (EEG) nr 2913/92,
2. enligt beslut av Generaltullstyrelsen eller allmän förvaltningsdomstol,
3. i fall som avses i artiklarna 202-204 i förordning (EEG) nr 2913/92,

när andra skatter eller avgifter undandragits genom förfarandet,

Om utfärdande av särskild tullräkning fördröjs till följd av att den som tagit hand om en vara med tillämpning av ett förenklat förfarande inte lämnat kompletterande tulldeklaration inom föreskriven tid, tas ränta ut på andra skatter än tull samt på avgifter.

Ränta enligt första - tredje styckena tas dock inte ut på belopp som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (1994:200).

Bestämmelserna i denna lag och tullagstiftningen i övrigt om tull tillämpas även i fråga om ränta som avses i denna paragraf.

Regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, Generaltullstyrelsen får besluta om befrielse helt eller delvis från skyldigheten att betala ränta på annan skatt än tull eller på avgift enligt denna paragraf, om det finns synnerliga skäl.

32 § Ränta som avses i 31 § andra stycket 1 eller 2 skall beräknas från utgången av den första månaden efter den då varan deklarerades för övergång till fri omsättning till och med den månad då beloppet skall betalas. Ränta på skatt eller avgift, som motsvarar tidigare återbetalat belopp, beräknas dock från utgången av den månad då beloppet återbetalades,

Ränta enligt 31 § andra stycket 3 skall beräknas från utgången av den månad då varan infördes eller det olovliga förfarandet ägde rum till och med den månad då beloppet skall betalas.

Ränta enligt 31 § tredje stycket tas ut för den tid fördröjningen omfattar.

33 § På belopp som återbetalas i fall som anges i 29 § utgår ränta. Ränta utgår även på ränta enligt 31 § och på dröjsmålsavgift som återbetalas. Ränta utgår från utgången av den månad under vilken beloppet betalats till och med den månad då beloppet återbetalas.

34 § Om beräkning av ränta i fall som avses i 31 § första stycket finns bestämmelser i förordningen (EEG) nr 2454/93.

Ränta i fall som avses i 31 § andra och tredje styckena och 33 § beräknas för visst kalenderår efter en räntesats som motsvarar 75 procent av den statslåneränta som gällde vid utgången av november det föregående året. Räntesatsen bestäms till procenttal med högst en decimal. För den tid som infaller efter utgången av det år då skatten eller avgiften slutligt fastställs tillämpas dock den räntesats som gäller för det året. Räntebelopp som inte uppgår till femtio kronor tas inte ut och återbetalas inte.

35 § Om ett beslut som föranlett ränta enligt 31 § har ändrats på sådant sätt att ränta inte skulle ha betalats eller skulle ha betalats med lägre belopp, skall ny beräkning av räntan göras. För mycket erlagd ränta återbetalas.

Ränta utgår inte på räntebelopp som en tullskyldig åläggs betala enligt 31 § utöver tidigare erlagd ränta.

Om ett beslut som föranlett ränta enligt 33 § har ändrats på sådant sätt att ränta inte skulle ha utgått eller skulle ha utgått med lägre belopp, skall den tullskyldige återbetala vad han uppburit för mycket. Bestämmelserna i tullagstiftningen om tull gäller därvid i tillämpliga delar.

36 § För betalning enligt bestämmelserna i 25-35 §§ får uppgifter lämnas mellan Tullverket och annan genom överföring av elektroniska dokument. Regeringen meddelar föreskrifter om sådan överföring.

Indrivning m.m.

37 § Tull som har förfallit till betalning skall lämnas för indrivning. Regeringen får föreskriva att indrivning inte behöver begäras för ett ringa belopp. Bestämmelser om indrivning finns i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Vid indrivning får verkställighet enligt utsökningsbalken ske. Om säkerhet har ställts eller om varan utgör säkerhet, får tullmyndigheten ta ut beloppet ur säkerheten.

38 § Om någon, i egenskap av företrädare för en tullskyldig som är juridisk person, uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har underlåtit att betala in tull i rätt tid och ordning, är han tillsammans med den tullskyldige betalningsskyldig för tullen. Betalningsskyldigheten får helt eller delvis efterges, om det finns särskilda skäl.

Talan om åläggande av betalningsskyldighet enligt första stycket skall föras vid allmän domstol. Talan får inte väckas sedan den tullskyldiges betalningsskyldighet för beloppen har fallit bort enligt lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m. Hos den som har blivit ålagd betalningsskyldighet får indrivning ske i samma ordning som gäller för tull enligt 37 §.

Den som fullgjort betalningsskyldighet för tullbelopp enligt första stycket har rätt att få ut beloppet av den tullskyldige.

Bestämmelsen i 4 § preskriptionslagen (1981:130) gäller i fråga om regressfordran enligt tredje stycket.

39 § De föreskrifter om ränta, dröjsmålsavgift, indrivning, avräkning, och preskription som gäller i fråga om fordringar mot en tullskyldig gäller även när motsvarande fordringar tagits upp i tullräkning, som utställts på ombud enligt 26 § andra stycket.

40 § Om en vara skall säljas av tullmyndigheten enligt bestämmelser i förordning (EEG) nr 2913/92 eller förordning (EEG) nr 2454/93, får varan säljas genom tullmyndighetens försorg på offentlig auktion (tullauktion) eller på annat sätt, om tullmyndigheten finner det vara lämpligare. Om varan är skadad eller förskämd eller om köpeskillingen inte kan beräknas täcka minst kostnaden för försäljningen eller om tullmyndigheten annars finner att det finns särskilda skäl, får varan i stället förstöras.

Att vissa varor inte får säljas av tullmyndigheten följer av särskilda bestämmelser.

41 § En tullauktion skall kungöras i god tid och på lämpligt sätt.

Innan en vara säljs på tullauktion eller på annat sätt, skall tullmyndigheten i god tid skicka särskild underrättelse, om adressen är känd, till den som är tullskyldig samt till den som kan antas vara ägare och den som kan antas ha särskild rätt till varan. Vad som sagts nu skall om möjligt tillämpas även innan en vara förstörs.

42 § Medel från försäljningen enligt 40 § skall användas till att täcka i första hand Tullverkets kostnader för förvaring och försäljning av varan, i andra hand tull för varan och i tredje hand andra skatter och avgifter samt ränta.

Uppkommer överskott, skall beloppet tillställas den tullskyldige eller, om någon annan visar att han var ägare till varan, denne. Om någon visar att han hade särskild rätt till varan, skall dock häremot svarande del av beloppet tillställas honom.

Om beloppet eller del därav inte har kunnat tillställas någon enligt andra stycket inom ett år från dagen för försäljningen, tillfaller det staten.

Export

43 § Regeringen får meddela föreskrifter till utfyllnad och verkställighet av regler i förordningarna (EEG) nr 2913/92 och 2454/93 om export och annan utförsel av varor från gemenskapens tullområde.

Statistik

44 § Uppgifter som en tullskyldig eller någon annan lämnat om en vara enligt föreskrifter i förordning (EEG) nr 2454/93 eller föreskrifter som avses i 18 § denna lag används även för statistiska ändamål.

Regeringen får meddela föreskrifter om att den som för transportmedel från eller till tredje land skall lämna särskilda uppgifter till tullmyndigheten för transportstatistiska ändamål.

45 § Bestämmelser om tillfälliga lager, tullager, transitering samt frizoner och frilager finns i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93. Regeringen får meddela föreskrifter till utfyllnad och verkställighet av dessa bestämmelser.

För försäljning av oförtullade eller obeskattade varor till flygpasagerare som avreser till utlandet får inrättas butik på flygplats (exportbutik). Om det finns särskilda skäl, får exportbutik inrättas även på någon annan plats.

46 § Tillstånd att inrätta frizon, frilager eller exportbutik meddelas av regeringen.

47 § En fraktförare är skyldig att lägga upp en icke-gemenskapsvara som införs till det svenska tullområdet på tillfälligt lager. Om ingen fraktförare åtagit sig att befordra varan, skall den som befordrat varan lägga upp den på tillfälligt lager. Vad som sagts nu gäller inte, om varan blir deklarerad till ett tullförfarande eller anmäld till annan godkänd tullbehandling och inte heller om varan redan är underkastad ett tullförfarande.

Befordras en vara på ett fordon som kommer till det svenska tullområdet med fartyg är den som svarar för vägtransporten skyldig att lägga upp varan på tillfälligt lager om fordonets förare medföljer fartyget. I annat fall har redaren denna skyldighet.

Om en fraktförare eller den som annars befordrat en vara inte fullgör sin skyldighet enligt första eller andra stycket, läggs varan upp på tillfälligt lager genom Tullverkets försorg. Den som inte fullgör skyldigheten skall ersätta Tullverket dess kostnader för varans uppläggning och förvaring. Tullmyndigheten kan bestämma att varan inte får tas ut från upplaget förrän kostnaderna ersatts eller säkerhet ställts för dem.

48 § En tullmyndighet får tillfälligt ta hand om en oförtullad vara om det behövs för tullkontrollen. Varan får läggas upp på tillfälligt lager eller tullager. I sådant fall skall 47 § tredje stycket tillämpas.

Innehavaren av ett tillfälligt lager är skyldig att ta emot oförtullade varor, om det kan ske utan avsevärd olägenhet.

49 § Regeringen får meddela föreskrifter om anmälningsskyldighet i fråga om varor, inklusive transportmedel, som förs till eller från en frizon eller ett frilager.

50 § I en frizon och ett frilager får industriell verksamhet, annan kommersiell verksamhet och serviceverksamhet bedrivas med de begränsningar och på de villkor regeringen föreskriver.

51 § Innehavare av en exportbutik skall betala den tull som belöper på sådan oförtullad vara som säljs till en resande med bestämmelseort inom

52 § Tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager samt exportbutiker är underkastade tullmyndigheternas övervakning och kontroll.

Regeringen får meddela föreskrifter om redovisningsskyldighet i fråga om varor som förvaras på sådana platser.

53 § Den som i verksamhet vid tillfälligt lager, tullager, frizon eller frilager tar befattning med tulldeklARATIONER och andra handlingar som lämnas för tullbehandling av varor, får inte obehörigen röja eller utnyttja vad han i verksamheten fått veta om någon enskilds ekonomiska och personliga förhållanden. I det allmännas verksamhet tillämpas i stället bestämmelserna i sekretesslagen (1980:100).

Tullverkets kontrollverksamhet

54 § Regeringen får meddela föreskrifter om skyldighet för transportmedels förare eller befälhavare att göra anmälan om transportmedlets ankomst från eller avgång till annat land.

55 § Icke-gemenskapsvaror och varor som hänförs till en godkänd tullbehandling som innefattar att varorna förs ut ur EG:s tullområde är underkastade tullmyndigheternas övervakning och kontroll (står under tullkontroll). Detta gäller inte oförtullade varor som lämnats ut till fritt förfogande enligt en deklARATION för övergång till fri omsättning, utom i fall då deklARATIONEN ogiltigförklarats.

56 § Transportmedel står under tullkontroll, om det

1. ombord på transportmedlet finns varor som står under tullkontroll,
2. kommer till det svenska tullområdet utan att medföra varor, till dess anmälan om transportmedlet enligt 54 § har behandlats av tullmyndigheten,

3. skall avgå från det svenska tullområdet direkt till tredje land utan att medföra varor, sedan anmälan gjorts om detta.

Utöver vad som följer av första stycket 1 och 2 står transportmedel, som kommer till det svenska tullområdet och skall undersökas enligt 57 §, under tullkontroll till dess undersökningen slutförts.

57 § För kontroll av att deklARATIONs- och uppgiftsskyldighet enligt tullagstiftningen har fullgjorts riktigt och fullständigt får tullmyndigheten undersöka

1. transportmedel, containrar, lådor och andra utrymmen där varor kan förvaras,

2. områden för tillfälligt lager, tullager, frizoner, frilager och exportbutiker, flygplatser och bangårdar, där varor som står under tullkontroll förvaras, och även lokaler inom sådana områden, samt

3. handresgods, såsom resväskor och portföljer, samt handväskor och liknande som medförs av resande vid inresa till eller utresa från EG:s tullområde eller av person som kan anmanas stanna enligt 58 §.

Bestämmelser om kroppsvisitation och kroppsbesiktning finns i 19 § lagen (1960:418) om straff för varusmuggling.

58 § Förare eller befälhavare på transportmedel som står under tullkontroll är skyldig att använda anvisad väg eller led, att medföra passhandling för transportmedlet och dess last och att stanna på en tullmyndighets anmaning.

Förbud får meddelas föraren eller befälhavaren att göra uppehåll under resa inom det svenska tullområdet, att utan tullmyndighetens medgivande ankomma eller avgå med transportmedlet samt att beträda eller lämna och lossa eller lasta transportmedlet.

Förare och befälhavare på transportmedel som inte står under tullkontroll och även andra personer är skyldiga att stanna på tullmyndighets anmaning. Sådan anmaning får ges, när det finns anledning att anta att anmälningsskyldighet föreligger för honom enligt tullagstiftningen.

Anvisning, anmaning och förbud som avses i denna paragraf får meddelas endast om det behövs för att möjliggöra Tullverkets övervakning och kontroll av import eller export och får inte gå utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

59 § En tullmyndighet får anbringa lås, förseglingar och igenkänningsmärken på transportmedel, containrar och andra varor som står under tullkontroll. Tullmyndigheten får också tillfälligt ta hand om registreringsbevis och liknande handlingar, som avser ett sådant transportmedel, när det behövs för att hindra transportmedlets avgång.

Bestämmelserna om befogenhet för en tullmyndighet att tillfälligt ta hand om oförtullade varor finns i 48 § första stycket.

60 § Om det behövs för kontrollverksamheten och det inte medför något väsentligt hinder för trafiken, får en tullmyndighet tillfälligt stänga av områden där transportmedel lossas eller lastas eller passagerare går ombord på eller lämnar transportmedel. Detta gäller även annat område närmast transportmedel, liksom infarter till och utfarter från tillfälliga lager, frizoner och flygplatser.

61 § En tullmyndighet får preja fartyg inom det svenska tullområdet, om det behövs för att möjliggöra Tullverkets övervakning och kontroll av import eller export av varor.

Om ett fartyg under resa mellan orter inom EG:s tullområde lämnar detta område och därvid avviker från sin rätta kurs utan att nöd eller annat tvingande skäl föreligger, får tullmyndigheten, om befälhavaren inte följer en anmaning att återvända till EG:s tullområde, inbringa fartyget till en plats inom det svenska tullområdet. Om en anmaning inte kan ges eller om det finns särskild anledning anta att en anmaning skulle

förhindra eller avsevärt försvåra ett inbringande av fartyget, får det inbringas utan föregående anmaning.

Inbringande enligt andra stycket får inte ske av ett utländskt fartyg eller inom annan stats vattenområde, om det inte medges enligt avtal med den andra staten.

62 § För sådan kontroll som avses i 57 § skall den vars uppgifter skall kontrolleras eller för vars räkning varan importeras eller exporteras ge den som verkställer kontrollen tillfälle att undersöka varan och transportmedlet. Denne skall också lämnas tillträde till de lokaler och andra utrymmen som används för den transport, förvaring eller verksamhet som kontrollen avser.

Den som inte fullgör skyldigheten enligt förordning (EEG) nr 2913/92 att svara för den transport och hantering som är nödvändig för undersökning och provtagning av varor, skall enligt beslut av tullmyndigheten ersätta staten dess kostnad för åtgärderna. Vad som sägs i 37 § om indrivning av tull skall gälla även sådan ersättning. Tullmyndigheten får medge befrielse helt eller delvis från ersättningsskyldigheten.

63 § Även i annat fall än som avses i 62 § första stycket får en tulltjänsteman undersöka och ta prov på varor som står under tullkontroll.

64 § Om det finns anledning att anta att en uppgift som lämnats enligt tullagstiftningen inte är riktig, får tullmyndigheten anlita särskild sakkunnig för att få fram den upplysning som behövs. Om uppgiften visas vara oriktig, är den som lämnat uppgiften skyldig att stå för kostnaden för den sakkunnige. Sådan skyldighet föreligger dock inte, om den oriktiga uppgiften avser varans tull- eller skattepliktiga värde och det slutligen fastställda värdet inte överstiger det uppgivna med mer än tio procent.

En tullmyndighet får, med Generaltullstyrelsens medgivande, anlita särskild sakkunnig även när en uppmaning att lämna uppgift eller handling rörande en vara inte har följts. Den som rätteligen skulle ha lämnat uppgiften eller handlingen skall stå för kostnaden, om styrelsen inte beslutar annat.

Om Tullverket haft kostnad som enligt första eller andra stycket någon annan skall stå för, skall denne enligt beslut av tullmyndighet ersätta staten dess kostnad. Vad som sägs i 37 § om indrivning av tull skall gälla även sådan ersättning.

65 § Om det behövs för kontrollverksamheten eller för uppgiftsskyldigheten enligt 118 §, får regeringen föreskriva att den som deklarerar en vara till ett tullförfarande eller anmäler en vara till annan godkänd tullbehandling skall lämna uppgift om sitt organisationsnummer eller personnummer.

66 § Polisen och Kustbevakningen är skyldiga att medverka i kontrollverksamheten enligt denna lag. Vad som sägs i 57 - 63 §§ om tullmyn-

dighet och tulltjänsteman gäller vid sådan medverkan också polismyndighet och Kustbevakningen samt polisman och tjänsteman vid Kustbevakningen.

Även postbefordringsföretag som regeringen bestämmer och järnvägsföretag är skyldiga att medverka i kontrollverksamheten enligt denna lag i fråga om varor som befordras med post eller på järnväg. I fråga om sådan medverkan gäller inte 57 - 63 §§.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om medverkan som avses i första och andra styckena.

67 § Transportföretag som befordrar resande från tredje land skall utan kostnad för staten ställa de lokaler och anordningar till Tullverkets förfogande som enligt vad Generaltullstyrelsen bedömer behövs för undersökning och tullklarering av resgoods och fordon som resande för med sig, för förhör, kroppsvisitation och kroppsbesiktning av resande samt för tullpersonal under uppehåll i tjänstgöringen.

68 § Tullmyndigheten får förelägga den som är eller kan antas vara deklara- tions- eller uppgiftsskyldig enligt tullagstiftningen att lämna uppgift, visa upp handling eller lämna över en kopia av handling som behövs för kontroll av att deklara- tions- eller uppgiftsskyldigheten fullgjorts på ett riktigt och fullständigt sätt.

Vad som sagts i första stycket gäller även den för vars räkning en vara importerats eller exporterats.

Om ett föreläggande enligt första eller andra stycket avser uppgifter i räkenskaper som förs med hjälp av automatisk databehandling skall dessa därvid efter tullmyndighetens bestämmande tillhandahållas i utskrift eller på medium för automatisk databehandling.

69 § Tullmyndigheten får förelägga den, som bedriver verksamhet av sådan beskaffenhet att uppgift av betydelse för kontrollen av annan persons deklara- tions- eller uppgiftsskyldighet kan hämtas ur handlingar som rör verksamheten att lämna uppgift, visa upp handling eller lämna över kopia av handling rörande rättshandling mellan den som föreläggs och den andre personen (kontrolluppgift).

Den som föreläggs kan, om föreläggandet medför att han måste lägga ned ett betydande arbete för att fullgöra det, i stället ställa nödvändiga handlingar till tullmyndighetens förfogande för granskning.

70 § Tullmyndigheten får besluta om revision hos den som är eller kan antas vara deklara- tions- eller uppgiftsskyldig enligt tullagstiftningen samt den som bedriver verksamhet av sådan art att uppgift av betydelse för kontrollen av annan persons deklara- tions- eller uppgiftsskyldighet kan hämtas ur handlingar som rör verksamheten.

Revisionen får avse att kontrollera att deklara- tions- eller uppgiftsskyldigheten enligt tullagstiftningen fullgjorts riktigt och fullständigt.

71 § Ett beslut om revision skall överlämnas till den reviderade innan revisionen verkställs. Beslutet skall innehålla uppgift om ändamålet med revisionen och om möjligheten att undanta handlingar och uppgifter enligt 76 och 77 §§.

I ett beslut om revision skall tullmyndigheten förordna en eller flera tjänstemän att verkställa revisionen (revisor).

72 § En revision skall bedrivas i samverkan med den reviderade och på ett sådant sätt att den inte onödigt hindrar verksamheten. För det fall den reviderade inte samverkar finns bestämmelser om vite i 74 § fjärde stycket och om andra tvångsåtgärder i lagen (1994:000) om särskilda tvångsåtgärder i beskattningsförfarandet.

Tullmyndigheten får om det behövs bestämma tid och plats för revisionen. Denna får inte utan särskilda skäl verkställas hos enskild mellan kl. 19 och kl. 8. Revisionen skall ske hos den reviderade om han begär det och revisionen kan göras där utan betydande svårighet.

Om revisionen inte verkställs hos den reviderade skall handlingarna på begäran överlämnas till revisorn mot kvitto.

73 § Vid revision får räkenskapsmaterial och andra handlingar som rör verksamheten granskas om de inte skall undantas enligt 76 §.

Vid revision får revisorn även ta prov på varor och granska varulager.

Med handling förstås framställning i skrift eller bild samt upptagning som kan läsas, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas endast med tekniskt hjälpmedel.

74 § Vid revision skall den reviderade tillhandahålla revisorn de handlingar och lämna de upplysningar som behövs för revisionen. Han skall också lämna tillträde till utrymmen som huvudsakligen används i verksamheten för sådan åtgärd som avses i 73 § och om möjligt ställa en ändamålsenlig arbetsplats till förfogande samt i övrigt ge den hjälp som behövs vid revisionen.

Revisorn skall på begäran ges tillfälle att själv använda tekniskt hjälpmedel för att ta del av upptagning som kan uppfattas endast med sådant hjälpmedel, om inte den reviderade i stället tillhandahåller en kopia av upptagningen och denna utan svårighet kan granskas med annat tillgängligt tekniskt hjälpmedel. Revisorn får kontrollera att kopian stämmer överens med den upptagning som finns hos den reviderade.

Vid granskning av upptagning som avses i andra stycket får endast de tekniska hjälpmedel och sökbegrepp användas, som behövs för att tillgodose ändamålet med revisionen. Granskningen får inte verkställas via telenät.

Om den reviderade inte fullgör sina skyldigheter enligt första eller andra stycket får tullmyndigheten förelägga honom vid vite att fullgöra dem.

75 § En revision får inte pågå längre tid än nödvändigt. Räkenskapsmaterial och andra handlingar som överlämnats till revisorn skall så snart

som möjligt och senast när revisionen avslutats återlämnas till den reviderade.

Tullmyndigheten skall snarast lämna meddelande om resultatet av revisionen till den reviderade i de delar som rör honom.

76 § På den enskildes begäran skall från föreläggande eller revision undantas

1. handling som inte får tas i beslag enligt 27 kap. 2 § rättegångsbalken,
2. annan handling med ett betydande skyddsintresse om handlingens innehåll på grund av särskilda omständigheter inte bör komma till någon annans kännedom.

Handling som avses i första stycket 2 får undantas endast om handlingens skyddsintresse överväger dess betydelse för kontrollen.

Bestämmelserna i första och andra styckena gäller i tillämpliga delar även föreläggande att lämna uppgifter.

77 § En skriftlig begäran om befrielse från föreläggande att lämna uppgift, visa upp handling eller lämna över en kopia av handling, skall ges in till länsrätten, tillsammans med föreläggandet och den begärda handlingen eller uppgiften.

Om den reviderade begär att en handling skall undantas från revision skall handlingen, om tullmyndigheten anser att den bör granskas, omedelbart förseglas och överlämnas till länsrätten.

Länsrätten skall utan dröjsmål pröva om handlingen eller uppgiften skall undantas från kontrollen.

78 § I fråga om upptagning som avses i 73 § tredje stycket bestämmer länsrätten i vilken form eller på vilket sätt den skall tillhandahållas i målet.

Länsrätten får i fråga om upptagning som avses i föregående stycke besluta om sådana begränsningar i tullmyndighetens rätt att själv använda tekniska hjälpmedel som behövs för att uppgift, som skall undantas från granskning, inte skall bli tillgänglig för myndigheten.

79 § Om den enskilde begär det, skall länsrätten pröva om beslut kan fattas utan att rätten granskar handlingen.

Anser den enskilde att en handling eller uppgift inte omfattas av kontrollen handläggs frågan om undantagande på sätt som anges i 77 och 78 §§ samt i första stycket.

80 § Om en handling eller del av handling undantagits från kontroll, får dess innehåll inte återges eller åberopas vid redogörelse för granskningen eller annars inför myndighet. Detta gäller även om en handling, utan beslut av länsrätten, återlämnats efter det att den begärts undtagen.

Ett beslut i fråga om undantagande av handling eller uppgift gäller omedelbart om inte annat anges i beslutet.

81 § I fråga om varor som inkommer till tullområdet i postförsändelser skall postbefordringsföretag som regeringen bestämmer anses som deklarant och tullskyldig, om varorna inte deklarerats för övergång till fri omsättning eller hänförs till annan godkänd tullbehandling av någon annan.

Har försändelsen kommit adressaten till handa, skall dock denne anses som deklarant och tullskyldig vid tillämpning av regler om omprövning och bokföring i efterhand.

Tulltillägg, förseningsavgift, straff och vite

82 § Har den som är tullskyldig och skyldig att lämna skriftlig eller med databehandlingsteknik upprättad deklaration, i en deklaration eller ett annat dokument som under förfarandet avgetts till ledning för fastställande av tull, lämnat en uppgift som befinns vara oriktig, skall han påföras en särskild avgift (tulltillägg). Tulltillägget är tjugo procent av den tull som inte skulle ha påförts, om den oriktiga uppgiften godtagits. Detsamma gäller, om den tullskyldige skriftligen har lämnat en sådan uppgift i ett ärende som avser omprövning av tulltaxeringsbeslut eller i ett överklagat ärende som avser fastställande av tull.

Avgiftsberäkning enligt första stycket sker efter tio procent dels när den oriktiga uppgiften har rättats eller hade kunnat rättas med ledning av kontrollmaterial som bifogats deklarationen, dels när det gäller mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (1994:200).

Om avvikelse från deklaration har skett vid skönstulltaxering skall den tullskyldige påföras tulltillägg. Tulltillägget är tjugo procent av den tull som vid taxeringen påförs den tullskyldige utöver vad som annars skulle ha påförts honom. Till den del taxeringen innefattar rättelse av en oriktig uppgift från den tullskyldige påförs dock tulltillägg enligt första stycket.

83 § Tulltillägg skall påföras om tullskyldighet uppkommer på grund av

1. olaga införsel,
2. olaga undandragande av varor från tullövervakning, eller
3. förfogande i övrigt över en oförtullad vara, i strid mot för varan föreskriven inskränkning i förfoganderätten som föreskrivits för varan.

Första stycket gäller endast om den tullskyldige rätteligen skulle ha lämnat en skriftlig eller med databehandlingsteknik upprättad deklaration till ledning för fastställande av tull.

84 § Tulltillägget enligt föregående paragraf är tjugo procent av den tull som påförs. Även den som förfogat över en förtullad vara i strid mot föreskriven förutsättning för befrielse från eller nedsättning eller återbetalning av tull skall påföras tulltillägg. Tulltillägget är tjugo procent av den tullförmån som den tullskyldige går miste om.

85 § Vid tillämpning av 82 § ansvarar den som är tullskyldig för handlingar och underlåtenhet av hans ombud. Tulldeklaration eller annat dokument som lämnas för en tullskyldig som är juridisk person skall anses ha lämnats av den tullskyldige, om det inte var uppenbart att uppgiftslämnaren saknade behörighet att företräda den tullskyldige.

86 § Tulltillägg påförs inte i samband med rättelse av en felräkning eller felskrivning, som uppenbart framgår av tulldeklaration eller annat dokument som lämnats till ledning för tulltaxeringen.

Tulltillägg påförs inte heller i den mån avvikelsen avser bedömning av ett yrkande, såsom fråga om yrkad förmånsbehandling, anspråk på tullbefrielse eller tullnedsättning eller fråga om skäligheten av en uppskattning eller värdering, och avvikelsen inte gäller uppgift i sak.

Om en tullskyldig frivilligt har rättat en oriktig uppgift eller anmält förhållande som avses i 83 § påförs inte tulltillägg.

87 § Om den som deklarerat en vara för övergång till fri omsättning med tillämpning av förenklat deklarationsförfarande eller lokalt klareringsförfarande inte har kommit in med kompletterande tulldeklaration vid den tidpunkt då denna senast skulle ha lämnats, påförs han en särskild avgift (förseningsavgift).

Förseningsavgiften är 300 kronor. Avgiften är dock 600 kronor, om den tullskyldige anmodats att lämna tulldeklarationen, men inte fullgjort skyldigheten inom den bestämda tiden.

88 § Tulltillägg och förseningsavgift får helt eller delvis efterges, om felaktigheten eller underlåtenheten kan antas ha ett sådant samband med den tullskyldiges ålder, sjukdom, bristande erfarenhet eller därmed jämförligt förhållande att den kan anses ursäktlig. Detsamma gäller, om felaktigheten eller underlåtenheten framstår som ursäktlig med hänsyn till den oriktiga uppgiftens beskaffenhet eller annan särskild omständighet eller om det framstår som uppenbart oskäligt att ta ut tillägget eller avgiften.

Tulltillägg får helt efterges även när det belopp som kunde ha undandragits genom felaktigheten eller underlåtenheten är att anse som ringa.

Förseningsavgift får helt eller delvis efterges också när underlåtenheten är att anse som ringa.

89 § Tulltillägg eller förseningsavgift får inte påföras sedan den tullskyldige har avlidit.

90 § Om en oförtullad vara eller dess värde blir föremål för förverkande, skall annan skatt än tull, avgifter och tulltillägg inte tas ut till den del varan eller dess värde förverkats. Ett tidigare meddelat beslut om sådan påлага skall upphävas eller ändras sedan dom eller beslut som innefattar förverkande har vunnit laga kraft.

91 § Frågor om tulltillägg och förseningsavgift prövas av tullmyndigheten. Allmän förvaltningsdomstol prövar dock, på talan av det allmänna ombudet som avses i 100 §, frågor om tulltillägg på grund av oriktiga uppgifter i mål om tull. Sådan talan får föras, om den oriktiga uppgiften inte har godtagits efter prövning i sak eller inte har prövats i målet. Talan skall väckas inom ett år från utgången av den månad då domen eller det slutliga beslutet i målet har vunnit laga kraft.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Den tullskyldiges yrkande i fråga om tulltillägg eller förseningsavgift skall utan hinder av vad som annars gäller om överklagande prövas, om beslutet om den tull som tulltillägget eller förseningsavgiften avser inte har vunnit laga kraft. Detsamma gäller, om det allmänna ombudet framställt ett sådant yrkande till förmån för den tullskyldige. Om yrkandet framställs först i domstol, kan domstolen förordna att det skall tas upp och vidare handläggas av tullmyndigheten.

Innan beslut fattas om påföring av tulltillägg eller förseningsavgift skall den tullskyldige om möjligt ges tillfälle att yttra sig.

Underrättelse om att tullmyndigheten överväger att påföra tulltillägg eller förseningsavgift får ske genom överföring av elektroniskt dokument.

92 § Bestämmelserna om eftergift av tulltillägg och förseningsavgift skall beaktas, även om yrkande om detta inte har framställts, i den mån det föranleds av vad som har förekommit i ärendet eller målet om tulltillägg eller förseningsavgift.

Om tull sätts ned, skall också vidtas den ändring i beslutet om tulltillägg som nedsättningen kan föranleda.

Vid handläggningen i länsrätt eller kammarrätt av mål om tulltillägg eller förseningsavgift skall muntlig förhandling hållas, om den tullskyldige begär det. Muntlig förhandling behövs dock inte, om det inte finns anledning anta att tulltillägg eller förseningsavgift tas ut.

93 § Tulltillägg under femtio kronor påförs inte.

Tulltillägg tillfaller staten.

94 § Om betalningsskyldighet för tull inte längre kan åläggas, får tullmyndigheten inte påföra tulltillägg på beloppet.

95 § Bestämmelserna i 25 - 27, 30, 36 och 37 §§ tillämpas även i fråga om tulltillägg och förseningsavgift.

96 § Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1. underlåter att lämna uppgift eller inge handling till tullmyndighet enligt föreskrift i tullagstiftningen eller beslut som tullmyndighet meddelat med stöd av denna lagstiftning,

2. underlåter att lägga upp en vara på tillfälligt lager enligt 47 §,

3. använder eller förbrukar en icke-gemenskapsvara i strid mot föreskrift i tullagstiftningen eller beslut som tullmyndighet meddelat med stöd av denna lagstiftning, eller

4. bryter mot föreskrift i förordningen (EEG) nr 2913/92, förordningen (EEG) nr 2454/93, denna lag eller föreskrifter som utfärdats med stöd av denna tullagstiftningen eller beslut som tullmyndighet meddelat med stöd av denna lagstiftning om skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor som förvaras på tillfälligt lager eller tullager eller i frizon eller i frilager eller som är föremål för förenklat förfarande vid tillämpning av ett tullförfarande

döms för tullförseelse till böter.

I ringa fall skall inte dömas till ansvar.

97 § Ansvar för tullförseelse inträder inte, om gärningen är belagd med straff i brottsbalken eller lagen (1960:418) om straff för varusmuggling.

98 § Allmänt åtal för tullförseelse får väckas endast efter medgivande av tullmyndighet.

99 § När en tullmyndighet med stöd av tullagstiftningen förelägger tullskyldig eller annan att vidta åtgärd som behövs för förtullning eller annan tullklarering eller för tullverkets kontrollverksamhet, kan vite föreläggas.

Vite kan även föreläggas, om någon underlåtit att lämna uppgift eller inge handling enligt föreskrift i tullagstiftningen eller att fullgöra skyldighet som föreskrivs i 62 § eller med stöd av 65 §.

Vite får inte fastställas till lägre belopp än femhundra kronor eller högre än femtusen kronor.

Frågor om utdömande av vite prövas av Generaltullstyrelsen.

Bestämmelsen i 36 § tillämpas även i fråga om viten.

I övrigt gäller bestämmelserna i lagen (1985:206) om viten.

Allmänt ombud

100 § Hos Generaltullstyrelsen skall finnas ett allmänt ombud som för det allmännas talan i mål och ärenden som avses i 107 § första stycket utom sådana mål och ärenden som gäller eller har samband med inskränkning i rätten att förfoga över varor. Det allmänna ombudet får föra talan även till förmån för den tullskyldige eller annan enskild part. Ombudet har då samma behörighet som den enskilda parten.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer förordnar det allmänna ombudet och ersättare för denne.

101 § Beslut, som någon annan tullmyndighet än Generaltullstyrelsen har meddelat enligt denna lag eller enligt bestämmelser som meddelats med stöd av lagen eller enligt tullagstiftningen i övrigt, får överklagas hos Generaltullstyrelsen.

Tullmyndighets beslut om revision enligt 70 § får inte överklagas.

102 § Om överklagande enligt 101 § gäller beslut vid tulltaxering i en fråga som kan ha betydelse för fastställelse av tull skall överklagandet ha kommit in till den myndighet som meddelat beslutet inom tre år från den dag då tullskyldigheten uppkom. Om tulltaxeringsbeslutet meddelats senare än två och ett halvt år efter den dag då tullskyldigheten uppkom får överklagandet dock, om tiden för överklagande därigenom blir längre, komma in inom två månader från den dag då den tullskyldige fick del av beslutet.

Om beslut som avses i första stycket omprövats får även omprövningsbeslutet överklagas inom där angiven treårsfrist. Om omprövningsbeslutet meddelats senare än två och ett halvt år efter den dag då tullskyldigheten uppkom, får överklagandet dock, om tiden för överklagande därigenom blir längre, komma in inom två månader från den dag då den tullskyldige fick del av omprövningsbeslutet.

Den tullskyldige får överklaga ett tulltaxeringsbeslut även om det inte gått honom emot.

103 § Beslutsmyndighet som avses i 102 § skall pröva om den tullskyldiges överklagande har kommit in i rätt tid. Har överklagandet kommit in för sent, skall myndigheten avvisa det, om inte annat följer av andra eller tredje stycket.

Överklagandet skall inte avvisas, om förseningen beror på att beslutsmyndigheten har lämnat den tullskyldige en felaktig underrättelse om hur man överklagar.

Överklagandet skall inte heller avvisas, om det inom överklagandetiden kommit in till en annan tullmyndighet än den som fattat beslutet. Överklagandet skall då omedelbart översändas till den tullmyndighet som fattat beslutet med uppgift om den dag då handlingen kom in till tullmyndigheten.

104 § Om överklagandet inte avvisas enligt 103 §, skall beslutsmyndigheten snarast ompröva det överklagade beslutet.

Ett överklagande förfaller, om tullmyndigheten ändrar beslutet så som den tullskyldige begär.

Om myndigheten ändrar beslutet på annat sätt än den tullskyldige begär, skall överklagandet anses omfatta det nya beslutet. Finns skäl för det, får myndigheten lämna den tullskyldige tillfälle att återkalla överklagandet.

105 § Om överklagandet inte avvisas enligt 103 § eller förfaller enligt 104 §, skall tullmyndigheten överlämna överklagandet, sitt omprövningsbeslut och övriga handlingar i ärendet till Generaltullstyrelsen. Om det finns särskilda skäl får överklagandet överlämnas till Generaltullstyrelsen utan föregående omprövning.

106 § Vad som sägs i 102 - 105 §§ gäller också överklagande av beslut om ränta, dröjsmålsavgift, tulltillägg och förseningsavgift.

107 § Generaltullstyrelsens beslut enligt denna lag eller enligt bestämmelser som meddelats med stöd av lagen eller enligt tullagstiftningen i övrigt får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol, när det är fråga om

1. fastställelse av tull och prövningen inte gäller sådant beslut om befrielse från eller nedsättning eller återbetalning av tull som meddelats med stöd av regeringens bemyndigande,

2. uttag av tull ur en vara enligt gemenskapsregler eller 37 § denna lag,

3. temporär import,

4. restitution av tull,

5. ursprungsintyg som krävs för erhållande av förmånsbehandling,

6. inskränkning i rätten att förfoga över en vara,

7. bindande klassificeringsbesked,

8. ränta eller dröjsmålsavgift,

9. tulltillägg eller förseningsavgift,

10. ersättning som avses i 62 § andra stycket eller 64 § eller ersättning för särskilda kostnader för bindande klassificeringsbesked, eller

11. beslut om föreläggande som meddelats enligt tullagstiftningen.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

I övrigt överklagas Generaltullstyrelsens beslut enligt denna lag eller enligt bestämmelser som meddelats med stöd av lagen eller enligt tullagstiftningen i övrigt hos regeringen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

108 § Om en part har överklagat ett beslut i sådant mål eller ärende vari enligt 100 § det allmännas talan skall föras av ett allmänt ombud, får också motparten överklaga beslutet, även om den för honom föreskrivna tiden för överklagande har gått ut. Motpartens skrivelse skall ha kommit in till den myndighet som meddelade beslutet inom två månader, om överklagande görs enligt 102 eller 106 §, inom en vecka i mål om bindande klassificeringsbesked och i övrigt inom två veckor från den dag då han fick del av den först ingivna skrivelsen med överklagande eller, om han inte fått del av den före utgången av den tid inom vilken den senast skulle ha kommit in, från utgången av denna tid.

Återkallas eller förfaller på annat sätt det första överklagandet, är även det senare överklagandet förfallet.

109 § Bestämmelserna i 6 kap. 13 och 18 - 24 §§ taxeringslagen (1990:324) gäller i tillämpliga delar vid överklagande av beslut som avses i 102 och 106 §§. Vad som i nämnda bestämmelser sägs om Riksskatteverket skall gälla det allmänna ombudet och vad som sägs om länsrätten Generaltullstyrelsen.

110 § Beslut enligt 20, 21, 23 och 24 §§ samt beslut om tulltillägg och förseningsavgift skall gälla omedelbart. Detsamma gäller annat beslut av tullmyndighet, som meddelas enligt denna lag eller enligt föreskrifter som utfärdats med stöd av lagen och som inte innebär att målet eller ärendet avgörs.

Särskilda bestämmelser

111 § Belopp som enligt tullagstiftningen skall betalas till eller utbetalas från en tullmyndighet, skall avrundas till närmast lägre hela kronotal.

112 § Av förordningen (EEG) nr 918/83 framgår att tullfrihet skall medges för försändelser som avsänts från ett tredje land till en mottagare i gemenskapen och vars sammanlagda värde uppgår till högst 22 ecu, dock inte till den del sådan försändelse innehåller alkoholhaltiga produkter, parfym, luktvatten, tobak eller tobaksvaror.

Utöver vad som följer av första stycket skall tull och annan skatt och avgift inte tas ut för en varuförsändelse när den tull och annan skatt och avgift som är föreskriven för försändelsen sammanlagt inte uppgår till etthundra kronor. Detta gäller dock inte om försändelsen innehåller spritdrycker, vin, starköl eller tobaksvaror, eller utgör ett led i en postorderförsäljning.

113 § En tullmyndighet kan medge att en icke-gemenskapsvara överläts till staten, om överlåtelsen inte medför olägenhet eller kostnad för Tullverket.

Tull skall inte tas ut för en vara som överläts till staten enligt första stycket. Att varan skall anses ha blivit upplagd på tullager framgår av artikel 867a i förordning (EEG) nr 2454/93.

114 § Regeringen får, med avvikelse från denna lag, meddela föreskrifter om hur varor skall hänföras till en godkänd tullbehandling i vissa fall, när varor importeras till eller exporteras från tullområdet på järnväg, med post eller med luftfartyg.

115 § På tullplats sker tullförrättning utan kostnad för allmänheten inom område och på de tider som regeringen föreskriver. Regeringen får föreskriva att tullförrättning även i andra fall skall ske utan kostnad för allmänheten.

116 § Den som föranleder tullförrättning som inte är avgiftsfri skall betala avgift för förrättningen (förrättningsavgift) enligt taxa som regeringen föreskriver.

Bestämmelsen i 36 § tillämpas även i fråga om förrättningsavgift.

117 § Regeringen får föreskriva att avgifter skall betalas för

1. tillstånd till betalningsanstånd,
2. utfärdande av särskild tullräkning, och
3. tillstånd att inneha exportbutik.

Bestämmelsen i 36 § tillämpas även i fråga om avgifter enligt första stycket.

118 § Tullmyndigheterna skall på begäran tillhandahålla Sveriges riksbank, Riksskatteverket, Statens livsmedelsverk, Statens jordbruksverk, Kommerskollegium, skattemyndighet och Statistiska centralbyrån uppgifter som förekommer hos tullmyndigheterna och som rör import eller export av varor.

I tullregisterlagen (1990:137) finns bestämmelser om utlämnande till vissa myndigheter av uppgifter ur tullregistret på medium för automatisk databehandling.

119 § Regeringen får bemyndiga Generaltullstyrelsen att meddela föreskrifter i de ämnen som anges i 3 §, 4 §, 7 § första och andra styckena, 9 §, 12 § tredje stycket, 16, 18, 27, 36 och 43 §§, 44 § andra stycket, 45 § första stycket, 49 §, 50 §, 52 § andra stycket, 54 §, 65 §, 66 § tredje stycket och 114 - 117 §§.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995 då tullagen (1987:1065) skall upphöra att gälla. Beslut som har meddelats före ikraftträdandet överklagas enligt äldre bestämmelser.

2. Den upphävda lagen skall dock fortfarande tillämpas i fråga om varor som anmälts till förtullning eller borde ha anmälts till förtullning före utgången av år 1994.

3. Föreskrifterna i den upphävda lagen om tullager och frihamn gäller till utgången av år 1995 i fråga om tullager och frihamnar till vilka tillstånd getts före utgången av år 1994.

4. Bestämmelser om anmälnings- och uppgiftsskyldighet enligt den upphävda lagen, samt 63 §, 64 § till den del den avser skyldighet att stanna på tullmyndighets anmaning och 65 § samma lag skall fortfarande gälla för varor som skall beskattas enligt lagen (1994:000) om beskattning av privatinförsel av alkoholdrycker och tobaksvaror från land som är medlem i Europeiska unionen. Det samma gäller

- a. narkotika som avses i narkotikastrafflagen (1968:64),
- b. injektionssprutor och kanyler,
- c. dopningsmedel som avses i lagen (1991:1969) om förbud mot vissa dopningsmedel,

- d. vapen och ammunition som avses i vapenlagen (1973:1176),
 - e. springstiletter, springknivar, knogjärn, kaststjärnor, riv- eller nithandskar och batonger samt karatepinnar, blydaggar, spikkclubbor eller liknande,
 - f. krigsmateriel som avses i lagen (1992:1300) om krigsmateriel,
 - g. produkter som avses i lagen (1991:341) om förbud mot utförsel av vissa produkter som kan användas i massförstörelsesyfte, m.m.,
 - h. kulturföremål som avses i 5 kap. 4-6 §§ lagen (1988:950) om kulturminnen m.m.,
 - i. hundar och katter för annat ändamål än handel,
 - j. spritdrycker, vin eller starköl,
- som förs in i landet från eller förs ut ur landet till ett land som är medlem i den Europeiska unionen om införseln eller utförseln står i strid med förbud eller med stöd av tillstånd som föranletts av vilseledande uppgift.
5. Förekommer det i lag eller i annan författning hänvisning till tullagen (1987:1065) skall hänvisningen i stället gälla motsvarande bestämmelser i den nya tullagstiftningen.

Härigenom föreskrivs följande.

Inledande bestämmelser

1 § Bestämmelser om frihet från tull i vissa fall finns i rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse. Bestämmelser om tullförmåner finns även i handelsöverenskommelser som Europeiska gemenskaperna (EG) har ingått. Bestämmelser om ursprung som medför förmånsbehandling för varor finns i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import finns i

- rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen, och

- kommissionens beslut nr 2424/88/EKSG av den 29 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Bestämmelser om annan marknadsstörande import än dumpad eller subventionerad import finns i

- rådets förordning (EG) nr 517/94 av den 7 mars 1994 om gemensamma regler för importen av textila produkter från vissa tredje länder som inte täcks av bilaterala avtal, protokoll eller andra arrangemang eller av särskilda gemenskapsregler om import,

- rådets förordning (EG) nr 518/94 av den 7 mars 1994 om gemensamma regler för importen, och

- rådets förordning (EG) nr 519/94 om gemensamma regler för import från vissa tredje länder.

I denna lag finns kompletterande bestämmelser till de i första, andra och tredje styckena angivna bestämmelserna.

2 § Bestämmelser om frihet från skatt vid införsel i vissa fall finns i lagen (1994:000) om frihet från skatt vid import, m.m. och i föreskrifter som har meddelats med stöd av denna.

3 § Uttryck som används i denna lag har samma innebörd som i tullagen (1994:000).

4 § Tullfrihet gäller för varor som förtullas för en främmande stats beskickning eller konsulat eller en beskicknings- eller konsulatsmedlem eller dennes familj enligt lagen (1976:661) om immunitet och privilegier i vissa fall eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av den lagen.

Tullfrihet gäller också för varor som förtullas för en internationell organisation eller en person som är knuten till en sådan organisation, om organisationen eller personen är upptagen i lagen om immunitet och privilegier i vissa fall eller i föreskrifter som meddelats med stöd av lagen och är berättigad till tullfrihet enligt stadga eller avtal som gäller i förhållande till Sverige.

5 § Tullfrihet gäller för markutrustning och undervisningsmateriel som skall användas vid eller i samband med civil luftfart och som är specialkonstruerade för att användas som luftfartsutrustning samt delar och tillbehör till sådan materiel, när varorna förtullas för en flygskola, ett lufttrafikföretag, en luftfartsmyndighet eller en annan förvaltning för allmän flygplats.

6 § Tullfrihet i fall som avses i 4 och 5 §§ bortfaller om varorna efter införseln används i strid med de för tullfriheten gällande reglerna. I sådana fall skall detta utan dröjsmål anmälas för tullmyndigheten och tullen för varan betalas.

Detta gäller dock inte om mer än fem år förflutit från den dag då varan anmäldes till förtullning till den dag varan får annan användning. Regeringen får föreskriva om kortare tid för vissa varor.

7 § Regeringen får meddela föreskrifter om tullfrihet för

1. förnödenheter och proviant som medförs eller tas ombord på transportmedel som går i trafik mellan Sverige och tredje land, om varorna är avsedda för transportärendet eller för besättning eller passage-rare, och

2. varor som införs av en person som återvänder hit efter att på grund av sitt arbete ha vistats i tredje land under en längre tid.

Bestämmelser till utfyllnad av gemenskapsrätten

8 § Vid kontroll av uppgift som lämnas i ursprungsintyg ägnat att leda till förmånsbehandling eller i ansökan om sådant intyg är bestämmelserna i 57, 62, 64, 68 - 80 och 99 §§ tullagen (1994:000) tillämpas.

9 § Den som tillverkar, importerar, exporterar eller i övrigt handlar med varor är liksom ett ombud, en handelssammanslutning och en handelsorganisation skyldig att, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, lämna uppgifter som behövs för att uppfylla uppgiftsskyldigheten enligt

EG:s bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import. Detta gäller även i fråga om uppgiftsskyldighet enligt EG:s bestämmelser om annan marknadsstörande import än dumpad eller subventionerad import.

För kontroll av uppgiftsskyldighet enligt första stycket får, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, den som är uppgiftsskyldig föreläggas att för granskning tillhandahålla räkenskaper, anteckningar och andra handlingar som rör verksamheten.

Avser ett föreläggande enligt andra stycket räkenskaper som förs med hjälp av automatisk databehandling, skall dessa på begäran tillhandahållas i utskrift eller på medium för automatisk databehandling.

Vid tillämpning av bestämmelserna i denna paragraf är även bestämmelserna i 71 - 80 §§ tullagen (1994:000) tillämpliga.

10 § Regeringen får meddela föreskrifter

1. till utfyllnad av regler om frihet från tull beslutade av EG:s institutioner, och

2. till utfyllnad av regler om tullförmåner i handelsöverenskommelser som EG har ingått.

11 § Regeringen får överlåta åt annan myndighet att meddela föreskrifter i de ämnen som avses i 10 §.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995 då lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. skall upphöra att gälla.

2. Den upphävda lagen skall dock fortfarande tillämpas i fråga om dels varor som anmälts eller borde ha anmälts till förtullning före utgången av år 1994, dels varor för vilka ansökan om temporär tullfrihet lämnats in eller för vilka medgetts temporär tullfrihet utan ansökan före utgången av år 1994.

3. Tillstånd till återbetalning av tull (restitution) eller till motsvarande tullbefrielse som meddelats före utgången av år 1994 gäller fortfarande, dock längst till utgången av år 1995.

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § I denna lag finns bestämmelser om frihet från och återbetalning av annan skatt än tull vid import av varor från tredje land i vissa fall. I lagen finns även kompletterande bestämmelser till de bestämmelser om tullfrihet för resande som finns i rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättande av ett gemenskapssystem för tullbefrielse avsnitt XI och bestämmelser om beräkning av tull och skatt i vissa fall.

2 § Vad som sägs i denna lag om frihet från skatt skall även gälla frihet från sådana avgifter som tas ut för varor vid import.

3 § Vad som sägs i denna lag om frihet från skatt vid import från tredje land skall även gälla i fråga om varor som förs in i landet från ett område som ligger inom EG:s tullområde men utanför EG:s skatteområde när införseln sker under sådana förhållanden som vid import från tredje land skulle ha medfört rätt till frihet från skatt enligt denna lag.

Vid tillämpning av första stycket skall vad som sägs om tredje land gälla område som ligger inom EG:s tullområde men utanför EG:s skatteområde och vad som sägs om gemenskapen gälla EG:s skatteområde.

4 § Genom denna lag genomförs

- rådets direktiv 69/169/EEG av den 28 maj 1969 om harmonisering av bestämmelser avseende befrielse från indirekta skatter vid import i samband med internationella resor,
- rådets direktiv 78/1035/EEG av den 19 december 1978 om frihet från skatt vid import av små försändelser av varor utan kommersiell karaktär och
- rådets direktiv 83/181/EEG av den 28 mars 1983 bestämmande omfattningen av artikel 14.1 d i direktiv 77/388/EEG om frihet från mervärdesskatt vid slutlig import av vissa varor.

5 § Uttryck som används i denna lag har samma innebörd som i tullagen (1994:000).

2 kap. Frihet från skatt vid import

1 § Särskilda bestämmelser om frihet från skatt för varor som medförs av resande finns i 3 kap.

2 § Frihet från skatt vid import skall, om inte annat följer av 3 eller 4 §§ eller av 3 kap., medges för en vara som övergår till fri omsättning under sådana omständigheter som för en tullpliktig vara medför tullbefrielse enligt rådets förordning (EEG) nr 918/83, lagen (1994:000) om tullfrihet m.m. eller föreskrifter som har meddelats med stöd av förordningen eller lagen.

Frihet från skatt vid import skall medges även i de fall som anges i 5 - 9 §§.

Frihet från skatt skall medges även när förutsättningar för hel frihet från tull vid temporär import föreligger.

3 § Rätt till frihet från skatt vid import enligt 2 § föreligger inte om den importerade varan utgörs av

1. hemutrustning som behövs för sekundärt boende,
2. kapitalvaror och annan utrustning som importeras i samband med att verksamhet överförs från tredje land till gemenskapen,
3. undervisningsmateriel, vetenskaplig och kulturell materiel, vetenskapliga instrument och apparater i andra fall än dem som anges i 7 eller 8 §§,
4. skattemärken eller liknande bevis på betalning av skatt eller avgift i tredje land,
5. proviant för järnvägståg,
6. alkoholhaltiga produkter eller tobaksvaror i en försändelse från en privatperson till en annan privatperson, eller
7. försändelser som utgör ett led i en postorderförsäljning.

4 § Bestämmelser om frihet från skatt för varor vilka såsom förnödenheter och proviant förs ombord på fartyg eller luftfartyg i internationell trafik finns i mervärdesskattelagen (1994:200).

5 § Frihet från skatt skall medges för gemenskapsvaror som efter att ha förts ut från Sverige till tredje land återinförs till landet utan att ha bearbetats under tiden de varit utförda från Sverige.

Om en tullmyndighet har medgett befrielse från skatt eller återbetalning av skatt i samband med tidigare utförsel medges frihet från skatt enligt första stycket endast om den skatt betalas för vilken befrielse eller återbetalning erhållits.

I mervärdesskattelagen (1994:200) finns särskilda bestämmelser om underlaget för beräkning av mervärdesskatt vid återinförsel av varor som bearbetats i tredje land.

6 § Frihet från skatt skall medges för import av egen fångst som medförs av fiskefartyg som hör hemma inom gemenskapen.

7 § Frihet från skatt skall medges för import av filmer, fotografier, trycksaker, modeller, grammfonskivor, hologram och liknande åskådnings- eller ljudåtergivningsmateriel, som framställts av Förenta nationerna

eller dess fackorgan och har undervisningskaraktär eller vetenskaplig eller kulturell karaktär.

Prop. 1994/95:34

8 § Frihet från skatt skall medges för import av samlarföremål och konstverk som inte är avsedda att säljas, när den för vars räkning varorna införs är ett galleri, museum eller annan institution som har godkänts av Generaltullstyrelsen för skattefri import enligt denna paragraf. Frihet från skatt skall dock inte medges om varan tillhandahålls mot betalning av en person som bedriver en verksamhet som skulle ha varit yrkesmässig enligt mervärdesskattelagen (1994:200) om den hade bedrivits i Sverige.

9 § Frihet från skatt skall medges för import av

1. officiella publikationer utgivna under kontroll av exportlandet eller av internationell institution, regional eller lokal myndighet eller offentligt organ etablerat i exportlandet och

2. trycksak utdelad av erkänd politisk organisation med anledning av val till Europaparlamentet eller i anledning av nationellt val i det land där trycksakerna har sitt ursprung.

Frihet från skatt enligt första stycket skall medges endast för varor som beskattats i exportlandet utan att den utländska skatten senare avlyfts eller återbetalats.

10 § Har förutsättningarna för frihet från skatt enligt detta kapitel upphört skall den som medgetts skattefriheten utan dröjsmål anmäla det till tullmyndigheten och betala den skatt som belöper på varan.

11 § Vad som i övrigt sägs om tullfrihet i rådets förordning (EEG) nr 918/83, lagen (1994:000) om tullfrihet m.m. och föreskrifter som har medelats med stöd av förordningen eller lagen skall gälla även i fråga om frihet från skatt vid import.

12 § Medges för en vara återbetalning eller eftergift av tull vid tillämpning av tullförfarandet aktiv förädling enligt restitutionssystemet eller skulle sådan återbetalning eller eftergift ha medgetts om varan varit tullpliktig, skall annan skatt som betalats till en tullmyndighet vid förtullningen betalas tillbaka om skatten inte kan återbäras i annan ordning.

Detsamma gäller i fråga om en vara för vilken annan återbetalning eller eftergift av tull medgetts eller skulle ha medgetts om varan varit tullpliktig, om

1. förutsättningar för hel frihet från tull vid temporär import för varan uppenbart förelegat,

2. varan inte får säljas på grund av föreskrift som har meddelats av hänsyn till allmän hälsovård, allmän säkerhet eller liknande intresse,

3. varan inte stämmer överens med vad som får anses avtalat eller varan inte har överlämnats inom avtalad tid,

4. varan uppenbarligen har beställts av misstag eller hinder av teknisk art förelåg vid införseln mot att använda varan för avsett ändamål,

5. varan uppenbarligen av förbiseende har sänts till mottagaren och förtullats för dennes räkning,
6. avgiften uppenbarligen har betalats av förbiseende, eller
7. annars synnerliga skäl föreligger.

13 § Vad som föreskrivs i detta kapitel gäller inte avgifter inom den gemensamma jordbruks- eller fiskeripolitiken.

Kap. 3 Resandes import

1 § Frihet från skatt vid import skall, utöver vad som följer av bestämmelserna i kapitel 2, medges en resande som kommer till landet från ett tredje land i den omfattning och under de villkor som sägs i detta kapitel. Skattefrihet gäller endast för varor som medförs i det personliga bagaget och under förutsättning att importen inte är av kommersiell natur.

Med varor som medförs i det personliga bagaget avses i detta kapitel alla varor som en resande kan visa upp för tullmyndigheten när han anländer till landet samt varor i polletterat bagage som registrerats för den resande hos transportföretaget vid tidpunkten för den resandes avfärd. Behållare med bränsle utgör inte personligt bagage.

Importen anses inte vara av kommersiell natur om den är av tillfällig art och varorna är avsedda för den resandes eller hans familjs personliga behov eller som gåva.

2 § Frihet från skatt skall under förutsättningar som anges i 1 § medges en resande under vistelsen i landet för sådana personliga tillhörigheter som är avsedda att återutföras ur landet till ett tredje land. Med personliga tillhörigheter avses gångkläder samt nya eller begagnade föremål som behövs under resan.

Bestämmelser om temporär import med hel befrielse från tull i dessa fall finns i artikel 684 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Har förutsättningarna för skattefrihet enligt första stycket upphört skall den som medgetts skattefriheten utan dröjsmål anmäla det till tullmyndigheten och betala den skatt som belöper på varan.

3 § Frihet från skatt skall under förutsättningar som anges i 1 § medges en resande som återvänder till landet från tredje land för sådana varor som återinförs efter att ha medförts för att användas på resan och för vilka befrielse från eller återbetalning av skatt inte medgetts till följd av utförelsen.

Har varan bearbetats under resan kan skatt dock utgå enligt bestämmelserna i 7 kap. 9 § mervärdesskattelagen (1994:200).

Bestämmelser om tullfrihet för varor som återinförs i obearbetat skick finns i artiklarna 185 och 186 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

4 § Frihet från skatt skall under förutsättningar som anges i 1 § medges en resande för import av

1. 200 cigaretter eller 100 cigariller eller 50 cigarrer eller 250 gram röktnobak eller en proportionell blandning av dessa tobaksvaror,

2. en liter alkoholdryck med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent eller två liter musserat vin eller alkoholdryck med en alkoholhalt som överstiger 15 volymprocent men inte 22 volymprocent;

3. två liter vin med en alkoholhalt som inte överstiger 15 volymprocent,

4. 50 gram parfym,

5. 0,25 liter luktvatten,

6. 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller essens,

7. 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller essens, och

8. medicin i den mängd som motsvarar den resandes personliga behov.

Frihet från skatt skall inte medges en resande under 17 år för varor som anges i första stycket 1 eller för en resande under 15 år för varor som anges i första stycket 6. Bestämmelser om hinder för den som inte fyllt 20 år att föra in spritdrycker, vin och starköl i landet finns i 4 kap 2 § alkohollagen (1994:000).

Bestämmelser om tullfrihet i fall som anges i denna paragraf finns i artikel 46 i förordning (EEG) nr 918/83.

5 § Frihet från skatt skall under förutsättningar som anges i 1 § medges en resande för andra varor än sådana som anges i 4 § till ett sammanlagt värde som inte överstiger tull- och skattefrihetsbeloppet enligt tredje stycket.

Bestämmelser om tullfrihet i fall som avses i första stycket finns i artikel 47 i förordning (EEG) nr 918/83.

Beloppet för tull- och skattefrihet enligt första och andra styckena fastställs för varje år som det belopp i kronor som motsvarar 175 ecu enligt den växelkurs som gäller första arbetsdagen i oktober året före det år beloppet skall tillämpas. Beloppet avrundas till närmaste högre hundratal kronor. Föregående års belopp skall fortsätta att gälla om det är högre än det belopp som annars skulle gälla eller om ändringen skulle vara mindre än 5 procent.

Generaltullstyrelsen skall publicera gällande belopp uttryckt i svenska kronor i Tullverkets författningssamling.

6 § Frihet från skatt enligt 5 § får medges för högst 15 liter starköl.

7 § Frihet från tull och annan skatt får enligt detta kapitel medges besättningsman som utför arbete på fartyg eller luftfartyg som kommer från tredje land endast i fall som avses i 2 och 3 §§ samt för 100 cigaretter eller 20 cigarrer eller 20 cigariller eller 100 gram röktnobak eller en proportionell blandning av dessa tobaksvaror.

Begränsningen av rätten till frihet från tull och skatt enligt första stycket gäller inte om besättningsmannen

1. inför varorna i samband med att han slutar sin anställning hos rederiet eller flygföretaget eller hos annan som driver rörelse ombord, eller
2. gör ett uppehåll i tjänstgöringen ombord för semester eller annan ledighet och ledigheten avses vara minst 15 dagar, eller
3. är bosatt i Sverige och har vistats utomlands minst 15 dagar.

Begränsningen av rätten till frihet från tull och skatt enligt första stycket gäller endast personal som utför arbete som sammanhänger med transportmedlets gång eller med betjäningen ombord. Till betjäning ombord på transportmedel hänförs förutom sedvanliga tjänster som servering, upppassning och städning även sådana tjänster som lämnas av frisörer, butikspersonal, underhållningsartister och andra jämförbara personalgrupper.

4 kap. Beräkning av tull och skatt i vissa fall

1 § Tull och skatt för varor som medförs av en resande eller som skickas av en privatperson i en försändelse till en annan privatperson får tas ut med belopp som anges i 3 § i stället för den tull och skatt som annars skulle ha utgått.

Om den som skall betala tullen och skatten vid förtullningen begär det skall denna bestämmelse dock inte tillämpas.

2 § Tull och skatt enligt 1 § får tas ut endast för import av varor som inte har kommersiell karaktär och inom den beloppsgräns som anges i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan, för schablonberäkning av tull i vissa fall.

3 § Tull och skatt enligt 1 § skall utgå med följande belopp:

	tull	skatt
spritdryck	22 kr/liter	240 kr/liter
starkvin	8 kr/liter	65 kr/liter
vin	5 kr/liter	40 kr/liter
starköl	3 kr/liter	20 kr/liter
cigaretter	100 öre/styck	100 öre/styck
cigarrer	80 öre/styck	80 öre/styck
röktobak	1080 kr/kg	600 kr/kg
snus	140 kr/kg	130 kr/kg

I denna paragraf förstås med

spritdryck: alkoholdryck med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent,

starkvin: musserat vin och alkoholdryck med en alkoholhalt som överstiger 15 volymprocent men inte 22 volymprocent, och

vin: annat vin än starkvin.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995 då lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel och förordningen (1987:1072) om rätt för resande m.fl. att införa varor tull- och skattefritt skall upphöra att gälla.

2. De upphävda författningarna skall dock fortfarande tillämpas i fråga om varor som anmälts eller borde ha anmälts till förtullning före den 1 januari 1995.

Härigenom föreskrivs följande.

1 § I rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen finns föreskrifter om

- gynnsam taxebehandling,
- varors ursprung,
- tullvärde,
- autonoma undantagsbestämmelser angående nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor,
- tullförfaranden med ekonomisk verkan,
- gynnade förfaranden, och
- återbetalning och eftergift av tull.

I denna lag finns vissa kompletterande bestämmelser till de i första stycket angivna bestämmelserna.

2 § Uttryck som används i denna lag har samma innebörd som i förordning (EEG) nr 2913/92 och tullagen (1994:000).

3 § Vid kontroll av uppgift som lämnas i ursprungsintyg ägnat att leda till förmånsbehandling eller i ansökan om sådant intyg är bestämmelserna i 57, 62, 64, 68 - 80 och 99 §§ tullagen (1994:000) tillämpliga.

4 § Regeringen, eller den myndighet som regeringen bestämmer, får meddela föreskrifter om skyldighet för näringsidkare att lämna uppgift om genomsnittliga priser på importerade varor samt om importkvantiteter och transportkostnader avseende sådana varor i samband med bestämmande av tullvärde på vissa lättfördärliga varor.

5 § Regeringen, eller myndighet som regeringen bestämmer, får meddela föreskrifter till utfyllnad av gemenskapsrätten på områden enligt 1 §.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2. Övergångsbestämmelser rörande varors ursprung, tullförfaranden med ekonomisk verkan samt återbetalning och eftergift av tull finns i bilaga VI till fördraget den 24 juni 1994 om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen, se lagen (1994:000) med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen och SFS 1994:000.

3. Att lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m., i vissa fall fortfarande skall tillämpas efter ikraftträdandet framgår av punkterna 2 och 3 av övergångsbestämmelserna till lagen (1994:000) om tullfrihet m.m. Prop. 1994/95:34
4. Varor som utförts till annat land för reparation eller bearbetning före utgången av år 1994 och som återinförs från tredje land får deklarerats till övergång till fri omsättning med anspråk på tullätnad i enlighet med tullförfarandet passiv förädling, dock längst till utgången av år 1995.

Härigenom föreskrivs följande.

1 § Denna lag innehåller kompletterande bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 3842/86 av den 1 december 1986 om fastställande av åtgärder för att förbjuda övergång till fri omsättning av förfalskade varor, - nedan kallad EG-förordningen.

2 § Generaltullstyrelsen är behörig myndighet enligt artikel 3 i EG-förordningen. Generaltullstyrelsen skall, om det behövs, samråda med andra myndigheter.

3 § Varor som kvarhålls av en tullmyndighet skall förvaras på betryggande sätt. Förvaringen skall ske på sökandens bekostnad. När lagakraftvunnet beslut om förstöring av eller annan åtgärd med de berörda varorna föreligger, har sökanden rätt till ersättning för dessa kostnader från den eller dem som beslutet gått emot. Kan kravet riktas mot mer än en person har dessa ett solidariskt ansvar.

4 § Frågan om ett rättighetsintrång skett och hur det skall förfaras med varorna i sådant fall prövas av behörig domstol.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att kvarhållandet skall upphöra.

Tullmyndigheten skall verkställa lagakraftvunna beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varorna.

Om beslutet innebär att varorna skall ändras, skall ändringen bekostas av den som har rätten till varorna.

5 § Regeringen får föreskriva att avgift skall tas ut för ansökan enligt artikel 3 i EG-förordningen.

Generaltullstyrelsen kan kräva att sökanden ställer säkerhet för förvaringskostnaden enligt 3 §.

6 § Generaltullstyrelsens beslut enligt artikel 3 i EG-förordningen och enligt 5 § andra stycket denna lag får överklagas till allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker Prop. 1994/95:34

Härigenom föreskrivs att 1 § 2 mom. lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

2 mom. Förbud, som i 1 mom. avses, skall icke utgöra hinder för införsel till svenskt territorialvatten av spritdrycker

a) då dryckerna äro att hänföra till skeppsproviant för det fartyg, med vilket de forslas, eller tillhöra med fartyget följande resande eller ombord å detsamma anställda personer, allt i den mån dryckerna prövas icke överstiga behovet under resan eller dryckerna eljest enligt gällande stadgande må av den resande för eget bruk till riket införas; samt

b) vid genomfart utan onödigt uppehåll genom Öresund mellan Falsterbo rev och Kullens fyr från internationellt eller utländskt område till annat sådant område, såvida det av omständigheterna uppenbarligen framgår, att dryckerna icke äro avsedda att olovligen införas till riket; dock må vattenområde inom en halv kilometer från svenska landet icke befaras.

2 mom. Förbudet i 1 mom. utgör inte hinder mot att föra in spritdrycker till svenskt territorialvatten

1. om dryckerna utgör skeppsproviant för det fartyg med vilket de forslas,

2. om dryckerna tillhör en resande eller en besättningsman som medföljer fartyget och dryckerna inte uppgår till mer än tio liter per person,

3. vid genomfart utan onödigt uppehåll genom Öresund mellan Falsterbo rev och Kullens fyr från internationellt eller utländskt område till annat sådant område, såvida det av omständigheterna uppenbarligen framgår, att dryckerna inte är avsedda att olovligen införas till riket; dock får vattenområdet inom en halv kilometer från svenska landet inte befaras, eller

4. om det för dryckerna medförs ett sådant ledsagardokument som avses i lagen (1994:000) om alkoholskatt eller bevis på att säkerhet ställts för betalning av skatt för dryckerna i Sverige.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m. Prop. 1994/95:34

Härigenom föreskrivs att rubriken till lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m. samt 1 § lagen skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m.

Föreslagen lydelse

Lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktigt ursprungsintyg m.m.

1 §¹

Den som i ursprungsintyg eller annan handling, som åberopas till bevis för vinnande av förmånsbehandling i *främmande stat* enligt *frihandelsavtal mellan Sverige och sådan stat* eller sammanslutning av *stater*, uppsåtligen lämnat oriktig uppgift ägnad att leda till förmånsbehandling, döms till böter eller fängelse i högst ett år. Till samma straff döms den som i samband med ansökan om *varucertifikat* lämnat oriktig uppgift ägnad att leda till förmånsbehandling samt den som tillhandahållit en åberopad handling med vetskap om att den innehåller sådan oriktig uppgift. Är brottet att anse som grovt döms till fängelse i högst två år.

Den som i ursprungsintyg eller annan handling, som åberopas till bevis för vinnande av förmånsbehandling enligt *handelsöverenskommelser som Europeiska gemenskaperna (EG) har ingått eller enligt EG:s rättsakter*, uppsåtligen lämnat oriktig uppgift ägnad att leda till förmånsbehandling, döms till böter eller fängelse i högst ett år. Till samma straff döms den som i samband med ansökan om *ursprungsintyg* lämnat oriktig uppgift ägnad att leda till förmånsbehandling samt den som tillhandahållit en åberopad handling med vetskap om att den innehåller sådan oriktig uppgift. Är brottet att anse som grovt döms till fängelse i högst två år.

Begår någon av grov oaktsamhet gärning som avses i första stycket, döms till böter.

Är brott som avses i denna paragraf att anse som ringa, döms ej till ansvar.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.
 2. Äldre föreskrifter gäller fortfarande beträffande gärning som begåtts före ikraftträdandet.

¹ Senaste lydelse 1981:436.

Härigenom föreskrivs att lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller påлага¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Följande rättsakter skall gälla som svensk lag.

1. Rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976, (ändrat genom direktiven 79/1071/EEG och 92/108/EEG) om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter, samt

2. Kommissionens direktiv 77/794/EEG av den 4 november 1977 (ändrat genom direktiven 85/479/EEG och 86/489/EEG) med detaljerade bestämmelser för genomförande av vissa bestämmelser i direktivet 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter.

Den svenska texten till direktiven i dess senaste lydelse finns som bilaga till denna lag.

¹ Senaste lydelse
av lagen 1992:1365 (jfr 1993:1646)
av lagens rubrik 1990:315.

2 §

Om åtgärd skall vidtas enligt 1 § avseende en påлага som inte uppbärs av en tullmyndighet vid eller i samband med export eller import av varor skall lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden tillämpas.

3 §

(nuvarande lagen)²

I den mån utländsk tull, andra skatter, avgifter eller pålagor som en tullmyndighet tar emot vid eller i samband med export eller import av varor enligt överenskommelse mellan Sverige och främmande stat eller mellan Sverige och mellanfolklig organisation får tas ut här i landet skall bestämmelserna i 1, 3 - 5 §§, 6 § första stycket, 7, 10 - 12 samt 16 §§ lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden gälla.

I den mån utländsk tull, andra skatter, avgifter eller pålagor som en tullmyndighet tar emot vid eller i samband med export eller import av varor enligt överenskommelse mellan Sverige och främmande stat eller mellan Sverige och mellanfolklig organisation får tas ut här i landet *och vid åtgärd enligt 1 § i andra fall än som avses i 2 §* skall bestämmelserna i 1, 3 - 5 §§, 6 § första stycket, 7, 10 - 12 samt 16 §§ lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden gälla.

Härvid skall vad som i dessa bestämmelser sägs om Riksskatteverket i stället avse Generaltullstyrelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2 Senaste lydelse 1992:1365 (jfr 1993:1646)

RÅDETS DIREKTIV

av den 15 mars 1976

om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter
(76/308/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 100 i detta,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken³, senast ändrad genom förordning (EEG) nr 2788/72⁴, särskilt artikel 8.3 i denna,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁵,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁶,
och

med beaktande av följande:

Det är för närvarande inte möjligt att i en medlemsstat verkställa återvinning av en fordran som bygger på ett dokument som har upprättats av myndigheterna i en annan medlemsstat.

Att nationella bestämmelser beträffande återvinning endast kan tillämpas inom nationella territorier är i sig ett hinder för upprättandet av en väl fungerande gemensam marknad. Det förhindrar att gemenskapsregler kan tillämpas till fullo och på ett rättvist sätt, i synnerhet inom den gemensamma jordbrukspolitikens område, och det underlättar bedrägliga transaktioner.

Det är därför nödvändigt att anta gemensamma regler för ömsesidigt bistånd vid återvinning.

Dessa regler måste gälla både för återvinning av fordringar som uppstått på grund av olika åtgärder som ingår i det system som helt eller delvis finansierar den europeiska struktur- och garantifonden för jordbruket, samt för återvinning av jordbruksavgifter och tullar enligt artikel 2 i beslut 70/243/CECA, EEG, Euratom av den 21 april 1970 om

³ EGT nr L 94, 28.4.1970, s. 13.

⁴ EGT nr L 295, 30.12.1972, s. 1.

⁵ EGT nr C 19, 12.4.1973, s. 38.

⁶ EGT nr C 69, 28.8.1973, s. 3.

ersättning av ekonomiska bidrag från medlemsstaterna genom gemenskapernas egna resurser⁷ och enligt artikel 128 i anslutningsakten. De måste också gälla för återvinning av ränta och bikostnader i samband med dessa fordringar.

Det ömsesidiga biståndet skall bestå av följande: Den anmodade myndigheten skall å ena sidan till den sökande myndigheten lämna de upplysningar som denna myndighet behöver för att återvinna fordringar som har uppstått i den medlemsstat där den är belägen samt underrätta gäldenären om alla dokument som gäller dessa fordringar och som har sitt ursprung i denna medlemsstat, och å andra sidan skall den anmodade myndigheten på begäran av den sökande myndigheten återvinna de fordringar som har uppstått i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen.

Dessa olika former av bistånd skall lämnas av den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra förordningar som reglerar sådana frågor i den medlemsstat där den är belägen.

Det är nödvändigt att fastställa de villkor enligt vilka den sökande myndigheten skall upprätta sin begäran om bistånd, samt att begränsa de särskilda omständigheter enligt vilka den anmodade myndigheten får vägra att lämna sitt bistånd i varje givet fall.

När det begärs av den anmodade myndigheten skall handla å den sökande myndigheternas vägnar för att återvinna en fordran skall den anmodade myndigheten om det är förenligt med gällande bestämmelser i den medlemsstat där den är belägen ha möjlighet att i samförstånd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. Varje form av ränta som debiteras för sådana betalningsförfaranden skall också överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen.

På en rimlig begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten om det är förenligt med gällande bestämmelser i den medlemsstat där den är belägen, också ha möjlighet att vidta förebyggande åtgärder för att garantera återvinning av fordringar som uppstår i den sökande medlemsstaten. Dessa fordringar får emellertid inte ges någon prioritet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen.

Under återvinningsförfarandet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen är det möjligt att fordringen eller det dokument som bemyndigar återvinningen och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen, bestrids av den berörda personen. I sådana fall bör det fastställas att den berörda personen skall inge sitt bestridande av fordringen till det behöriga organet i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen, och att den anmodade myndigheten skall uppskjuta alla påbörjade verkställighetsåtgärder tills ett beslut har fattats av detta organ.

⁷ EGT nr L 94, 28.4.1970, s. 19.

Det bör fastställas att de dokument och upplysningar som har översänts i samband med ömsesidigt bistånd för återvinning av en fordran inte får användas för andra ändamål.

Detta direktiv bör inte inskränka ömsesidigt bistånd mellan särskilda medlemsstater enligt bilaterala eller multilaterala uppgörelser.

Det är nödvändigt att säkerställa att det ömsesidiga biståndet fungerar smidigt och därför fastställa ett gemenskapsförfarande för att besluta om de närmare bestämmelserna för tillämpningen av detta bistånd inom en lämplig tid. Det är nödvändigt att bilda en kommitté för att organisera ett nära och effektivt samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen på detta område.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Detta direktiv fastställer de bestämmelser som skall innefattas i medlemsstaternas lagar och andra författningar för att i varje medlemsstat säkerställa återvinningen av fordringar enligt artikel 2 som uppstår i en annan medlemsstat.

Artikel 2

Detta direktiv skall gälla för alla fordringar som avser

a) återbetalning, medling och andra åtgärder som ingår i systemet för hel eller delvis finansiering av den europeiska struktur och garantifonden för jordbruket, inklusive de summor som skall uppbäras i samband med dessa åtgärder.

b) jordbruksavgifter enligt artikel 2.a i beslut 70/243/CECA, EEG, Euratom och artikel 128a i anslutningsakten.

c) Tullavgifter enligt artikel 2b i detta beslut och artikel 128b i anslutningsakten.

d) Mervärdeskatt.

e) Punktskatter på tobaksvaror, alkohol och mineraloljor.

f) Räntor och kostnader i samband med återvinningen av dessa fordringar.

Artikel 3

I detta direktiv avses med

- *sökande myndighet*: den behöriga myndigheten i en medlemsstat som framställer en begäran om bistånd beträffande en fordran enligt artikel 2.

- *anmodad myndighet*: den behöriga myndigheten i en medlemsstat till vilken en begäran om bistånd framställs.

Artikel 4

1. På begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som skulle kunna vara av värde för den sökande myndigheten vid återvinningen av dess fordran.

För att erhålla dessa upplysningar skall den anmodade myndigheten utnyttja sina befogenheter enligt de lagar och andra förordningar som gäller för återvinning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där denna myndighet är belägen.

2. I en begäran om upplysningar skall namn och adress anges på den person som de begärda upplysningarna gäller samt fordringens typ och belopp.

3. Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar

a) som den inte skulle kunna erhålla för att återvinna liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den är belägen,

b) som skulle avslöja kommersiella, industriella eller professionella hemligheter, eller

c) som om de yppas skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i denna stat.

Den anmodade myndigheten skall upplysa den sökande myndigheten om orsakerna för att den avvisar en begäran om upplysningar.

Artikel 5

1. Den anmodade myndigheten skall på begäran av den sökande myndigheten och i enlighet med gällande rättsregler beträffande överlämnande av liknande dokument eller beslut i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen, delge mottagaren alla dokument och beslut, inklusive handlingar av juridisk natur, som härstammar från den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen och som hänför sig till en fordran och/eller dess återvinnande.

2. En begäran om överlämnande skall ange den berörda mottagarens namn och adress, art och innehåll i det dokument eller beslut som skall överlämnas, om så är nödvändigt gäldenärens namn och adress och den fordran, till vilken dokumentet eller beslutet hänför sig, samt all andra användbara upplysningar.

3. Den anmodade myndigheten skall omedelbart underrätta den sökande myndigheten om de åtgärder som har vidtagits med anledning av dess begäran om överlämnande, och särskilt om vilken dag dokumentet eller beslutet skickades till mottagaren.

1. På begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra förordningar som gäller för återvinning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen återvinna fordringar som stöds av en dokument som medger att fordringen återvinns.

2. För detta ändamål skall varje fordran i fråga om vilken en begäran om återvinning har framställts behandlas som en fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen, utom när artikel 12 är tillämplig.

Artikel 7

1. En begäran om återvinning av en fordran som den sökande myndigheten riktar till den anmodade myndigheten skall åtföljas av en officiell eller bestyrkt kopia av det dokument som gör det möjligt att verkställa återvinningen och som har utfärdats i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen samt om så är tillämpligt av andra dokument i original eller bestyrkt kopia som behövs för återvinningen av fordran.

2. Den sökande myndigheten får endast begära återvinning

a) om fordringsanspråken och/eller det dokument som medger utsökning inte bestrids i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen,

b) om den sökande myndigheten i den medlemsstat där den är belägen har tillämpat det återvinningsförfarande som myndigheten har tillgång till på grundval av det dokument som avses i punkt 1 och om de vidtagna åtgärderna inte har lett till full betalning av fordringen.

3. En begäran om återvinning skall ange den berörda personens namn och adress, fordringens art, det belopp som den egentliga fordringen uppgår till, upplupen ränta och andra kostnader samt alla övriga tillämpliga upplysningar.

4. En begäran om återvinning skall dessutom innehålla ett uttalande av den sökande myndigheten som anger från och med vilken dag utsökning är möjlig enligt gällande lagar i den medlemsstat där den är belägen, och som bekräftar att villkoren enligt punkt 2 är uppfyllda.

5. Så snart den sökande myndigheten erhåller några tillämpliga upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om återvinning skall den vidarebefordra dessa upplysningar till den anmodade myndigheten.

Artikel 8

Det dokument som medger utsökning av fordringen skall om så är tillämpligt och i enlighet med gällande bestämmelser i den medlemsstat

där den anmodade myndigheten är belägen, tas emot, godkännas, kompletteras eller ersätts av ett dokument som möjliggör utsökning inom denna medlemsstats territorium.

Dokumentet skall tas emot, godkännas, kompletteras eller ersättas så snart som möjligt efter det att en begäran om återvinning har erhållits. Dokumentet får inte avvisas, om det möjliggör utsökning i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen samt är korrekt formulerat.

Om någon av dessa formaliteter skulle förorsaka en undersökning eller ett bestridande i samband med fordringen och/eller det dokument som möjliggör utsökning och som har upprättats av den sökande myndigheten skall artikel 12 tillämpas.

Artikel 9

1. Fordringar skall återvinnas i valutan för den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten är belägen.

2. Den anmodade myndigheten får, om det är förenligt med gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den är belägen och efter samråd med den sökande myndigheten ge gäldenären tid att betala eller godkänna ett avbetalningsförfarande. All ränta som påförs av den anmodade myndigheten för sådan tilläggstid skall betalas till den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen.

All annan ränta som i enlighet med lagar och andra förordningar i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen påförs för dröjsmål med betalningen skall också betalas till den medlemsstat i vilken den sökande myndigheten är belägen.

Artikel 10

Fordringar som skall återvinnas får inte prioriteras i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen.

Artikel 11

Den anmodade myndigheten skall omedelbart underrätta den sökande myndigheten om vilka åtgärder som har vidtagits i fråga om en begäran om återvinning.

Artikel 12

1. Om fordringen och/eller det dokument som möjliggör utsökningen, och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten

är belägen, under återvinningsförfarandets gång bestrids av en berörd part skall denna part inge sin framställan till det behöriga organet i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen i enlighet med de lagar som gäller där. Den sökande myndigheten skall underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan. Den berörda parten får också underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan.

2. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 1, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, skall den uppskjuta utsökningsförfarandet i avvaktan på det beslut som det behöriga organet fattar i detta ärende. Skulle den anmodade myndigheten bedöma det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13, får denna myndighet vidta försiktighetsåtgärder för att garantera återvinningen, om lagar och andra författningar i den medlemsstat där den är belägen medger ett sådant förfarande för liknande fordringar.

3. Om det är de utsökningsåtgärder som vidtas i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen som bestrids, skall frågan hänskjutas till det behöriga organet i denna medlemsstat i enlighet med dess lagar och andra författningar.

4. Om det behöriga organ till vilket frågan har hänskjutits i enlighet med punkt 1 är en civilrättslig domstol eller en förvaltningsdomstol skall denna domstols beslut, om det är gynnsamt för den sökande myndigheten och medger återvinning av fordran i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen, utgöra det dokument som möjliggör återvinning i enlighet med artikel 6 - 8 och återvinningen av fordringen skall genomföras på grundval av detta beslut.

Artikel 13

På en rimlig begäran från den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten vidta försiktighetsåtgärder för att säkerställa återvinningen av en fordran, om det är förenligt med lagar och andra författningar i den medlemsstat i vilken den är belägen.

Vid genomförandet av bestämmelserna i föregående stycke skall artiklarna 6, 7.1, 7.3, 7.5, 8, 11, 12 och 14 gälla i tillämpliga delar.

Artikel 14

Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig

a) att garantera de bistånd som föreskrivs i artiklarna 6 - 13, om återvinningen av fordringen på grund av gäldenärens situation skulle förorsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den medlemsstat där denna myndighet är belägen,

b) att åta sig återvinningen av en fordran om den sökande myndigheten inte har uttömt alla möjligheter till återvinning inom territoriet för den medlemsstat där den är belägen.

Den anmodade myndigheten skall underrätta den sökande myndigheten om sina skäl för att avvisa dess begäran om bistånd. Denna rimliga vägran skall också meddelas kommissionen.

Artikel 15

1. Frågor om preskriptionstider skall uteslutande regleras av gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen.

2. Åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten vid återvinning av fordringar för att efterkomma en begäran om bistånd som om de hade vidtagits av den sökande myndigheten skulle ha lett till att preskriptionstiden uppskötts eller avbröts i enlighet med gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen skall anses ha vidtagits i den senare medlemsstaten vad gäller denna verkan.

Artikel 16

Dokument och upplysningar som skickas till den anmodade myndigheten i enlighet med detta direktiv får av denna myndighet endast översändas till

- a) den person som anges i begäran om bistånd,
- b) de personer och myndigheter som är ansvariga för återvinningen av fordringarna, och endast för detta ändamål,
- c) de rättsliga instanser som handlägger ärenden beträffande återvinning av fordringar.

Artikel 17

Begäran om bistånd och tillämpliga dokument skall åtföljas av en översättning till det officiella språket eller till ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen utan att det påverkar den senares rätt att avstå från översättningen.

Artikel 18

Medlemsstaterna skall avstå från alla fordringar på varandra för återbetalning av de kostnader som uppstår vid det ömsesidiga bistånd de ger varandra i enlighet med detta direktiv.

Den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen skall emellertid förbli betalningsskyldig till den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen för de kostnader som uppstår på grund av åtgärder som bedöms vara ogrundade, antingen vad gäller fordringens sakinnehåll eller giltigheten av det dokument som utfärdats av den sökande myndigheten.

Artikel 19

Medlemsstaterna skall förse varandra med en förteckning över behöriga myndigheter som har befogenhet att framställa eller ta emot en begäran om bistånd.

Artikel 20

1. Härmed bildas kommitté för återvinning av fordringar (i det följande kallad *kommittén*), som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna med en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Kommittén skall själv fastställa sin arbetsordning.

Artikel 21

Kommittén får undersöka alla ärenden som rör tillämpningen av detta direktiv, som tas upp av ordföranden antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat.

Artikel 22

1. Närmare bestämmelser för tillämpningen av artiklarna 4.2 och 4.4, 5.2 och 5.3, 7.1, 7.3 och 7.5, 9, 11 och 12.1 samt av bestämmelserna om omräkning, överföring av återvunna summor och fastställande av ett minimibelopp för fordringar, för vilka bistånd får begäras, skall antas enligt det förfarande som fastställs i punkt 2 och 3.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med en majoritet av 41 röster, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.

3.a) Kommissionen skall själv anta förslaget, om det inte strider mot kommitténs yttrande.

b) Om förslaget strider mot kommitténs yttrande, eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka

åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

c) Om rådet inte har fattat något beslut inom tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna vidtas.

Artikel 23

Bestämmelserna i detta direktiv skall inte förhindra ett större mått av ömsesidigt bistånd som lämnas nu eller i framtiden av särskilda medlemsstater i enlighet med överenskommelser eller uppgörelser, inklusive åtgärder som rör upplysningar om rättsliga eller utomrättsliga handlingar.

Artikel 24

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 1978.

Artikel 25

Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om de åtgärder som den har vidtagit för att genomföra detta direktiv. Kommissionen skall vidarebefordra dessa upplysningar till de övriga medlemsstaterna.

Artikel 26

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 15 mars 1976.

På rådets vägnar

R. VOUEL

Ordförande

KOMMISSIONENS DIREKTIV
av den 4 november 1977

om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av vissa bestämmelser i direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter (77/794/EEG)

**EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV**

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd vid återvinning av fordringar till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska struktur- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar inom jordbrukssektorn¹, och särskilt artikel 22.1 i detta, och

med beaktande av följande:

Ovannämnda direktiv införde ett system med ömsesidigt bistånd mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i syfte att förse den sökande myndigheten med alla de upplysningar som behövs för att delge den berörda mottagaren alla dokument och beslut som är tillämpliga för att vidta förebyggande åtgärder och för att den anmodade myndigheten skall kunna återvinna fordringar å den sökande myndighetens vägnar.

Närmare bestämmelser för genomförandet av sådant ömsesidigt bistånd måste fastställas inom vart och ett av dessa områden för att göra biståndet effektivt.

De åtgärder som föreskrivs i detta direktiv överensstämmer med yttrandet från kommittén för återvinning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Detta direktiv fastställer de närmare bestämmelserna för tillämpning av artiklarna 4.2 och 4.4, 5.2 och 5.3, 7.1, 7.3 och 7.5, 9 och 12.1 i direktiv 76/308/EEG, i det följande kallad "basdirektivet".

¹ EGT nr L 73, 19.3.1976, s. 18.

2. Detta direktiv fastställer också närmare bestämmelser för omräkning och överföring av återvunna summor samt för fastställandet av ett minimibelopp för fordringar som får föranleda en begäran om bistånd.

AVDELNING I

Begäran om upplysningar

Artikel 2

1. En begäran om upplysningar enligt artikel 4 i grunddirektivet skall framställas skriftligen i enlighet med förlagan i bilaga 1. Denna begäran skall vara försedd med den sökande myndighetens officiella stämpel och skall vara undertecknad av en tjänsteman hos myndigheten, som är behörig att framställa en sådan begäran.

2. Den sökande myndigheten skall, om så är tillämpligt, i sin begäran ange namnet av varje annan myndighet, till vilken en liknande begäran om upplysningar har sänts.

Artikel 3

Begäran om upplysningar får gälla

- a) gäldenären, eller
- b) alla personer som är ansvariga för att betala fordringen enligt gällande lag i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen.

Om den sökande myndigheten känner till att en tredje part har tillgångar som tillhör en av de personer som avses i föregående stycke kan myndighetens begäran också avse denna tredje part.

Artikel 4

Den anmodade myndigheten skall skriftligt bekräfta mottagandet av denna begäran om upplysningar så snart som möjligt och i varje fall inom sju dagar efter mottagandet (om möjligt via telex).

Artikel 5

1. Den anmodade myndigheten skall, så snart den fått tillgång till de begärda upplysningarna, vidarebefordra dem till den sökande myndigheten.

2. Om alla eller en del av de begärda upplysningarna inte kan erhållas inom en rimlig tidsfrist skall den anmodade myndigheten med hänsyn till det särskilda fallet underrätta den sökande myndigheten om detta och ange skälen därför.

I varje fall skall den anmodade myndigheten senast sex månader från den dag då mottagandet av begäran bekräftades underrätta den sökande myndigheten om resultatet av de undersökningar den har genomfört för att erhålla de begärda upplysningarna.

På grundval av de upplysningar som har erhållits från den anmodade myndigheten får den sökande myndigheten begära att undersökningarna skall fortsätta. Denna begäran skall göras skriftligen (om möjligt per telex) inom två månader efter den dag då myndigheten har erhållit underrättelse om resultatet av undersökningarna som genomförts av den anmodade myndigheten och skall av den anmodade myndigheten behandlas i enlighet med de föreskrifter som gällde för den ursprungliga begäran.

Artikel 6

När den anmodade myndigheten beslutar att inte efterkomma den begäran om upplysningar som ställts till den skall den skriftligen underrätta den sökande myndigheten om skälen för sin vägran att efterkomma denna begäran och särskilt ange de särskilda bestämmelser i artikel 4 i grunddirektivet på vilka den grundar sitt beslut. Denna underrättelse skall lämnas av den anmodade myndigheten så snart den har fattat sitt beslut och i varje fall senast sex månader efter den dag då mottagandet av denna begäran bekräftades.

Artikel 7

Den sökande myndigheten får när som helst dra tillbaka den begäran om upplysningar som den har skickat till den anmodade myndigheten. Beslutet om tillbakadragandet skall skriftligen tillställas den anmodade myndigheten (om möjligt per telex).

AVDELNING 2

Begäran om delgivning

Artikel 8

Den begäran om delgivning som avses i artikel 5 i grunddirektivet skall vara skriftlig och utfärdas i två exemplar i enlighet med förlagan i bilaga 2. Denna begäran skall vara försedd med den sökande myndighetens officiella stämpel och skall undertecknas av en tjänsteman hos myndigheten som är behörig att utfärda en sådan begäran.

Två exemplar av det dokument (eller beslut), för vilket delgivning begärs, skall bifogas den begäran som avses i föregående stycke.

Artikel 9

Begäran om delgivning får avse alla fysiska eller juridiska personer som, enligt gällande lag i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen, skall underrättas om alla dokument eller beslut som berör honom.

Artikel 10

1. Omedelbart efter erhållande av denna begäran om delgivning skall den anmodade myndigheten vidta de åtgärder som behövs för att verkställa denna delgivning i enlighet med gällande lag i den medlemsstat där den är belägen.

2. Den anmodade myndigheten skall underrätta den sökande myndigheten om dagen för delgivningen så snart den har verkställts genom att återsända ett exemplar av begäran om delgivning, med intyget på baksidan rätt ifyllt.

AVDELNING III

Begäran om återvinning och/eller om vidtagande av förebyggande åtgärder

Artikel 11

1. Begäran om återvinning och/eller om vidtagande av förebyggande åtgärder enligt artiklarna 6 och 13 i grunddirektivet skall göras skriftligen i enlighet med förlagan i bilaga 3. Denna begäran, som skall innehålla tillkännagivande om att villkoren för att påbörja ett ömsesidigt biståndsförfarande enligt grunddirektivet i föreliggande fall har uppfyllts, skall vara försedd med den sökande myndighetens officiella stämpel och skall vara undertecknad av en tjänsteman hos myndigheten som är behörig att utfärda en sådan begäran.

2. Det dokument som medger utsökning, som skall bifogas begäran om återvinning och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder, får avse flera fordringar om det gäller en och samma person.

I artiklarna 12 - 19 skall alla fordringar, som omfattas av samma dokument som medger utsökning, anses utgöra en enda fordran.

Artikel 12

Begäran om återvinning och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder får avse

a) gäldenären, eller

b) alla som är ansvariga för att fordran betalas enligt lagen i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

2. Den sökande myndigheten skall om så är tillämpligt underrätta den anmodade myndigheten om alla tillgångar som innehas av de personer som avses i punkt 1 och som enligt dess kännedom befinner sig i en tredje parts förvar.

Artikel 13

1. Den sökande myndigheten skall ange beloppet av den fordran som skall återvinnas, både i valutan för den medlemsstat där den är belägen och i valutan för den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen.

2. Den växelkurs som skall användas i fråga om punkt 1 skall vara den senaste säljkursen som har noterats på den mest representativa valutamarknaden eller marknaderna i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen den dag då begäran om återvinning undertecknades.

Artikel 14

Den anmodade myndigheten skall skriftligen bekräfta mottagandet av begäran om återvinning och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder så snart som möjligt och i varje fall inom sju dagar efter mottagandet (om möjligt per telex).

Artikel 15

Om hela eller en del av fordran inte kan återvinnas eller förebyggande åtgärder inte kan vidtas inom en rimlig tid med beaktande av det särskilda fallet skall den anmodade myndigheten underrätta den sökande myndigheten om detta och ange skälen därför.

I varje fall skall den anmodade myndigheten senast ett år efter den dag då begäran bekräftades underrätta den sökande myndigheten om resultatet av det förfarande den har genomfört för återvinning av fordran och/eller för förebyggande åtgärder.

På grundval av de upplysningar som har erhållits av den anmodade myndigheten får den sökande myndigheten begära att den anmodade myndigheten skall fortsätta det förfarande den genomfört för återvinning av fordran och/eller för förebyggande åtgärder. Denna begäran skall göras skriftligen (om möjligt per telex) inom två månader från den dag myndigheten har erhållit underrättelse om resultatet av det genomförda förfarandet för återvinning av fordran och/eller för förebyggande åtgärder från den anmodade myndigheten, och den skall av den anmodade

Artikel 16

Varje åtgärd som bestrider fordringen eller det dokument som medger utsökningen, och som vidtas i den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen skall av den sökande myndigheten, så snart den får kännedom om denna åtgärd, skriftligen anmälas till den anmodade myndigheten (om möjligt per telex).

Artikel 17

1. Om begäran om återvinning av fordran och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder har blivit verkningslös på grund av att fordringen har betalats eller avskrivits, eller av någon annan orsak, skall den sökande myndigheten omedelbart skriftligen underrätta den anmodade myndigheten (om möjligt per telex), så att den senare kan avbryta alla åtgärder den har vidtagit.

2. Om beloppet för den fordran som är föremål för begäran om återvinning och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder av någon anledning har ändrats, skall den sökande myndigheten omedelbart skriftligen underrätta den anmodade myndigheten om detta (om möjligt per telex).

Om ändringen består av en minskning av fordringens belopp skall den sökande myndigheten så snart som möjligt hos den anmodade myndigheten begära att den skall fortsätta med de åtgärder som den har vidtagit för att återvinna fordran och/eller vidta förebyggande åtgärder, men åtgärder skall begränsas till det belopp som fortfarande inte är betalt. Om vid det tillfälle då den anmodade myndigheten underrättas om minskningen av fordringsbeloppet det ursprungliga beloppet redan har återvunnits men att det överföringsförfarande som avses i artikel 18 ännu inte har ägt rum skall det överskjutande beloppet betalas tillbaka till den person som är berättigad till detta.

Om ändringen består av en ökning av det ursprungliga beloppet skall den sökande myndigheten så snart som möjligt sända en tilläggsbegäran om återvinning och/eller vidtagande av förebyggande åtgärder till den anmodade myndigheten. Denna tilläggsbegäran skall så långt det är möjligt behandlas samtidigt av den anmodade myndigheten som den ursprungliga begäran från den sökande myndigheten. Om det, beroende på det skede som det pågående förfarandet befinner sig i, inte är möjligt att behandla tilläggsbegäran tillsammans med den ursprungliga begäran skall den anmodade myndigheten endast behöva uppfylla tilläggsbegäran om den gäller ett belopp som inte är mindre än vad som avses i artikel 20.

3. Vid omräkning av det rättade fordringsbeloppet till valutan i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen skall den sökande myndigheten använda den växelkurs som den använde i sin ursprungliga begäran.

Artikel 18

Alla belopp som återvinns av den anmodade myndigheten, inklusive då så är lämpligt den ränta som avses i artikel 9.2 i grunddirektivet, skall överföras till den sökande myndigheten i valutan för den medlemsstat, där den anmodade myndigheten är belägen. Denna överföring skall äga rum inom en månad från den dag då återvinningen genomfördes.

Artikel 19

Oavsett eventuella belopp som har tagits in av den anmodade myndigheten som ränta enligt artikel 9.2 i grunddirektivet, skall fordringen anses ha återvunnits i proportion till återvinningen av beloppet i den nationella valuta för den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen, på grundval av den växlingskurs som avses i artikel 13.2.

AVDELNING IV

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 20

1. En begäran om bistånd får göras av den sökande myndigheten antingen beträffande en enskild fordring eller flera fordringar om dessa kan återvinnas från en och samma person.

2. Ingen begäran om bistånd får göras om beloppet för den eller de tillämpliga fordringarna är mindre än 750 europeiska beräkningsenheter.

Artikel 21

Upplysningar och andra uppgifter som meddelas den anmodade myndigheten av den sökande myndigheten skall vara avfattade på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen.

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 1978.

Artikel 23

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de åtgärder de vidtar för att genomföra detta direktiv. Kommissionen skall underrätta de andra medlemsstaterna om detta.

Artikel 24

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 4 november 1977.

På kommissionens vägnar

Étienne DAVIGNON

Ledamot av kommissionen

DIREKTIV 76/308/EEG

(Artikel 4)

Uppgifter om den sökande myndigheten, adress, telefon, telex och bankkonton etc.

.....
(Ort och avsändningsdatum för begäran)

.....
(Den anmodade myndighetens diarienummer)

Till

.....
(Namn på den myndighet till vilken begäran skickas, box, ort etc.)

(Utrymme reserverat för den myndighet till vilken begäran skickas)

BEGÄRAN OM UPPLYSNINGAR

Undertecknad(namn och tjänsteställning) av ovannämnda myndighet vederbörligen befullmäktigad företrädare, hemställer härmed om att erhålla följande upplysningar enligt artikel 4 i direktiv 76/308/EEG:

Upplysningar som avser den berörda personen (1)

- a) Namn och adress känd(*) förmodad(*)
- b) Övriga tillämpliga upplysningar om denna person
 - huvudgäldenär
 - medgäldenär
 - tredje part som innehar tillgångar

Upplysningar som avser fordringen (fordringarna)

- belopp (exklusive ränta och kostnader)
- den exakta arten av fordringen (fordringarna)
- övriga upplysningar

Begärda upplysningar

.....Underskrift

Myndighetens stämpel

(*) Stryk det ej tillämpliga

(1) Fysisk eller juridisk person

DIREKTIV 76/308/EEG

(Artikel 5)

Uppgifter om den sökande myndigheten, adress, telefon, telex och bankkonton etc.

.....
(Ort och avsändningsdatum för begäran)

.....
(Den anmodade myndighetens diarienummer)

Till

.....
(Namn på den myndighet till vilken begäran skickas, box, ort etc.)

(Utrymme reserverat för den myndighet till vilken begäran skickas)

BEGÄRAN OM DELGIVNING

Undertecknad(namn och tjänsteställning) av ovannämnda myndighet vederbörligen befullmäktigad företrädare, hemställer härmed om delgivning av följande dokument/beslut (*) enligt artikel 5 i direktiv 76/308/EEG:

Upplysningar som avser den berörda personen (1)

- a) Namn och adress känd(*) förmodad(*)
- b) Namn och adress för huvudgäldenären om annan än mottagaren
- c) Övriga upplysningar

Art och innehåll i det dokument (eller det beslut) som är föremål för delgivning

Upplysningar som avser fordringen (fordringarna)

- Belopp (inklusive ränta och kostnader)
- Den exakta arten av fordringen (fordringarna)

Övriga upplysningar

.....Underskrift

Myndighetens stämpel

(*) Stryk det ej tillämpliga

(1) Fysisk eller juridisk person

INTYG

Undertecknad intygar härmed

- att dokumentet/beslutet (*) bifogat till omstående begäran har delgivits den mottagare som anges i denna begäran, daterad den
Delgivningen har utförts på följande sätt (1) (*):

- att dokumentet/beslutet (*) bifogat till omstående begäran inte har kunnat delges mottagaren som anges i denna begäran av följande orsaker(*):

.....
(Datum)

.....
(Underskrift)

Myndighetens stämpel

(*) Stryk det ej tillämpliga

(1) Ange exakt om delgivningen skedde till mottagaren personligen eller genom ett annat förfarande.

DIREKTIV 76/308/EEG

(Artikel 6 - 13)

Uppgifter om den sökande myndigheten, adress, telefon, telex och bankkonton etc.

.....
(Ort och avsändningsdatum för begäran)

.....
(Den anmodade myndighetens diarienummer)

Till

.....
(Namn på den myndighet till vilken begäran skickas, box, ort etc.)

(Utrymme reserverat för den myndighet till vilken begäran skickas)

ANSÖKAN OM INDRIVNING / PROVISORISKA SÄKERHETSÅTGÄRDER (*)

Undertecknad(namn och tjänsteställning) av ovannämnda myndighet vederbörligen befullmäktigad företrädare, hemställer härmed om följande:

- Återvinning av följande fordring(ar) enligt bifogat verkställighetsdokument enligt artikel 7 i direktiv 76/308/EEG. Villkoren enligt artikel 7.2a och 7.2b är uppfyllda (*).

- Vidtagande av förebyggande åtgärder enligt artikel 13 i direktiv 76/308/EEG beträffande den person som anges nedan vad gäller hans/hennes fordring(ar) enligt bifogat verkställighetsdokument. Jag bifogar uppgift om orsakerna till denna hemställan (*).

Upplysningar som avser den berörda personen (1)

a) Namn och adress känd(*) förmodad(*)

b) Övriga tillämpliga upplysningar

- Huvudgäldenär

- Medgäldenär
- Tredje part som innehar tillgångar

Upplysningar som avser fordringen/fordringarna

Den exakta arten av fordringen/fordringarna

Beloppet i valutan för den medlemsstat där den sökande myndigheten är belägen

Belopp i valutan för den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen

Huvudskuldens belopp (2)

Räntan fram till den dag då detta dokument undertecknas (*)

Kostnader fram till den dag då detta dokument undertecknas (*)

Summa

Uppgifter om bifogade dokument:

Använd växelkurs

Övriga upplysningar

Dagen då utsökning blir möjlig

Preskriptionstid

Gäldenärs tillgångar som befinner sig i tredje parts förvar

Underskrift

Myndighetens stämpel

(*) Stryk det ej tillämpliga.

(1) Fysisk eller juridisk person.

(2) Om alla fordringar är upptagna på samma dokument, skall beloppen för de olika fordringarna anges.

2.9 Förslag till lag om ändring av lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag Prop. 1994/95:34

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag

dels att 1 § skall ha följande lydelse,

dels att i 5 § ordet "Konungen" skall bytas ut mot "regeringen".

Nuvarande lydelse

Förslagen lydelse

1 §

I den mån det påkallas av överenskommelse mellan Sverige och främmande stat om ömsesidigt bistånd för att förhindra, utreda och beivra brott mot tullag, får *Konungen* föreskriva att genom svensk tullmyndighet bistånd skall lämnas tullmyndighet i den främmande staten med utredning rörande brott mot tullag i den staten. Vid sådan utredning skall 2 - 4 §§ gälla.

I den mån det påkallas av överenskommelse mellan Sverige och främmande stat om ömsesidigt bistånd för att förhindra, utreda och beivra brott mot tullag, får *regeringen* föreskriva att genom svensk tullmyndighet bistånd skall lämnas tullmyndighet i den främmande staten med utredning rörande brott mot tullag i den staten. Vid sådan utredning *och vid bistånd enligt förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen* skall 2 - 4 §§ gälla.

Med tullag förstås i denna lag sådana bestämmelser i lag eller annan författning om införsel, utförsel eller transitering, som avser tullar eller andra allmänna avgifter eller rör förbud, inskränkningar eller kontrollåtgärder beträffande varu- eller valutatrafiken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2.10 Förslag till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. Prop. 1994/95:34

Härigenom föreskrivs att 1 och 2 §§ lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Bestämmelserna i 2 och 3 §§ gäller, om annat ej föreskrivits, för vara som enligt särskild författning *ej får införas hit* och vara för vilken särskilt föreskrivet införselvillkor *ej* är uppfyllt.

Bestämmelserna i 2 och 3 §§ gäller, om *inte* annat föreskrivits, för vara som enligt särskild författning *inte får föras in i landet* och vara för vilken särskilt föreskrivet införselvillkor *inte* är uppfyllt.

Lagen gäller inte för införselrestriktion som följer av gemenskapsrätten eller för införsel av gemenskapsvaror från annan medlemsstat i den Europeiska unionen.

2 §¹

En vara får utan hinder av förbud eller villkor som avses i 1 §

1. *sändas* genom tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de *villkor och föreskrifter som generaltullstyrelsen meddelar*,

2. förvaras på tullupplag eller tullager eller i *frihamn*,

3. förstöras under kontroll av tullmyndighet eller annan som denna godkänner,

4. återutföras,

5. *tas om hand med tillämpning av ett förenklat förfarande enligt 8 § första stycket 2 tullagen (1987:1065) under villkor att varan till dess införselvillkoret uppfyllts förvaras i oförändrat skick av den som med tillämpning av det förenklade förfarandet tagit hand om varan.*

1. *transiteras* genom *det svenska* tullområdet eller mellan orter inom detta enligt de *föreskrifter och villkor som gäller för tullförfarandet extern transitering*,

2. förvaras på *tillfälligt lager* eller tullager eller i *frizon eller frilager*,

4. återutföras.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

¹ Senaste lydelse 1991:158.

Härigenom föreskrivs att 1 och 3 §§ tullregisterlagen (1990:137) skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

För de ändamål som anges i 2 § får ett för tullmyndigheterna gemensamt tullregister föras med hjälp av automatisk databehandling.

Bestämmelserna i denna lag gäller inte det register som Tullverket för i spaningssyfte med stöd av lagen (1965:94) om polisregister m. m. och inte heller andra register som regleras i annan lag eller förordning.

Bestämmelser om förfarandet vid import och export finns i tullagen (1987:1065).

Bestämmelser om förfarandet vid import och export finns i *rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen och i tullagen (1994:000).*

3 §

I den utsträckning som behövs för att ändamålet med registret skall tillgodoses får tullregistret innehålla

1. uppgifter som importörer och exportörer enligt lag eller annan författning är skyldiga att lämna med anledning av import eller export av varor,

2. andra uppgifter som importör eller exportör lämnar i tullärenden,

3. uppgifterna i *tulltaxan enligt tulltaxelagen (1987:1068)* och i statistisk varuförteckning som utfärdats av generaltullstyrelsen,

3. uppgifterna i *Europeiska gemenskapernas tulltaxa som avses i artikel 20 i förordning (EEG) nr 2913/92*, och i statistisk varuförteckning som utfärdats av Generaltullstyrelsen,

4. uppgifter om kontroll av import och export inom tullmyndigheternas område,

5. uppgifter för statistikproduktion,

6. uppgifter för debitering eller avräkning av skatt och avgifter som inte påförs vid tulltaxering,

7. uppgifter om beslut av tullmyndigheter,

8. uppgifter om andra myndigheters beslut om import- och export-licenser,

9. uppgifter om tillstånd som krävs för import eller export av varor,

10. uppgifter om registrering hos *Riksskatteverket* av en importör som skattskyldig avseende vissa punktskatter, 10. uppgifter om registrering hos *Skattemyndigheten i Kopparbergs län* av en importör som skattskyldig avseende vissa punktskatter,

11. uppgifter om betalning och indrivning av tull, annan skatt och avgifter,

12. uppgifter rörande fysiska och juridiska personers identitet,

13. uppgifter avseende identitetsbeteckningar för transportmedel och

14. uppgifter för kontroll av, åtkomst till och användning av registret.

Närmare föreskrifter om tullregistrets innehåll meddelas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.

2.12 Förslag till lag om upphävande av vissa tullförfattningar

Prop. 1994/95:34

Härigenom föreskrivs att följande författningar skall upphöra att gälla när denna lag träder i kraft, nämligen

1. tulltaxelagen (1987:1068), och
2. förordningen (1968:226) om rätt för Konungen att medge tull- och skattefrihet m.m. för anläggning som uppföres vid rikets gräns.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1995.
 2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om vara som anmälts eller som borde ha anmälts till förtullning innan denna lag trätt i kraft.
 3. Förekommer det i en lag eller i en annan författning hänvisning till lag eller förordning som upphävts genom denna lag skall hänvisningen i stället gälla EG:s bestämmelser eller svenska tullförfattningar.

Sverige har ansökt om medlemskap i Europeiska unionen, EU. Under förutsättning att svenska folket ger sitt bifall till medlemskap i folkomröstningen kan Sverige bli medlem i EU den 1 januari 1995. EU grundar sig på en tullunion, som innebär att medlemsländerna skall ha en gemensam tulltariff gentemot tredje land samt ett förbud mot import- och export-tullar och avgifter med motsvarande verkan på all handel med varor mellan medlemsländerna.

I juni 1993 tillkallades en särskild utredare, regeringsrådet Leif Lindstam. Utredningen, som antog namnet Tullanpassningsutredningen, skulle enligt direktiven (dir. 1993:78) lägga fram förslag till de nationella författningar som vid ett svenskt medlemskap i EU behövs utöver EG:s tull- och tullfrihetsförordningar för att upprätthålla tullförfarandet vid införsel från och utförsel till tredje land. Utredningen överlämnade i juni 1994 betänkandet Tullagstiftningen och EG (SOU 1994:89). Utredningens sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 1*.

Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 2*. En sammanfattning av remissyttrandena finns tillgänglig på Finansdepartementet (dnr 2262/94).

I utredningsarbetet har deltagit experter från Finansdepartementet, Utrikesdepartementet, Generaltullstyrelsen och Kommerskollegium. Arbetets inriktning har varit att föreslå de ändringar som är nödvändiga vid ett medlemskap. Utredningen har i huvudsak endast föreslagit ändringar som är nödvändiga för att genomföra ett medlemskap. Utredningen har således som huvudregel inte övervägt om det finns skäl att genomföra ändringar som inte är nödvändiga för ett svenskt medlemskap. Utredningen har vidare utformat lagförslagen så att den nuvarande uppdelningen enligt departementsförordningen (1982:1177) av frågor om tull mellan Finansdepartementet och Utrikesdepartementet skall kunna behållas. Regeringen delar uppfattningen att de lagändringar som nu skall genomföras får begränsas till det som är nödvändigt att genomföra för att Sverige skall kunna bli delaktigt i tullunionen och den gemensamma handelspolitiken. Nedan i avsnitt 6 redovisas de lagförslag som faller under Finansdepartementets ansvarsområde medan de lagförslag som faller under Utrikesdepartementets ansvarsområde redovisas i avsnitt 7.

Lagrådet

Yttrande från Lagrådet har inte inhämtats med hänsyn till att hörande av Lagrådet skulle fördröja lagstiftningsfrågans behandling så att avsevärt men skulle uppkomma.

Vid ett svenskt medlemskap i EU måste gemenskapens tullagstiftning vara helt genomförd och även kunna tillämpas från första dagen. Detta är en väsentlig del av vad ett medlemskap innebär. Det svenska Tullverket blir en del i den gemensamma marknadens mot omvärlden vid den s.k. yttre gränsen samtidigt som klareringsverksamheten och den

därmed förbundna kontrollverksamheten vid den s.k. inre gränsen skall upphöra. Tullmyndigheten skall vid den yttre gränsen bl.a. uppbära tull i enlighet med gemenskapens regelverk. Sådan tull utgör gemenskapens egna intäkter. Från första dagen av ett medlemskap skall såväl Tullverket som näringslivet tillämpa nya regler och nya rutiner. Det är väsentligt att de svenska nationella bestämmelser på området fastställs och blir kända så tidigt som möjligt, så att nödvändiga omställningar kan göras. Omställningen är inte obetydlig vare sig för näringslivet eller myndigheten. Ett yttrande över lagförslagen av Lagrådet skulle ha varit värdefullt. Emellertid skulle ett sådant yttrande kräva en genomgång inte enbart av ett omfattande förslag till nationell lagstiftning utan även en genomgång av en ännu mer omfattande samling bestämmelser i EG-förordningar. Den tid som nu står till förfogande ger emellertid inte utrymme härför.

Övrigt

I propositionen används bl.a. beteckningarna Europeiska unionen (EU), Europeiska gemenskaperna (EG) och gemenskapen. Mot bakgrund av anmärkningar från ett par remissinstanser kan det finnas anledning att i korthet redogöra för begreppen som i propositionen används i enlighet med Statsrådsberedningens rekommendationer. Den grundläggande skillnaden är att EG är en juridisk person (art. 210 i Romfördraget). EU är inte en juridisk person och kan således inte t.ex. ingå internationella avtal. EU är ett övergripande, politiskt begrepp varmed avses att täcka de områden som omfattas av Maastrichtfördraget. Unionen har således som grund inte enbart Europeiska gemenskaperna utan även den politik och de samarbetsformer som införs genom den nya fördraget. En stat ansöker därför om medlemskap i unionen. Eftersom det endast är EG som har normgivningsmakt bör regelverket benämnas EG:s regelverk och rättsakterna EG:s rättsakter. Uttrycket EG bör även användas för samarbetet i tull- och handelspolitiska frågor. Europeiska gemenskaperna (EG) används som samlingsbegrepp för de tre gemenskaperna, nämligen Europeiska gemenskapen (EG) - tidigare Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG), Europeiska kol- och stålgemenskapen (EKSG) och Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom). Ibland används enbart begreppet gemenskapen som en synonym till gemenskaperna.

I remissomgången har främst från näringslivets representanter framförts kritik för att utredningen i vissa fall föreslår att det införs en ny terminologi som upplevs som främmande. Utredningen har, som den även har redovisat, valt att i fråga om terminologi följa översättningsarbetet av EG-rättsakterna vad gäller tullområdet. Regeringen delar utredningens uppfattning att terminologin i den nationella lagstiftningen måste följa terminologin i EG-författningarna. Det bör emellertid framhållas att kommissionen, som har i uppdrag att granska de av Delegationen för översättning av EG:s regelverk utförda översättningarna på tullområdet ännu inte har färdiggranskat samtliga rättsakter. Det finns även rättsakter som ännu inte har översatts av Delegationen för översättning av EG:s

regelverk. Detta innebär att översättningar av vissa ord och uttryck kan komma att ändras. Detta gäller såväl rättsaktens titel som dess innehåll. Prop. 1994/95:34

I den föreslagna lagstiftningen hänvisas till flertalet EG-rättsakter. Hänvisningen inbegriper givetvis senare ändringar av rättsakten även om dessa inte uttryckligen omnämns i författningen.

4.1 Grunderna för tullunionen

EG är enligt artikel 9 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen (Romfördraget) en tullunion. Gemenskapen för en gemensam handelspolitik som enligt artikel 113.1 grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller att fastställa tulltariffer, ingå tull- och handelsavtal, uppnå enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder och exportpolitik samt när det gäller att vidta handelspolitiska skyddsåtgärder. Besluten fattas som regel med kvalificerad majoritet och blir bindande för medlemsstaterna. Medlemsstaterna har inte kompetens att ingå egna avtal eller vidta handelspolitiska åtgärder på egen hand på de områden där de har överlämnat behörigheten till gemenskapen.

Tullunionen och den gemensamma handelspolitiken är centrala inslag i EG-samarbetet och förutsättningarna för en fungerande inre marknad. Genom den nu helt genomförda tullunionen har gemenskapen blivit ett enda tullområde, i vilket varor kan röra sig fritt på samma sätt som i ett enskilt land. På denna inre marknad har begreppen import och export förlorat sin betydelse: någon tullklarering av varor förekommer inte längre vid passering av de inre gränserna, utan tullverksamheten inriktas helt på gemenskapens yttre gränser.

Genom att ansluta sig till EG:s tullunion och den gemensamma handelspolitiken får Sverige tillträde till den gemensamma EG-marknaden utan gränsformaliteter och ursprungsregler. Sverige övertar samtidigt såväl sakinnehåll som medel och instrument i gemenskapens regelverk, vilket kommer att utgöra kärnan i den svenska tullagstiftningen. Sveriges verksamhet på tull- och handelsområdet kommer inte att upphöra härigenom, men den kommer att bedrivas inom EU:s ram i syfte att redovisa och försvara de svenska intressena.

4.2 EG:s gemensamma regler på tullområdet

4.2.1 Tullförfarande

Vid ett svenskt medlemskap i EU kommer ett antal gemenskapsförfordningar att bli kärnan i den tullagstiftning som skall gälla i Sverige. Gemenskapens regelverk på tullområdet avser endast relationen med tredje land. Främst bland dessa förfordningar är rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen), kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tillämpningskodexen) samt rådets förordning (EEG) nr 2658/87 (tulltaxan). Frågor om tullfrihet regleras i huvudsak i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om upprättandet av ett gemenskaps-system för tullbefrielse.

Bestämmelserna i dessa förordningar utgör stommen för tullförfarandet och för beräkning och uttag av tull. EG:s tullkodex består huvudsakligen av en inledande del som omfattar behandling av varor som ankommer till gemenskapens tullområde, en definition av detta tullområde samt av övriga grundbegrepp såsom EG:s tulltaxa, tullvärde och varors ursprung. En central del täcker alla tullbehandlingsformer och viktiga tullprocedurer av ekonomisk betydelse, där den första behandlingsformen, övergång till fri omsättning, motsvarar det svenska begreppet förtullning. Vidare återfinns bestämmelser om aktiv och passiv förädlingstrafik, om uppläggning av varor på tullager samt om frizoner och frilager. I den sista delen samlas alla bestämmelser som behandlar påföring av avgifter, t.ex. hur tullfordran uppstår samt betalning av avgiftsbelopp. Dessutom innehåller tullkodexen vissa regler om överklagande samt procedurregler för kommissionens antagande av tillämpningsbestämmelser.

4.2.2 Den gemensamma tulltaxan och TARIC

EG:s gemensamma tulltaxa är baserad på den s.k. HS-nomenklaturen (*Harmonized Commodity Description and Coding System*), vilken tillämpas av flertalet industriländer. Med utgångspunkt från detta sexställiga varuklassificeringssystem har EG upprättat en s.k. kombinerad nomenklatur som skall användas både för tarifieringsändamål och för statistiska ändamål, rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan. Den kombinerade nomenklaturen (*Combined Nomenclature, CN*) omfattar dels HS-nomenklaturen och EG:s underuppdelningar (*CN subdivisions*), dels kompletterande anmärkningar och andra bestämmelser relaterade till EG:s underuppdelningar. Den gemensamma tulltaxan upprättas på samtliga medlemsstaters språk och distribueras löpande till medlemsländerna.

Ministerrådet fastställer den kombinerade nomenklaturen med dess tullnivåer. Ändringar av tullnivåerna för enskilda positioner beslutas också av ministerrådet efter förslag från kommissionen. Nomenklaturändringar beslutas av kommissionen, som under sig har en särskild nomenklaturkommitté. Beslut om ändringar av enskilda tullar offentliggörs genom publicering i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (EGT).

Kommissionen har också upprättat en integrerad databas benämnd TARIC som utöver den kombinerade nomenklaturen innehåller de ytterligare EG-underuppdelningar som erfordras för att identifiera ett stort antal speciella arrangemang på tullområdet, t.ex. tullsuspensioner, tullpreferenser, tullkontingenter, antidumpningstullar och importlicenser. TARIC indikerar vilka olika gemenskapsregler som är tillämpliga för en specifik vara samt hänvisar till aktuell författning. Ändringar sänds löpande via datakommunikation till medlemsländerna där informationen överförs till de nationella tulldatasystemen.

TARIC-systemet spelar en central roll för en korrekt och enhetlig tillämpning av EG:s rättsakter på tullområdet. Det nuvarande systemet

har dock vissa tekniska begränsningar som förhindrar utbyggnad och integration med andra system. En ny version TARIC II har därför utvecklats. Också andra centraliserade databaser finns i EG, med anknytning till det yttre tullskyddet, såsom t.ex. register över kemiska produkter (tullklassificering) som för närvarande upptar över 30 000 produkter.

EG:s tulltaxa är en s.k. dubbeltariff, innehållande två kolumner, en för autonoma och en för konventionella (avtalsbundna) tullsatsen. De konventionella tullarna används mot GATT-länder och andra länder med vilka EG slutit avtal om mest gynnad nationsbehandling (MGN). Enligt de i förordningen om tulltariffen intagna allmänna reglerna skall dessa tullar dock användas mot alla länder, om inte annat framgår av sammanhanget. De autonoma tullsatserna används när de är lägre än de konventionella eller när konventionell tullsats saknas.

4.3 Institutioner och tullkommittéer inom gemenskapen

4.3.1 Allmänt

Institutionernas allmänna uppgifter inom gemenskapen samt deras sammansättning och verksamhetsformer regleras bl.a. i del 5 i Romfördraget. Mer detaljerade bestämmelser finns på skilda håll i samma fördrag.

Gemenskapens främsta institutioner är *Europeiska unionens råd*, eller rådet som det även benämns, *kommissionen*, *Europaparlamentet* och *domstolen*. För en närmare presentation av dessa institutioner hänvisas till propositionen Sveriges medlemskap i Europeiska unionen (prop. 1994/95:19, avsnitt 8.6).

För att behandla tullfrågor har olika kommittéer inrättats — bl.a. *kommittén för tull- och handelsfrågor* samt *tullkodexkommittén*, se nedan under avsnitt 4.3.2.

Rent allmänt kan sägas att rådet och kommissionen bistås av ett antal kommittéer. Kommittéväsendet är omfattande och kommittéernas status varierar. Vissa kommittéer har inrättats i enlighet med stadganden i grundfördragen, t.ex. kommittén för tull- och handelsfrågor (artikel 113.3 i Romfördraget). Andra kommittéer, ofta tekniska kommittéer, har inrättats genom beslut i rådet eller kommissionen. Dessa kommittéer har som sin främsta uppgift att förbereda eller yttra sig över beslut och åtgärder som planeras av rådet och kommissionen. En särskild typ av kommittéer inom kommittéväsendet utgörs av de kommittéer som inrättas, med representanter för medlemsstaterna och kommissionen, för att bistå kommissionen vad gäller utövandet av från rådet delegerad kompetens (kommittologin). Rådet har här velat försäkra sig om att till kommissionen delegerad befogenhet verkställs i nära samråd med medlemsstaterna (rådets beslut 87/373).

Rådet kan, som nämnts, även inrätta en kommitté som följd av sekundärrätten i syfte att garantera ett nära samarbete mellan kommissio-

nen och medlemsstaterna. Rådet har sålunda i förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen inrättat en särskild tullkodexkommitté.

Prop. 1994/95:34

4.3.2 Närmare om kommittéväsendet på tullområdet

113-kommittén

Artikel 113.2 och 3 i Romfördraget anger dels att kommissionen skall lägga fram förslag för rådet om hur den gemensamma handelspolitiken skall genomföras, dels att kommissionen, inom ramen för de direktiv som rådet kan komma att utfärda, skall föra förhandlingar om avtal med tredje land i samråd med en särskild kommitté utsedd av rådet för att biträda kommissionen i denna uppgift. Beslut enligt artikel 113 fattas således av rådet. Besluten förbereds i rådsarbetsgrupper. På det handelspolitiska området är den viktigaste rådsarbetsgruppen kommittén för tull- och handelsfrågor, den s.k. 113-kommittén. Kommittén, som är allmänt rådgivande, har det övergripande samordningsansvaret för handelspolitiska policyfrågor och biträder kommissionen på sätt som anges i artikel 113.3, dvs. i förhandlingsuppgiften. I 113-kommittén diskuteras alla former av handelspolitik men vissa frågor sakbehandlas i regel i mer specialiserade arbetsgrupper under rådet, t.ex. stålkommittén och textilkommittén.

Tullkodexkommittén

Som nämnts ovan har en särskild tullkodexkommitté inrättats med anledning av artiklarna 247-249 i tullkodexen. Kommittén, som sammanträder i olika sammansättningar (sektioner) skall behandla frågor som rör gemenskapens regelverk på tullområdet. Kommittén skall bestå av representanter för samtliga medlemsstater och en representant för kommissionen, som skall vara kommitténs ordförande.

En av kommitténs främsta uppgifter är att behandla frågor om nya eller ändrade tullbestämmelser. Förfarandet är i korthet följande.

Kommissionens representant i kommittén lägger fram förslag till de åtgärder som skall vidtas. Kommittén skall avge sitt yttrande över förslaget, i förekommande fall inom den tidsfrist som kommissionsrepresentanten utsatt. Yttrandet skall avges med sådan majoritet som anges i artikel 148.2 i Romfördraget (viss kvalificerad majoritet), varvid ländernas röster skall vägas på det sätt som anges i nämnda artikel. Om kommittén instämmer i förslaget, beslutar kommissionen om de åtgärder som förutses i förslaget. Om kommitténs uppfattning avviker eller om kommittén inte avger något yttrande, skall kommissionen lämna ett förslag till rådet om de åtgärder som skall vidtas. Rådet har därefter tre månader på sig att besluta i ärendet. Om rådet inte beslutar inom tre månader, beslutar kommissionen i enlighet med sitt förslag.

Vissa avvikelser finns från ovan angivna förfarande. När det bl.a. gäller tillämpningsföreskrifter till tullkodexens regler om överklagande har gemenskapen över huvud taget ingen kompetens. Sådana föreskrifter skall enligt artikel 245 i tullkodexen utfärdas av medlemsstaterna.

När det gäller vissa bestämmelser i tullkodexen, bl.a. om bindande klassificeringsbesked och andra upplysningar, hänvisas till andra förfaranderegler för beslut om tillämpningsföreskrifter.

Ursprungssektionen

Bland tullkodexkommitténs olika sektioner kan särskilt nämnas ursprungssektionen (origin section). I denna sektion diskuteras såväl EG:s allmänna ursprungsregler som EG:s ursprungsregler om förmånsbehandling. Ursprungsregler om förmånsbehandling finns i samtliga EG:s avtal och arrangemang som innebär förmånsbehandling vid import till EU. Sektionen möts två gånger per månad.

5.1 EG:s regelverk

5.1.1 Allmänt

Grundvalen för samarbetet inom gemenskapen utgörs främst av de fyra grundfördragen om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (Parisfördraget), Europeiska ekonomiska gemenskapen (Romfördraget), Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) och Fördraget om Europeiska unionen (Maastrichtfördraget). Dessa fördrag utgör internationella överenskommelser.

Gemenskapsrätten består, förutom av de grundläggande fördragen, av en mängd rättsakter av skilda slag och av EG-domstolens i stor utsträckning rättsskapande avgöranden samt av internationella avtal som EG har ingått.

De grundläggande fördragen upprättar gemenskapernas institutioner och ger dem deras befogenheter. De rättsakter som institutionerna, främst rådet, utfärdar med stöd av dessa bemyndiganden betecknas ofta *sekundärrätt*, till skillnad från *primärrätt*, varmed regleringen i grundfördragen åsyftas.

För att utföra sina uppgifter skall enligt artikel 189 i Romfördraget rådet och kommissionen, i enlighet med fördragets bestämmelser, besluta förordningar, utfärda direktiv, fatta beslut, ge rekommendationer och avge yttranden. *Förordningar* är gällande inom hela EU och är direkt tillämpliga i medlemsländerna. *Direktiv* riktar sig till medlemsländerna och anger ett visst resultat som skall uppnås inom en bestämd tid, men överläter åt medlemsländerna att bestämma form och tillvägagångssätt för det nationella införlivandet. *Beslut* är bindande i alla delar för dem som de är riktade till. Dessa tre typer av rättsakter är bindande rättsakter. *Rekommendationer* och *yttranden* är inte bindande rättsakter. Andra typer av rättsakter har genom åren utvecklats. En närmare presentation av EG:s regelverk ges i propositionen Sveriges medlemskap i Europeiska unionen (prop. 1994/95:19, avsnitt 35.3).

5.1.2 Särskilt om sekundärrätten (förordningar, direktiv, beslut m.m.)

Gemenskapens centrala tullbestämmelser finns i en förordning – tullkodexen. Även de tillämpningsföreskrifter som kompletterar tullkodexen har beslutats i förordningsform. Detsamma gäller gemenskapens tulltaxa liksom gemenskapens bestämmelser på tullfrihetsområdet. I fråga om skatter, mervärdesskatt och punktskatter, har i princip samtliga rättsakter utfärdats som direktiv. Det kan därför finnas anledning att ge ytterligare kommentarer vad gäller dessa slag av rättsakter.

Enligt artikel 189 i Romfördraget skall en *förordning* ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. Av detta följer att förordningarna i deras gemenskapsrättsliga form omedelbart och ord för ord skall tillämpas av medlemsstaternas förvaltningsmyndigheter utan särskild inkorporerings- eller transformationsakt. Utgångspunkten är t.o.m. att de inte *får* transformeras till eller inkorporeras i den nationella rätten. I mål 39/72, Kommissionen mot Italien [1973] ECR s. 101, slog EG-domstolen fast att förordningar är direkt tillämpliga i alla medlemsstater och träder i kraft uteslutande genom att de publiceras i EGT. Domstolen anförde vidare att i konsekvens med detta är alla metoder för implementering oförenliga med fördraget och skulle innebära ett hinder för förordningarnas direkta effekt och en fara för deras samtidiga och enhetliga tillämpning inom hela gemenskapen. Vidare kunde följden bli att medborgarna och de nationella domarna inte kommer att vara uppmärksamma på att EG-reglerna skall ha företräde framför nationella regler och eventuella tolkningsfrågor kan eller skall föreläggas EG-domstolen till prejudiciellt avgörande.

Förordningarna är som nyss angetts direkt tillämpliga i medlemsländerna. Icke desto mindre kan det vara nödvändigt att utfärda utfyllande regler nationellt. Som ett viktigt exempel härpå kan nämnas bestämmelser om straff för överträdelse av förordningarna. I vissa fall kan det vara svårt att bestämma hur omfattande denna utfyllnad av förordningarna skall vara och särskilda problem har uppkommit i mål där en medlemsstat har velat fastställa regler rörande frågor som förordningen inte uttryckligen har behandlat. Eftersom EG-rätten i stort sett saknar förarbeten får man, när tolkningsproblem uppstår, utgå från stadgandets språkliga innebörd, EG-rättens grundläggande syften och EG-domstolens praxis.

Som nämnts ovan anger artikel 189 i Romfördraget att ett *direktiv* skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat men överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt. Medlemsländerna är alltså bundna av att ett visst resultat skall uppnås till en given tidpunkt men kan själva besluta form och metod inom ramen för den nationella rätten. Om en medlemsstat underlåter att inom den föreskrivna tiden genomföra ett direktiv helt eller delvis kan kommissionen eller annan medlemsstat då väcka talan inför EG-domstolen gentemot det land som brustit i sina förpliktelser att genomföra direktivet. Direktiven syftar till att skapa samordnade regler i medlemsländerna. Vissa direktiv är utformade på ett sådant detaljrikt sätt att de knappast lämnar något manöverutrymme åt de nationella myndigheterna vad gäller frågan om genomförandet. Ett sådant direktiv kan ofta innehållsmässigt närmast vara att betrakta som en förordning. EG-domstolen har i ett antal rättsfall valt att ta fasta på en rättsakts innehåll och bortsett från hur rättsakten har betecknats (se t.ex. målen 16 och 17/62, Confédération Nationale des Producteurs de Fruits et Légumes mot rådet [1962] ECR s. 471). Det bör noteras att det inte enbart är förordningar som kan ha *direkt effekt*, dvs. bestämmelser som grundar rättigheter eller skyldigheter för enskilda och

som kan åberopas inför domstolar och andra myndigheter i medlemsstaterna. Även direktiv kan ha direkt effekt om bestämmelserna i direktivet är tillräckligt tydliga och ovillkorliga. Detta grundas på rättsaktens bindande natur i förhållande till medlemsstaterna. Ett direktiv kan emellertid endast ha direkt effekt såvitt gäller enskildas rättigheter, och inte skyldigheter, gentemot det allmänna.

För ytterligare kommentarer om förordningar, direktiv och andra rättsakter hänvisas till regeringens proposition 1994/95:19 Sveriges medlemskap i Europeiska unionen, avsnitt 35.3.4.

5.2 Den svenska anslutningslagen

I regeringens proposition 1994/95:19 Sveriges medlemskap i Europeiska unionen föreslås att riksdagen bl.a. skall anta regeringens förslag till lag med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen. I propositionens fjärde del behandlas bl.a. frågan om den övergripande lagstiftning som behövs vid en svensk anslutning till Europeiska unionen.

Som framgår av propositionen (del I, s. 495) beslutade regeringen i december 1993 att överlämna propositionen 1993/94:114 Grundlagsändringar inför ett svenskt medlemskap i Europeiska unionen till riksdagen. Riksdagen har den 28 april 1994 tillstyrkt förslagen i grundlagspropositionen.

I grundlagspropositionen föreslås en på medlemskap särskilt inriktad regel i 10 kap. 5 § regeringsformen om överlåtelse av viss beslutanderätt till Europeiska gemenskaperna. Enligt förslaget skall riksdagen kunna överlåta beslutanderätt till Europeiska gemenskaperna så länge som dessa har ett fri- och rättighetsskydd motsvarande det som ges i regeringsformen och i den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I en övergångsbestämmelse till den föreslagna 10 kap. 5 § regeringsformen regleras den procedur som föreslås gälla vid inträdet i den europeiska unionen för anslutningens båda sidor, dvs. såväl övertagandet av redan existerande EG-rätt som överlåtelsen av beslutsbefogenheter för framtiden.

Förslaget till lag med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen är grundat på de föreslagna ändringarna i regeringsformen. I lagen regleras införlivandet av EG:s nuvarande regelverk, dvs. fördragen och den före anslutningen antagna sekundärrätten. Därefter regleras överlåtelsen av beslutanderätt till Europeiska gemenskaperna. Vidare anges i en bestämmelse de fördrag och andra instrument som skall gälla här i landet.

Genom 2 § förslaget till anslutningslag införlivas anslutningsfördraget mellan Sverige och övriga kandidatländer å ena och EU:s medlemsländer å den andra sidan. Vidare införlivas de grundläggande fördragen (dvs. främst Romfördraget, Kol- och stålfördraget, Euratomfördraget, Enhetsakten och Maastrichtfördraget). Paragrafen omfattar också rättsakter, dvs. förordningar, direktiv och beslut samt rekommendationer och yttranden och vidare vissa andra typer av rättsakter på kol- och

stålområdet. Härutöver omfattar paragrafen andra typer av beslut, t.ex. resolutioner och program samt olika typer av avtal.

Bestämmelsen innebär dels att anslutningsfördraget och de grundläggande fördragen liksom de olika typerna av rättsakter, avtal och andra beslut som EG:s institutioner har antagit före Sveriges anslutning till EU gäller här i landet med den verkan som följer av anslutningsfördraget och de grundläggande fördragen. Detta medför att inte endast de före anslutningen antagna EG-reglerna som sådana utan också att sådana rättsliga effekter av reglerna som följer av fördragen och EG-domstolens praxis blir gällande i Sverige. Med andra ord blir principerna om direkt tillämplighet, direkt effekt och EG-rättens företräde på detta sätt gällande i Sverige.

Det nu sagda innebär för den gemensamma tullagstiftningens vidkommande att de EG-regler som har antagits av EG:s institutioner före Sveriges anslutning till Europeiska unionen och som utgörs av förordningar blir genom anslutningslagen direkt gällande i Sverige på det sätt som föreskrivs i artikel 189 i Romfördraget. Som framgår av regeringens proposition 1994/95:19 Sveriges medlemskap i Europeiska unionen har EG-domstolen fastslagit att förordningar inte får införlivas i nationell rätt eftersom detta skulle kunna skapa tvivel om deras ursprung och rättsliga effekt. Det konstateras emellertid samtidigt i propositionen att förordningar inte desto mindre kan föranleda att svenska föreskrifter på olika, konstitutionella nivåer måste meddelas. Det sägs att en förordning kan innehålla förpliktelser för ett medlemsland att besluta om utfyllande bestämmelser, att förordningar kan förutsätta att ett medlemslands myndigheter meddelar sådana föreskrifter och inte minst att en förordning förutsätter utfärdandet av straffsanktioner för överträdelser av förordningen. Detta kan framgå antingen av själva förordningstexten eller av samarbetsförpliktelsen i artikel 5 i Romfördraget. Vidare kan svenska föreskrifter behöva utfärdas för att utfylla luckor i en förordning eller för att kompletterande administrativa bestämmelser skall kunna få verkningar på det nationella planet.

Som har framgått är de flesta av EG:s gemensamma tullregler utfärdade i förordningsform. Detta innebär att motsvarande svenska föreskrifter måste upphävas men att det samtidigt måste säkerställas att det finns svenska sanktionsföreskrifter och tillämpningsföreskrifter i anslutning till förordningen i fråga.

I fråga om direktiv gäller samma metoder som för införlivandet av en internationell överenskommelse med svensk rätt. Om det redan finns bestämmelser som medför att direktivets krav är uppfyllda behövs i allmänhet ingen ytterligare författningsreglering. I övrigt blir det vanligen fråga om att omarbete direktivets bestämmelser till svenska föreskrifter med användande av den systematik och den form som passar bäst med hänsyn till den svenska lagstiftningen på området i övrigt. Även på tullområdet förekommer EG-regler utfärdade i form av direktiv, dock inte i lika hög grad som förordningar. I den mån direktiv har utfärdats ankommer det alltså på en medlemsstat att se till att nationell lagstiftning finns som införlivar direktivets bestämmelser.

Beslut kan som också nämns i propositionen vara av mycket olika karaktär och till skillnad från direktiv rikta sig – förutom till medlemsländer – till enskilda rättssubjekt. Ett beslut kan, om det riktas till Sverige, behöva genomföras genom att svenska föreskrifter utfärdas eller förvaltningsåtgärder vidtas. På tullområdet synes de flesta beslut utgöras av rådsbeslut genom vilka EG ingått olika avtal med utomstående länder. Beträffande avtal, se nedan under avsnitt 5.3.

I övrigt finns vissa icke bindande rättsakter, såsom rekommendationer och yttranden men också icke bindande rättsakter av annat slag, t.ex. resolutioner och program m.m. Sådana rättsakter grundar inte några skyldigheter för enskilda men kan i vissa fall sägas vara bindande för den institution som har utfärdat dem såtillvida att enskilda bör kunna förlita sig på att institutionen själv efterlever den, t.ex. i fråga om hur kommissionen ser på olika rättsliga frågor.

Som ovan framhållits blir alltså olika rättsakter, avtal och andra beslut som har antagits före Sveriges anslutning till Europeiska unionen enligt anslutningslagen gällande i Sverige med den verkan som följer av anslutningsfördraget och de grundläggande fördragen. Detta innebär att EG-reglerna på tullområdet kommer att gälla i Sverige inte bara enligt sin ordalydelse utan också på det sätt de har tolkats enligt EG-domstolens praxis. På tullområdet finns en omfattande praxis från EG-domstolen.

5.3 Avtalsfrågor

En beskrivning av gemenskapens traktatkompetens och vissa allmänna avtalsfrågor återfinns i propositionen Sveriges medlemskap i Europeiska unionen (prop. 1994/95:19, avsnitt 9). Propositionen behandlar även frågor som rör EG:s handels- och associationsavtal (avsnitt 23.3.1).

Samtliga författningar på tullsamarbetsområdet och ett flertal på tullfrihetsområdet har som grund en internationell överenskommelse som Sverige har ingått, i vissa fall efter riksdagens godkännande.

Frihandelsavtalen med EG

Sverige har, liksom övriga länder som tillhör Europeiska frihandelssammanslutningen (EFTA), ingått bilaterala frihandelsavtal med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) och med Kol- och stålgemenskapen (EKSG). Genom dessa frihandelsavtal har tullar och kvantitativa restriktioner på industrivaror avvecklats mellan EG och EFTA-länderna. Förhållandet mellan EES-avtalet och frihandelsavtalet med EEG regleras i EES-avtalets artikel 120, vilken innebär att EES-avtalet har företräde i den utsträckning samma fråga regleras i detta. I fråga om avtalet med EKSG finns särskilda bestämmelser i EES-avtalets protokoll 14 anger att avtalet skall kvarstå om inte annat anges i protokollet.

För Sverige innebär ett medlemskap i EU att bestämmelserna i anslutningsfördraget och de grundläggande fördragen helt och hållet i såväl materiellt som institutionellt avseende tar över bestämmelserna i de bilaterala avtal som Sverige har ingått med EG på tull- och handelspolitiska områden. Det nu sagda följer emellertid inte av bestämmelserna i anslutningsfördraget utan av allmänna traktaträttsliga principer. Det har således inte ansetts nödvändigt att säga upp de bilaterala frihandelsavtalen. I fråga om Kol- och stålgemenskapen har i propositionen 1994/95:19 Sveriges medlemskap i Europeiska unionen föreslagits att den s.k. CECA-lagen skall upphävas. I övrigt får det ankomma på regeringen att besluta om upphävande av de föreskrifter som meddelats till införande av Sveriges bilaterala avtal med EG.

SAD- och TRANSIT-konventionerna

Sverige är part i konventionen den 20 maj 1987 om förenkling av formaliteterna vid handel med varor (SAD-konventionen). Konventionen har i dag EFTA-staterna och gemenskapen som avtalsparter men ett förslag om ändring i konventionen föreligger som innebär att tredje land kan bli fördragsslutande part.

Frågan om tillträde för svensk del till SAD-konventionen har behandlats av riksdagen (prop. 1986/87:136, bet. 1986/87:SkU47, rskr. 1986/87:205). Regeringen har inkorporerat konventionen genom förordningen (1987:1126) om en konvention om förenkling av formaliteterna vid handel med varor.

Kommissionen (DG XXI) har i sin rapport från sekundärrättsgenomgången med resp. kandidatland särskilt framhållit att varje kandidatland måste frånträda konventionen vid ett medlemskap (dok: XXI/645/93 FINAL). Vid ett medlemskap kommer Sverige att bli bundet av konventionen som gemenskapspart och inte som EFTA-stat.

Enligt 10 kap. 2 § regeringsformen får regeringen inte ingå en för riket bindande internationell överenskommelse utan att riksdagen har godkänt den, om överenskommelsen föranleder lagändring eller anslagsbeslut. Samma förhållande gäller om överenskommelsen är av större vikt. Riksdagen har som nämnts godkänt att Sverige tillträder SAD-konventionen. Den har införlivats med svensk rätt genom förordning. Fråga uppstår om regeringen enligt regeringsformen är skyldig att underställa riksdagen frågan om uppsägning. Regeringsformens bestämmelser om ingående av internationella överenskommelser äger enligt 10 kap. 4 § motsvarande tillämpning även på uppsägning av överenskommelser. En uppsägning kräver således riksdagens godkännande om den t.ex. bedöms vara av större vikt. Det kan vara av intresse att notera grundlagberedningens kommentarer till nämnda bestämmelse (prop. 1973:90 s. 361). Grundlagberedningen anförde att föreskriften inte innebar att upp-

sägningen nödvändigtvis skulle behandlas i riksdagen enbart på grund av den omständigheten att den överenskommelse som skulle sägas upp hade ingåtts med riksdagens godkännande. Uppsägningen skulle enligt beredningen bedömas självständigt.

Vad gäller SAD-konventionen kan konstateras att enligt artikel 16 skall den part som vill frånträda konventionen lämna skriftlig underrättelse till depositarien tolv månader i förväg. Parterna måste därför komma överens om ett arrangemang som tillgodoser tidsaspekten. Det kan vidare konstateras att en uppsägning av konventionen varken förutsätter lagändring eller anslagsbeslut. Den fråga som aktualiseras är om uppsägningen, tagen för sig, är av större vikt. Som nämnts tidigare kommer Sverige vid ett medlemskap att bli bundet av SAD-konventionen i sin egenskap av medlemsland i EU. Samma förhållande gäller naturligen övriga kandidatländer i EFTA-kretsen som blir medlemmar. Det är här således egentligen fråga om att byta partssida i en överenskommelse. Det kan därför sägas att en uppsägning i föreliggande fall är närmast en ren formalitet eftersom Sverige så snart uppsägningen trätt i kraft är bundet av samma förpliktelser i egenskap av gemenskapspart och att uppsägningen, mot denna bakgrund, knappast kan anses vara av större vikt.

I anslutningsakten, som finns fogad till anslutningsfördraget, anges de avtal, förutom de grundläggande fördragen, som blir bindande för Sverige, eller som Sverige förbinder sig att tillträda, vid ett medlemskap i EU. Artikel 5 anger t.ex. att ett avtal som gemenskapen har ingått med tredje land skall vara bindande för den nya medlemsstaten på de villkor som anges i de grundläggande fördragen och anslutningsakten. Av artikel 228.2 i Romfördraget framgår att internationella avtal som gemenskapen har ingått skall vara bindande för medlemsstaterna. Eftersom anslutningsakten i övrigt inte särskilt reglerar SAD-konventionen innebär nämnda bestämmelse i anslutningsakten att Sverige vid ett medlemskap omredelbart blir bundet av SAD-konventionen.

Genom lagen med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen (jfr prop. 1994/95:19, se ovan under avsnitt 5.2) införlivas gemenskapernas regler. Genom 2 § jämte 4 § införlivas anslutningsfördraget med anslutningsakten och avtal som har antagits av EG. SAD-konventionen skall därför vid ett medlemskap gälla här i landet på de grunder som nu angetts. Ett bemyndigande för regeringen att meddela föreskrifter som kan behövas med anledning av konventionen återfinns i 18 § förslaget till tulllag, se nedan under avsnitten 6.1 och 8.1.

Regeringens samlade bedömning är därför att fråga om uppsägning av och tillträde till SAD-konventionen som gemenskapspart inte behöver underställas riksdagen särskilt.

Det kan nämnas att Sverige även är part i konventionen den 20 maj 1987 om ett gemensamt transiteringsförfarande (TRANSIT-konventionen). Tillträdet till TRANSIT-konventionen har inte behandlats av riksdagen. Vid ett medlemskap måste Sverige frånträda konventionen.

Sverige kommer emellertid vid ett medlemskap att bli bundet av TRANSIT-konventionen som gemenskapspart genom anslutningslagen. Också i fråga om de bestämmelser som behövs vid ett medlemskap med anledning av denna konvention finns bemyndigande i den föreslagna tullagen.

TIR-konventionen

Sverige har tillträtt tullkonventionen den 14 november 1975 om internationell transport av gods upptaget i TIR-carnet (TIR-konventionen). Tillträdet till konventionen har inte behandlats av riksdagen. Konventionen är numera införd i svensk rätt genom 53 § tullförordningen (1987:1114). Även gemenskapen är part i konventionen, liksom medlemsstaterna. Sverige måste således inte i detta fall frånträda konventionen som enskild stat.

EFTA-konventionen

Sverige är part i 1960 års konvention angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen (EFTA). Frågan om tillträde för svensk del till konventionen har behandlats av riksdagen (prop. 1960:25, bet. 1960:UtrU2, rskr. 1960:140). Tillträdet till konventionen har föranlett lagstiftning.

I artikel 130 i anslutningsakten stadgas att Sverige med verkan fr.o.m. med den 1 januari 1995 skall frånträda bl.a. EFTA-konventionen. I samtliga de frihandelsavtal som EFTA-staterna har ingått med länder i Central- och Östeuropa, Turkiet och Israel finns en bestämmelse som anger att en EFTA-stat som frånträder konventionen om upprättandet av EFTA samma dag som uppsägningen blir giltig skall upphöra att vara part i avtalet.

Artikel 42 i EFTA-konventionen anger en uppsägningstid om 12 månader för att en medlemsstat skall kunna frånträda konventionen. Avtalsparterna har inom ramen för EFTA:s råd emellertid bejakat en kortare uppsägningstid.

Av 2 § jämte 4 § förslaget till lag med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen framgår att anslutningsfördraget, av vilket anslutningsakten utgör en integrerad del, gäller i Sverige med den verkan som följer av fördraget (jfr prop. 1994/95:19).

Regeringens bedömning är därför att fråga om uppsägning av EFTA-konventionen inte behöver underställas riksdagen särskilt. En uppsägning av EFTA-konventionen föranleder en ändring i bilagan till lagen (1976:661) om immunitet och privilegier i vissa fall. Regeringen har i en proposition lämnat förslag till sådana ändringar i denna lag som föranleds av ett svenskt medlemskap i EU. Det får i övrigt ankomma på regeringen att besluta om upphävande av de föreskrifter som meddelats med anledning av tillträdet till EFTA-konventionen.

Med tullsamarbete avses ett samarbete mellan olika länders tullmyndigheter. Samarbetet kan t.ex. avse utbyte av information eller bistånd med delgivning eller indrivning. Sverige är part i ett antal bilaterala tullsamarbetsavtal, för närvarande finns tullsamarbetsavtal med de flesta västeuropeiska länder samt USA och Ryssland, och ett multilateralt tullsamarbetsavtal med våra nordiska grannländer. Vidare ingår ett tullsamarbetsavtal inom ramen för EES-avtalet (protokoll 11). Fråga uppstår om vi på svensk sida vid ett medlemskap i EU kan fortsätta vara part i dessa avtal.

I artikel 6 i anslutningsakten anges bl.a. att artikel 234 i Romfördraget skall gälla även för de nya medlemsstaterna i fråga om sådana avtal som dessa stater ingått före anslutningen. Huvudregeln i sistnämnda artikel är att sådana internationella avtal som ingåtts med tredje land före ikraftträdandet av Romfördraget (resp. anslutningsfördraget) skall fortsätta att gälla och inte beröras av fördragets bestämmelser (art. 234 första stycket). För att emellertid ge utrymme för den gemensamma handelspolitiken anger andra stycket att i den mån dessa avtal inte är förenliga med Romfördraget skall den eller de berörda medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja det som är oförenligt med fördraget. Detta torde innebära att sådana traditionella handelspolitiska avtal som anges i artikel 113 i Romfördraget (t.ex. frihandelsavtal) inte kan fortsätta att gälla gentemot tredje land. Däremot torde inte de tullsamarbetsavtal som Sverige är part i anses vara oförenliga med den gemensamma handelspolitiken. Det kan emellertid inte uteslutas att det finns element i tullsamarbetsavtalen som inte anses förenliga med Romfördraget och därför bör omförhandlas. Såvitt gäller EES-avtalet och protokoll 11 om tullsamarbete innebär medlemskapet att Sverige i stället för att vara part i avtalet som EFTA-stat blir bundet i egenskap av medlemsland.

Regeringen har vid ingående av tullsamarbetsavtalen inhämtat riksdagens godkännande och införlivat avtalen med svensk rätt på förordningsnivå.

Inom gemenskapen regleras tullsamarbetsfrågor under nationell kompetens av den s.k. Neapelkonventionen (Convention of 7 September 1967 between the Member States of the European Economic Community on the Provision of Mutual Assistance by their Customs Authorities). Samarbetet på tullområdet när det gäller frågor under gemenskapskompetens baseras på rådets förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen, se nedan under avsnitt 6.4. Inom ramen för den s.k. Mutual Assistance Group (MAG) har EG:s tullmyndigheter sedan åtskilliga år behandlat olika samarbets-

frågor enligt Neapelkonventionen. Samarbetet i MAG är på väg att byggas ut och en revidering och modernisering av Neapelkonventionen pågår inom ramen för det nya inrikespolitiska och rättsliga samarbetet enligt Maastrichtfördraget.

Utredningen har funnit tre rättsakter på detta område som aktualiseras vid ett svenskt medlemskap i EU. Två av dessa medför behov av bestämmelser i nationell lag. Dessa behandlas närmare under avsnitt 6.4.

6.1 Tullagen

6.1.1 Allmänt

Regeringens förslag: Den nuvarande tullagen (1987:1065) upphävs. En ny tullag införs med kompletterande bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 2913/92 (tullkodexen) och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 (tillämpningskodexen) på de områden som faller under Finansdepartementets ansvarsområde. Den nya tullagen föreslås även innehålla bestämmelser om deklarationsskyldighet, fastställelse och uppbärande av andra skatter och avgifter vid import och vid införsel från sådant område som ligger inom EG:s tullområde, men utanför EG:s skatteområde. Lagen föreslås även innehålla vissa bestämmelser om utförsel av varor till sådant område.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanserna har i huvudsak inte haft någon erinran mot förslaget. *Grossistförbundet Svensk Handel* och *Industriförbundet* har ifrågasatt om det är nödvändigt med ett så stort antal bestämmelser i nationell lagstiftning som föreslagits. *Riksåklagaren* har ansett att ett större antal begrepp bör definieras. Kritik har vidare riktats mot delar av den terminologi som använts. Sådan kritik har lämnats av *Exportrådet*, *Grossistförbundet Svensk Handel* och *Industriförbundet*. Flera remissinstanser har ansett att en uppföljning av utredningsarbetet bör genomföras. *Philip Morris AB* har hemställt att det i den nya tullagen skall införas en dispensbestämmelse som innebär att importföretag kan medges att, under viss tid efter lagens ikraftträdande, få varor förtullade enligt nu gällande tulltariffer om det finns särskilda skäl för detta.

Skälen för regeringens förslag: Förfarandet i tullhänseende vid import och export regleras för närvarande i huvudsak genom tullagen (1987:1065) och tullförordningen (1987:1114). Vid ett inträde i EU kommer förfarandena i första hand att vara reglerade genom tullkodexen och tillämpningskodexen. Dessa båda rättsakter kommer, med vissa anpassningar som framgår av anslutningsakten, att bli direkt tillämpliga i Sverige vid ett medlemskap. Den föreslagna lagen skall endast ses som ett komplement till de nämnda rättsakterna. Lagen skall gälla endast i fråga om import och export från tredje land och gäller således inte handeln mellan medlemsstaterna med gemenskapsvaror. Däremot blir lagen aktuell om icke-gemenskapsvaror, dvs. varor som införts till gemenskapens tullområde från tredje land och ännu inte övergått till fri omsättning, förs mellan Sverige och annan medlemsstat. Tullkodexen och

tillämpningskodexen reglerar importtull och exporttull men inte andra skatter eller avgifter. Den nya tullagen skall, liksom den nuvarande tullagen, även avse annan skatt än tull och avgift som skall tas ut vid import från tredje land. Dessutom finns behov av bestämmelser om in- och utförsel av varor från och till områden som ligger inom EG:s tullområde men utanför EG:s skatteområde. Om Finland blir medlem i EU samtidigt som Sverige kan Åland bli ett näraliggande sådant område. Vid införsel från ett sådant område skall tull inte tas ut, men däremot skall importskatt tas ut. Vid kommersiell utförsel skall förfarandet intern gemenskapstransitering enligt artikel 311 i tillämpningskodexen tillämpas. I båda fallen skall förfarandet hanteras av tullverket.

Regeringen delar utredningens uppfattning att det finns ett behov av en relativt omfattande nationell lagstiftning vid sidan av tullkodexen och tillämpningskodexen. Begrepp som definieras i tullkodexen eller tillämpningskodexen har i utredningens förslag i huvudsak inte även definierats i den nationella lagstiftningen. Regeringen delar i och för sig den uppfattning som framförts av vissa remissinstanser om värdet av att samla definitionerna på ett ställe. Ett sådant arbete finns det dock för närvarande inte utrymme för. Regeringen delar uppfattningen att den nu föreslagna lagstiftningen behöver följas upp inom kort. Vid en sådan uppföljning finns utrymme för att samla definitioner på ett ställe i nationell författning och att överväga ändringar som inte är nödvändiga för ett medlemskap men som ändå kan vara önskvärda.

Vad gäller hemställan om dispensbestämmelser i den nya tullagen får regeringen framhålla att Sverige vid ett EU-medlemskap från första dagen skall tillämpa EG:s tullnivåer. Övertagandet av EG:s handelspolitik medför vissa nackdelar i form av högre tull på vissa enskilda produkter (se propositionen 1994/95:19 Del I Sveriges medlemskap i Europeiska unionen, sid 329). Det framhålls i nämnda proposition att det inför förhandlingarna om medlemskap gjordes den bedömningen att det låg i Sveriges intresse att fullt ut ansluta sig till EG:s tullunion och handelspolitik från första dagen av medlemskapet. Det anslutningsfördrag med EU:s medlemsländer som Sverige undertecknat medger inte några undantag från EG:s tulltariffer. Det är därför inte möjligt att införa någon dispensbestämmelse som skulle göra det möjligt för importföretag att under viss tid få varor förtullade enligt nu gällande tulltariffer.

Regeringens förslag: I tullagen regleras möjligheten att ge tillstånd att använda förenklade förfaranden vid övergång till fri omsättning motsvarande de nuvarande förenklade förfarandena hemtagning och förfarande med godkänd mottagare. Tiden för lämnande av kompletterande uppgifter föreslås bli nio dagar. Betalning av tullpålagor skall vid medgiven kredit ske senast fredagen i fjärde veckan efter den vecka då varorna frigjordes av tullmyndigheten.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser har inte haft någon erinran. *Grossistförbundet Svensk Handel, Industriförbundet, Köpmannaförbundet* och *Sydsvenska Handelskammaren* har dock ansett att den av utredningen föreslagna tiden för lämnande av kompletterande uppgifter är för kort och att den nuvarande kredittiden vid hemtagning om ca 41 dagar bör bibehållas.

Skälen för regeringens förslag: Ett grundförfarande vid import, såväl enligt nuvarande svenska bestämmelser som enligt EG-bestämmelserna, är att

1. en importör anmäler införseln till en tullmyndighet och därvid lämnar all behövlig information och styrkande handlingar,
2. myndigheten undersöker att det inte finns något hinder för införseln (att det inte finns några införselrestriktioner för varorna och att alla nödvändiga tillstånd finns),
3. myndigheten fastställer tull, annan skatt och avgift att betala,
4. uppbär betalningen och
5. medger därefter att varan släpps in i landet.

I Sverige i dag sker dock större delen av importen med användning av ett eller flera förenklade förfaranden som medför avsteg från det beskrivna grundförfarandet.

En importör kan ha tillstånd att vara en s.k. kreditimportör. Det innebär att varan släpps fri efter att tullpålagorna fastställts men innan de har betalats. Pålagorna skall betalas 15 dagar efter att tullräkning utfärdats. Med handläggningstiden i tullverket inräknat blir kredittiden i dag i genomsnitt 24 dagar för en kreditimportör.

En kreditimportör kan få tillstånd att vara hemtagare. Ett hemtagningstillstånd kan avse hemtagning för egen räkning eller hemtagning för annans räkning. I det senare fallet är hemtagaren ombud för importören men hemtagningen sker med stöd av ett tillstånd som ombudet har. En hemtagare behöver inte lämna alla uppgifter vid införseltidpunkten. En hemtagare behöver endast lämna vissa uppgifter i ett första steg för att få ta hand om och fritt förfoga över varan. De uppgifter som lämnas i det första steget har i huvudsak betydelse för bedömningen om det finns något hinder mot införseln. Hemtagaren lämnar senast 15 dagar efter den

första anmälan (anmälan till förtullning) en tulldeklaration med de ytterligare uppgifter som behövs för att fastställa tullpålågorna i ett andra steg, varefter tullmyndigheten fastställer och uppbär pålagorna. Eftersom hemtagaren även är kreditimportör skall betalningen erläggas 15 dagar efter att tullräkningen utfärdats. Med tullverkets handläggningstid inräknat är den genomsnittliga kredittiden för en hemtagare i dag 41 dagar.

Godkänd mottagare innebär att varusändningar kan under transitering föras ända fram till mottagarens eget lager, där varan kan frigöras efter att en underrättelse lämnats till tullmyndigheten. Denna underrättelse innebär att en anmälan till förtullning har skett.

I tullkodexen finns bestämmelser om betalningsanstånd i artikel 224 och efterföljande artiklar. Detta ses i EG-rätten inte som bestämmelser om förenklat förfarande. Kredittiden vid betalningsanstånd skall enligt artikel 227 i tullkodexen vara 30 dagar. I artikeln anges ett antal olika sätt att beräkna tiden beroende av om anstånd med betalningen beviljas separat för varje tullbelopp eller gemensamt för alla tullbelopp som bokförts under en viss tidsperiod. De olika beräkningsmetoderna ger en genomsnittlig kredit om ca 30 dagar från den dag varan frigörs. Utredningen har föreslagit att en tullräkning skall omfatta en importörs import under en kalendervecka och att betalning skall erläggas fredagen i fjärde veckan efter denna kalendervecka. Förslaget följer den beräkningsmetod som anges i punkt 3 a i artikel 227 i tullkodexen och ger en kredittid om mellan 28 och 32 dagar beroende på när under kalenderveckan varan frigörs. Detta innebär att nuvarande förfarande med sammanföring av all import under en vecka till en gemensam tullräkning kan behållas. En övergång till en uppsamling av import under en längre tid, upp till en månad vore möjligt enligt EG:s bestämmelser. Det skulle innebära att en kredittid skulle kunna tillämpas som för de varuposter som lämnades tidigt under uppsamlingsperioden skulle kunna uppgå till 46 dagar medan kredittiden för de varuförsändelser som frigörs i slutet av uppsamlingsperioden är nere på 16 dagar. Vid ett sådant system skulle den som kan styra sin import till vissa dagar kunna få en kredittid som överstiger dagens, medan den som har en jämnt fördelad import i genomsnitt skulle få en kredittid om ca 30 dagar. Även om en sådan ordning skulle innebära möjligheter till längre kredittid för vissa varuförsändelser skulle det innebära väsentligt kortare kredittid för andra. Det är inte självklart att en sådan ordning sammantaget skulle vara fördelaktigare för näringslivet än den av utredningen föreslagna. Regeringen anser att det i vart fall inte för närvarande är möjligt att välja en annan ordning än den utredningen föreslagit. Följderna av att övergå till en annan period för utfärdande av tullräkningar kan inte för närvarande till fullo överblickas. Det torde i vart fall leda till behov av inte obetydliga och kostsamma omställningar.

EG-förordningarna innehåller även bestämmelser om förenklade förfaranden. Sådana förfaranden kan enligt EG-bestämmelserna förekomma vid varje tullförfarande och inte endast vid övergång till fri omsättning. De grundläggande reglerna om förenklade förfaranden finns

i artikel 76 i tullkodexen. I tillämpningskodexen identifieras tre typer av förenklade förfaranden

1. ofullständiga deklarationer,
2. förenklat deklarationsförfarande, och
3. lokalt klareringsförfarande.

Det utmärkande för de förenklade förfarandena är att deklaranten inte behöver lämna alla uppgifter eller handlingar vid klareringstillfället, utan får lämna de kompletterande uppgifterna eller handlingarna vid ett senare tillfälle. Förenklingen kan också bestå i att tulldeklarationen får lämnas på annan handling än enhetsdokumentet.

Något förenklat förfarande motsvarande ofullständiga deklarationer har vi inte i dag i Sverige. Det motsvaras närmast av att den lokala tullmyndigheten i enskilda fall medger att preliminär tulldeklaration lämnas eller medger uppskov med att lämna vissa uppgifter.

Hemtagning för egen eller för annans räkning motsvaras närmast av förenklat deklarationsförfarande.

Förfarandet med godkänd mottagare påminner om lokalt klareringsförfarande men en väsentlig skillnad är att anmälan till förtullning enligt EG:s bestämmelser i detta fall rättsligt består i att den godkände mottagaren registrerar en mottagen varuförsändning i sin egen bokföring och inte av den underrättelse om sändningen som han skall lämna till tullmyndigheten.

Gemenskapsreglerna lämnar förhållandevis stor frihet för tullmyndigheterna att utforma villkoren för att tillämpa de förenklade förfarandena. Det gäller t.ex. vilka uppgifter som skall lämnas vid importtillfället respektive senare i den kompletterande deklarationen.

När det gäller förenklade förfaranden för övergång till fri omsättning har utredningen ansett att det behövs reglering i lag. Som skäl har angetts att detta tullförfarande även avser uttag av annan skatt än tull och att tillämpningen i dess grunddrag bör vara enhetlig hos alla tullmyndigheter. Regeringen delar denna bedömning.

Vid den närmare utformningen av förenklat deklarationsförfarande och lokalt klareringsförfarande måste hänsyn tas till tullkodexens regler om frist för betalning vid betalningsansånd. Dessa bestämmelser ger den yttre ramen för de förenklade förfarandenas utsträckning i tiden. Regeringen delar utredningens bedömning att hemtagningssystemet bör behållas i sina grunddrag inom ramen för det förenklade förfarandet och att tullräkning skall utfärdas för import som anmäls till förtullning under en kalendervecka. Enligt vad som anförts ovan innebär detta en genomsnittlig kredittid om 30 dagar inom vilket tidsintervall tre faser skall fullgöras;

1. importören skall lämna kompletterande uppgifter,
2. tullverket skall på grundval av dessa uppgifter fastställa tull och annan skatt samt avgifter att betala samt utställa tullräkning, och
3. importören skall betala tullräkningen.

Utredningen har föreslagit att tidsfristen för den första fasen, lämnande av kompletterande uppgifter, skall bestämmas till 8 dagar. Motsvarande frist enligt nuvarande bestämmelser är som sagts ovan 15 dagar.

Utredningen föreslår att den andra fasen skall avslutas inom sådan tid att importören har 10 dagar på sig att betala pålagorna från dess tullräkningen utfärdas (mot 15 dagar enligt dagens bestämmelser). Detta innebär att tullmyndigheten i snitt har 12 dagar på sig att fastställa pålagor att betala och utfärda tullräkning.

Enligt artikel 218 i tullkodexen skall den sammanlagda beloppet att betalas bokföras av myndigheten enligt huvudregeln inom 5 dagar från den införselperioden beloppet avser. Framställningen av tullräkningen får ses som en sådan bokföring. Någon tidigare tidpunkt där en sådan bokföring kan anses ha skett finns inte.

Med stöd av artikel 219 i tullkodexen kan tiden dock utsträcks till längst 14 dagar. Tullmyndigheten kan således i praktiken högst utnyttja tiden fram t.o.m söndagen andra veckan efter den vecka som tullräkningen avser för att framställa tullräkningen. Enligt uppgift från Generaltullstyrelsen kräver det tekniska förfarande med framställning av tullräkning att de sista uppgifterna som skall ingå i tullräkningen är lämnade före onsdagen andra veckan efter den vecka tullräkningen avser. Med en inlämnings tid om åtta dagar skall de sista uppgifterna lämnas under måndagen andra veckan efter den vecka tullräkningen avser. Det ger en dag i reserv.

Regeringen inser att denna dag vore värdefull för tullmyndigheten att ha tillgång till för att möta olika förseningar och problem som kan uppstå under hanteringen, men finner ändå att denna dag i stället bör utnyttjas till att utsträcka tiden för inlämnande av kompletterande uppgifter i förhållande till vad utredningen föreslagit.

6.1.3 Tullombud

Regeringens förslag: Kravet på att ombud som lämnar tulldeklaration för förtullning skall ha godkänts av tullmyndigheten avskaffas. Vidare ges ett bemyndigande till regeringen att meddela föreskrifter om villkor och inskränkningar i användningen av ombud i vissa fall. Bemyndigandet skall kunna delegeras vidare till Generaltullstyrelsen.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Generaltullstyrelsen* och *Sydsvenska Handelskammaren* anser att kravet på att ombud skall vara godkända bör behållas. *Industriförbundet* anser att den av utredningen föreslagna bestämmelsen innebär att regeringen ges rätt att föreskriva undantag från gemenskapensrätten och ifrågasätter om detta är tillåtet.

Skälen för regeringens förslag: Enligt nuvarande 13 § TL måste ett ombud ha godkänts av Generaltullstyrelsen för att få lämna en tulldeklaration. I artikel 5 i tullkodexen finns bestämmelser om ställande av ombud för kontakter med tullmyndigheterna. Enligt dessa bestämmelser

kan en medlemstat ställa krav på att ett ombud skall bedriva sin verksamhet inom landet enligt reglerna för direkt eller indirekt ombudskap. Enligt artikel 227.1 i tillämpningskodexen får tullmyndighet föreskriva att muntlig tulldeklaration inte får avges genom ombud och enligt artikel 794 i tillämpningskodexen får medlemsstaten föreskriva att exportdeklaration i vissa fall inte får avges genom ombud.

Det är inte helt klart om tullkodexens och tillämpningskodexens bestämmelser utgör ett hinder för att behålla kravet på godkännande. Det kan väl hävdas att sådant hinder inte finns. Regeringen delar dock utredningens bedömning att det inte har framkommit några starka skäl för att behålla kravet på godkännande. Mot bakgrund av att det saknas i lag eller eljest angivna kriterier för prövning av ombudets lämplighet är det oklart vilken betydelse ett godkännande kan ha. Regeringen delar därför utredningens bedömning att det inte finns tillräckliga skäl att behålla kravet på godkännande av ombud.

I den mån tullkodexen och tillämpningskodexen ger utrymme för föreskrifter om villkor och inskränkningar i användningen av ombud finns skäl att ge ett bemyndigande till regeringen att meddela sådana föreskrifter på det sätt som utredningen föreslagit. Detta bemyndigande skall kunna delegeras till Generaltullstyrelsen. Bemyndigandet kan naturligtvis inte utnyttjas för villkor och begränsningar som går utöver vad som får göras enligt gemenskapsrätten.

6.1.4 Tillfälliga lager, tullager, frizon, frilager och exportbutik

Regeringens förslag: I den nya tullagen införs bestämmelser om exportbutiker som motsvarar bestämmelserna i den nuvarande tullagen. I sådana exportbutiker skall även viss skattefri försäljning till resande till annat EU-land tillåtas.

Den nya tullagen skall vidare innehålla vissa kompletterande bestämmelser till tullkodexens och tillämpningskodexens bestämmelser om tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager.

En övergångsordning behövs för tullager och frihamnar under det första året av ett svenskt medlemskap i EU.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser har inte haft någon erinran mot förslagen. *Industriförbundet* har framhållit att det är väsentligt att de lagerformer som förekommer i EG-rätten tillämpas på ett så smidigt sätt som möjligt. Förbundet ifrågasätter om det bör finnas en skyldighet för fraktförare att lägga upp icke-gemenskapsvara på tillfälliga lager. Förbundet anser att begreppet "tillfälliga lager" inte bör användas eftersom det inte är lagret som skall vara tillfälligt utan förvaringen där. Förbundet ifrågasätter om regeringen kan ges rätt att meddela föreskrifter om industriell verksamhet i frizon. Förbundet efterlyser en precisering av

vilken övervakning och kontroll från tullmyndigheterna som de olika lagerformerna skall underkastas. *Grossistförbundet Svensk Handel* anser att det föreligger betydande oklarheter beträffande regelverket för olika typer av tullfri lagring. Innan klar information lämnas om detta bör möjligheter till smidig tillämpning av handelsrestitution kvarstå. *Sydsvenska Handelskammaren* anser att det lagrum i vilket det anges möjlighet att inskränka rätten att bedriva verksamhet i frizon eller frilager måste få en utformning där det klart framgår att det endast är i undantagsfall som man kan begränsa verksamheten i frizoner. *Sveriges Hamn- och Stuveriförbund* önskar att det klarare skall framgå vad som skall ske med det svenska frihamnsinstitutet.

Skälen för regeringens förslag: Enligt den nuvarande svenska tullagstiftningen utgör förvaring på tullupplag eller tullager eller i frihamn eller exportbutik särskilda klareringsformer. Vid ett svenskt medlemskap i EU kommer tullkodexens och tillämpningskodexens institut tillfälliga lager, tullager samt frizon och frilager att ersätta de nuvarande lagringsformerna tullupplag, tullager och frihamn.

Tillfälliga lager tjänar i stort sett samma ändamål som nuvarande tullupplag, dvs. för korttidsförvaring av importerade varor i avvaktan på att de övergår t.ex. till fri omsättning. Till skillnad från uppläggning på tullupplag utgör dock förvaring på tillfälligt lager inte ett tullförfarande.

Tullager enligt tullkodexen motsvarar i princip det nuvarande svenska institutet tullager. Det finns dock många skillnader i enskildheter. En väsentlig skillnad jämfört med nuvarande svenska bestämmelser är att förvaringstiden på tullager enligt EG-bestämmelserna är obegränsad. Tillämpningskodexen definierar sex olika typer av tullager som betecknas med bokstäverna A-F.

Frizoner och frilager behandlas i tullkodexen som ett enhetligt institut. Den enda väsentliga skillanden är att frizoner är inhägnade områden medan frilager utgör enskilda byggnader eller lokaler. Den närmaste svenska motsvarigheten är frihamnar men skillnaderna är avsevärda.

Enligt övergångsbestämmelserna till anslutningsakten får Sverige bl.a. behålla frizoner och frilager som inte uppfyller villkoren i gemenskapslagstiftningen under högst ett år efter anslutningen till EU. Den nuvarande tullagens bestämmelser om tullager och frihamnar skall under denna tid gälla övergångsvis. Detta innebär att frihamnsinstitutet formellt upphör från medlemskapet, men kan i praktiken bestå under ett år.

Tullkodexen och tillämpningskodexen innehåller inte några regler om exportbutiker, dvs. butiker avsedda för försäljning av tullfria varor till flygpassagerare som avreser till annat land. Det finns inte heller i övrigt några begränsningar i gemenskapsrätten av möjligheterna till sådan försäljning till resande till tredje land. Vid ett medlemskap i EU kan vi således behålla nuvarande bestämmelser om försäljning av tull- och skattefria varor i exportbutik till resande till tredje land.

För försäljning till resande till annat EU-land gäller som huvudregel att försäljningen skall beskattas av det land som enligt beskattningsordningen har beskattningsrätten. Som en övergångsregel gäller dock att viss skattefri försäljning får tillåtas även till sådana resande. Sådan försäljning

på flygplats bör från praktisk synpunkt ske i exportbutik. Eftersom den skattefria försäljningen till resande inom EU inte medför rätt till frihet från tull behövs dock särskilda bestämmelser för att försäkra att tull utgår när det rör sig om försäljning av importerade varor. Det faktiska monopol som SAS och Luftfartsverket har enligt 45 § nuvarande tullförordningen har i olika sammanhang ifrågasatts. Regeringen avser dock inte att i detta sammanhang behandla den frågan.

I tullagen föreslås förutom bestämmelserna om exportbutiker vissa utfyllande bestämmelser om tillfälliga lager, tullupplag samt frizoner och frilager. Bestämmelserna gäller meddelande av tillstånd, skyldighet att lägga upp varor på tillfälligt lager i vissa fall, anmälningskyldighet i fråga om varor som förs till eller från frizon eller frilager, möjlighet till begränsningar och villkor för verksamhet i frizon, övervakning och kontroll av tillfälliga lager, tullager, frizon och frilager samt vissa bestämmelser om tystnadsplikt. Regeringen finner att de av utredningen föreslagna bestämmelserna är väl avvägda och att de inte på något sätt står i strid mot gemenskapsrätten.

6.1.5 Tullverkets kontrollverksamhet

Regeringens förslag: I den föreslagna nya tullagen införs bestämmelser om tullverkets kontrollverksamhet som i huvudsak överensstämmer med motsvarande bestämmelser i den nuvarande tullagen. Tullkodexen och tillämpningskodexen innehåller praktiskt taget inte några bestämmelser om kontrollverksamheten. Frågorna om tullmyndigheternas kontrollverksamhet hör därför i huvudsak till den nationella kompetensen. Ett undantag är artikel 14 i tullkodexen som har ett innehåll som motsvarar bestämmelserna i 65 § nuvarande tullagen om skyldighet för transportförares att förete de handlingar som behövs för tullkontroll. Någon bestämmelse motsvarande 65 § nuvarande tullagen föreslås därför inte i den nya tullagen. Tullverkets kontrollverksamhet enligt den nya tullagen kommer vid ett medlemskap att i huvudsak endast avse varurörelser över s.k. yttre gräns. En möjlighet att föreskriva anmälningskyldighet för transportmedel som ankommer till eller avgår från Sverige även från annat EU-land bör dock behållas. Regeringen föreslås få bemyndiga Generaltullstyrelsen att meddela sådana föreskrifter.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: *Kustbevakningen* anser att en hänvisning i den nya tullagen bör göras till artikel 14 i tullkodexen i förtydligande syfte. *Sjöfartsverket* anser att fartyg som ankommer till eller avgår från det svenska tullområdet — oberoende av om det kommer från eller avgår till tredje land eller annat medlemsland — skall lämna anmälan och uppgifter

om fartyget och om varor som medförs på detta i enlighet med vad Generaltullstyrelsen föreskriver. *Generaltullstyrelsen* anför att fartygs och luftfartygs ankomst och avgång som huvudregel bör anmälas för tullverket oavsett varifrån de kommer eller vart de är destinerade. Från denna huvudregel bör undantag kunna föreskrivas av Generaltullstyrelsen i fråga om viss trafik, t. ex. för färjor som går i regelbunden trafik mellan enbart medlemsländer och för viss flygtrafik mellan EU-länder. *Industriförbundet* anser att förslagen om tullverkets kontrollverksamhet innebär en skärpning av EG:s bestämmelser och att de ger intryck av att svenska företag som sysslar med utrikeshandel är synnerligen opålitliga. *Företagens Uppgiftslämnardelegation (FUD)* avstyrker utredningens förslag beträffande anmälningsskyldighet till den del den avser trafik mellan EU-länder, då detta förslag anses strida mot strävandena att eliminera kostnadskrävande gränsformaliteter på den inre marknaden.

Skälen för regeringens förslag: Tullmyndigheternas kontrollverksamhet och myndigheternas befogenheter i anslutning därtill regleras för närvarande i huvudsak i 61–79 §§ TL. Begreppet "stå under tullkontroll" innebär att tullmyndighet och tulltjänstemän automatiskt får befogenhet att utöva kontroll över varor och transportmedel som förs till eller från tullområdet. Enligt 63 § TL får tullmyndighet, i syfte att kontrollera att föreskriven anmälnings- och uppgiftsskyldighet fullgjorts riktigt och fullständigt, undersöka bland annat utrymmen där varor kan förvaras vid införsel och utförsel såsom transportmedel, lådor, handresgods och handväskor. Den befogenhet som föreskrivs i 63 § TL innebär att kontroll får utföras utan att någon misstanke behöver föreligga i det enskilda fallet.

I samma syfte som gäller för åtgärd enligt 63 § TL får tullmyndighet enligt 75 § TL förelägga bland annat den som är uppgiftsskyldig att för granskning tillhandahålla räkenskaper och andra handlingar som rör hans verksamhet. Den befogenhet som avses i 75 § TL utgör stödet för tullmyndigheternas efterkontroll. Några motsvarande bestämmelser finns i stort sett inte alls i tullkodexen. Kontrollverksamheten behandlas där på ett sätt som leder till bedömningen att dessa frågor tills vidare avses bli reglerade väsentligen i medlemsstaternas nationella lagstiftning. De artiklar i tullkodexen som kan bli aktuella är 13, 37, 38, 78 och 183. Enligt artikel 13 får tullmyndigheterna, i enlighet med de villkor som anges i gällande bestämmelser, utföra alla de kontroller som de bedömer som nödvändiga för att säkerställa att tullagstiftningen tillämpas korrekt. Med gällande bestämmelser avses enligt artikel 4 punkt 23 både gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser. I artikel 37 sägs att varor som förs in i gemenskapens tullområde skall underkastas tullövervakning från och med införseln och att de får utsättas för kontroll av tullmyndigheterna enligt gällande bestämmelser. Övervakning av myndigheterna innebär varje allmän åtgärd som vidtas av tullmyndigheterna i syfte att säkerställa att tullagstiftningen och andra bestämmelser som rör varor som är underkastade tullövervakning iakttas. Varorna skall enligt artikel 37 kvarstå under denna övervakning under den tid som krävs för att fastställa deras tullstatus och i fråga om icke-gemenskapsva-

ror till dess att deras tullstatus förändras, de förs in i en frizon eller ett frilager eller återexporteras eller förstörs. Kontroll av tullmyndigheterna exemplifieras i tullkodexen genom uppräknings av särskilda åtgärder som undersökning av varor, kontroll av att dokument finns och är äkta, granskning av företags räkenskaper och andra handlingar, undersökning av transportmedel, undersökning av bagage och andra varor som personer bär eller har på sig samt genomförande av förhör. Då tullkodexen inte ger tullmyndigheterna kontrollbefogenheter krävs kompletterande bestämmelser på nationell nivå. De nuvarande bestämmelserna i tullagen om tullverkets kontrollverksamhet bör därför, med undantag för stadgandet i 65 § TL om skyldighet för transportförare att förete de handlingar som behövs för tullkontroll som blir överflödigt på grund av bestämmelserna i artikel 14 i tullkodexen, föras över med i stort sett oförändrat innehåll till den nya tullagen. Hänvisningar i nationella bestämmelser på lagnivå till enskilda artiklar i EG-rättsakter bör undvikas eftersom ändringar i artikelnumreringen i en rättsakt annars leder till behov av lagändring.

Utförselkontrollen regleras i artikel 183 där det sägs att varor som förs ut ur genenskabens tullområde skall underkastas tullövervakning och att de får underkastas kontroller av tullmyndigheterna enligt gällande bestämmelser.

Enligt nuvarande tullagstiftning skall införsel och utförsel av transportmedel anmälas till tullmyndighet. En sådan regel bör behållas och regeringen bör bemyndigas att ge Generaltullstyrelsen rätt att utföra föreskrifter om sådan anmälan. Därvid kan finnas skäl att begränsa eller helt upphäva anmälningsskyldigheten avseende transportmedel som ankommer från annat EU-land.

I avsnitt 6.1.9 redogörs för en övergångsbestämmelse som skall göra det möjligt för tullmyndigheterna att fortsätta att utföra kontroller vid inre gräns för vissa typer av in- och utförsel enligt dagens bestämmelser.

6.1.6 Straffbestämmelser och administrativa sanktioner

Regeringens förslag: De bestämmelser om straff- och administrativa sanktioner som finns i den nuvarande tullagen överförs till den nya tullagen med de justeringar som är nödvändiga för att bestämmelserna skall passa in i EG:s regelsystem. Vidare föreslås att tulltillägg skall återinföras avseende belopp som motsvarar avdragsgill mervärdesskatt. Sådant tulltillägg skall tas ut med tio procent. Nuvarande bestämmelser om vite skall behållas.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser har inte haft något att erinra mot förslaget. *Grossistförbundet Svensk Handel* framför synpunkten att det nu vore lämpligt att kritiskt studera regelverket för

tulltillägg, förseningsavgift, straff och vite med syftet att minska antalet nationella bestämmelserna. *Generaltullstyrelsen* anför bland annat följande. Uttagsprocenten för tulltillägg bör vara tio procent inte bara när den oriktiga uppgiften har rättats eller hade kunnat rättas med ledning av kontrollmaterial som bifogats deklarationen utan även när det gäller mervärdesskatt som, om den hade påförts, skulle ha varit avdragsgill. Det kan vidare övervägas om inte förseningsavgift bör kunna komma i fråga som sanktion mot den som tillämpar tillstånd till förenklat förfarande vid export och som lämnar kompletterande deklaration för sent. Beträffande vite föreligger inte någon anledning att ompröva den ordning som för närvarande gäller och som innebär att frågor om utdömande av vite prövas av *Generaltullstyrelsen*.

Skälen för regeringens förslag: Frågor om sanktioner mot överträdelse av tullagstiftningen hör till den nationella kompetensen. Den nuvarande tullagen innehåller bestämmelser om administrativa sanktioner i form av tulltillägg och förseningsavgift samt straff- och vitesbestämmelser. De nuvarande bestämmelserna bör med vissa justeringar kunna behållas.

De centrala straffbestämmelserna för överträdelse av föreskrifter om in- eller utförsel av varor finns huvudsakligen i lagen (1960:418) om straff för varusmuggling (VSL). Lagen är i princip tillämplig på alla brott vid införsel och utförsel av varor som innebär att staten undandras pålagor eller att varor införs eller utförs i strid mot förbud. Straffbestämmelser finns emellertid också i den nuvarande tullagen. Sålunda kan enligt 94 § TL den som uppsåtligt eller av oaktsamhet underlåter att lämna uppgifter eller handlingar till ledning för förtullning bestraffas med böter i likhet med den som underlåter att lägga upp en vara på tullupplag. Åtal för förseelser enligt tullagen, s.k. tullförseelser, får väckas endast efter medgivande av tullmyndighet och ansvar skall inte ådömas om underlåtenheten är straffbelagd enligt varusmugglingslagen. Straffbestämmelserna i förslaget till ny tullag motsvarar sakligt sett de nuvarande bestämmelserna i 94 § TL. De har dock redigerats om främst med hänsyn till gemenskapens regler.

Vitesinstitutet torde höra till den nationella kompetensen. Enligt den nuvarande tullagen skall frågor om utdömande av vite prövas av *Generaltullstyrelsen*. Detta är ett avsteg från huvudregeln i 6 § lagen (1985:206) om viten där det stadgas att vite utdöms av länsrätten. Utredningen har föreslagit att frågor om utdömande av vite skall följa huvudregeln. Till skillnad från utredningen anser regeringen dock att det i detta sammanhang inte finns tillräckliga skäl för att ändra den nuvarande ordningen härvidlag.

Tullmyndighets beslut om vitesföreläggande bör, till skillnad från vad som gäller enligt den nuvarande tullagen, kunna överklagas. Detta är nödvändigt för att uppfylla de krav som ställs i artikel 243.1 i tullkodexen.

Tulltillägg kan enligt nuvarande regler komma i fråga endast för den som är skyldig att lämna tulldeklaration och endast i samband med tullklareringsformen förtullning. Enligt EG:s bestämmelser skall

tulldeklaration lämnas inte bara vid överföring av en vara till fri omsättning (förtullning) utan vid varje tullförfarande. De tullförfaranden som tullkodexen tillhandahåller är emellertid inte lika renodlade som våra nuvarande tullklareringsformer. Tullförfarandena aktiv förädling (restitutionssystemet), passiv förädling och bearbetning under tullkontroll innesluter i sig att varor övergår till fri omsättning, dvs. förtullas. Skyldighet att betala tull kan uppkomma även vid andra tullförfaranden såsom vid temporär import med partiell tullfrihet och export, det senare dock mycket sällsynt förekommande. Det förefaller naturligt att tulltillägg skall kunna komma i fråga vid oriktigt uppgiftslämnande i varje sammanhang där tullskyldighet förekommer utan avseende på vad tullförfarandet kallas i EG-bestämmelserna. De nuvarande bestämmelserna om tulltillägg bör sålunda kunna behållas, dock med den ändringen att tulltillägg på mervärdesskatt, som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagen (1994:200) återinförs. Den 1 januari 1994 beslutade riksdagen att avskaffa tulltillägg när det gäller avdragsgill mervärdesskatt. Även om den tullskyldige i ett sådant fall inte gör någon definitiv skattevinst, till följd av att den mervärdesskatt som tas ut vid importtillfället vanligen får lyftas av i den följande mervärdesskattedeklarationen, kan han uppnå vissa fördelar i ränte- och likviditetshänseende. Detta medför att den som i tulldeklarationen redovisar korrekta uppgifter hamnar i ett sämre läge än den som uppsåtligen eller genom slarv deklarerar för låga belopp. Ett sådant resultat är inte godtagbart ur rättvisesynpunkt. Tulltillägg bör därför påföras även i dessa fall.

Även systemet med förseningsavgift kan behållas med hänsyn till att frågorna hör till nationell kompetens. Enligt de nuvarande bestämmelserna tas förseningsavgift ut om den som tagit hand om en vara med tillämpning av ett förenklat förfarande efter anmälan till förtullning inte har kommit in med tulldeklaration inom föreskriven tid. Enligt förslaget skall förseningsavgift kunna tas ut när en vara övergått till fri omsättning med tillämpning av det förenklade deklarationsförfarandet eller det lokala klareringsförfarandet och deklaranten inte kommit in med kompletterande tulldeklaration inom föreskriven tid.

6.1.7 Ränta och ställande av säkerhet

Regeringens förslag: I den nya tullagen införs bestämmelser om ränta på annan skatt än tull samt avgifter som kompletterar tullkodexens och tillämpningskodexens regler om ränta på tull. Vidare föreslås en bestämmelse om möjlighet till nedsättning av eller befrielse från ränta på skatter och avgifter. Nuvarande bestämmelser om ställande av säkerhet skall behållas i sak för annan skatt än tull samt för avgifter.

Utredningens förslag: Överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Generaltullstyrelsen* anser att ränta skall utgå även på avdragsgill mervärdesskatt som betalats senare än normalt till följd av att kompletterande tulldeklaration inte har lämnats i rätt tid. *Sydsvenska Handelskammaren* anser att den längsta tid för debitering av ränta om två år som finns i den nuvarande tullagen bör behållas. *Industriförbundet* ifrågasätter om det är försvarligt att ägna så mycket text åt räntefrågan. *Grossistförbundet Svensk Handel* anför beträffande ställande av säkerhet för betalningsansånd ifråga om tull bland annat följande. Detta tillämpas inte i Sverige i nuvarande tullagstiftning utan företagen kontrolleras beträffande kreditvärdighet. Krav på säkerhet, som helt uppenbart kommer att medföra kostnadsökningar för de enskilda företagen, bör om möjligt undvikas.

Skälen för regeringens förslag: I den nuvarande tullagen finns bestämmelser om respitränta på tull och annan skatt. I tullkodexen och tillämpningskodexen finns regler om respitränta på tull. Tullkodexen innehåller däremot inte bestämmelser om ränta på annan skatt än tull samt på avgifter. Detta tillhör den nationella kompetensen. Liksom utredningen anser regeringen det befogat att ränta tas ut på skatt och avgifter i den omfattning som sker i dag.

Liksom i dag bör ränta inte beräknas på mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av sådan skatt. Enligt dagens utformning av räntebestämmelserna gäller detta inte för fall där utfärdande av tullräkning har fördröjts. Detta har blivit följden av att lagstiftningen fått en utformning som lagstiftaren inte synes ha avsett och som kan ge effekter som inte är önskvärda. Därför föreslås att även i detta fall ränta inte skall beräknas på sådan avdragsgill mervärdesskatt.

Enligt nuvarande tullag gäller en tvåårsgräns för beräkning av respitränta. Denna begränsningsregel har tagits bort på uppbördsområdet i övrigt. Det finns inte något skäl att behålla denna särregel i den nya tullagen.

Vidare bör i likhet med vad som gäller bl.a. avseende punktskatter och mervärdesskatt införas en möjlighet att kunna befria den tullskyldige helt eller delvis från skyldigheten att betala ränta om det finns synnerliga skäl. Denna reglering i den nya tullagen kan naturligtvis endast gälla ränta på skatt och avgift men inte ränta på tull.

När det gäller återbetalningsränta är huvudregeln enligt tullkodexen att sådan inte utgår vid återbetalning av tull etc. Ränta kan dock utgå bland annat om nationella bestämmelser föreskriver detta. Eftersom återbetalningsränta för närvarande utgår vid återbetalning av tull, annan skatt m.m. bör en sådan bestämmelse tas in även i den nya tullagen.

Enligt de nuvarande reglerna får regeringen föreskriva att säkerhet skall ställas för tull och annan skatt. Enligt EG:s bestämmelser skall krävas att säkerhet för tull ställs i vissa fall. I sådana fall kan den svenska tullen vid ett svensk medlemskap i EU inte avstå från att kräva säkerhet. Såvitt avser annan skatt än tull samt avgifter hör det till den nationella kompetensen att avgöra om säkerhet skall ställas. Nuvarande bestämmelse i tullagen kan således behållas i sak oförändrad såvitt avser annan skatt än tull samt avgifter.

6.1.8 Omprövning och överklagande

Regeringens förslag: Ett omprövningsförfarande motsvarande det som gäller på taxeringsområdet och på den indirekta beskattningens område införs.

Den första domstolsprövningen av tullmål skall göras i länsrätt i stället för i kammarrätt.

Prövningstillstånd skall gälla för tullmål i ledet länsrätt - kammarrätt.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen har dock inte föreslagit en ny instansordning.

Remissinstanserna: De flesta remissinstanser har inte något att erinra mot förslaget. *Industriförbundet* framhåller det som väsentligt att det ges möjligheter att överklaga i fall då en tullmyndighet inte inom rimlig tid fattar ett beslut. *Kammarrätten i Stockholm* anser att det bör övervägas om tullmålen i framtiden skall prövas av länsrätt och först efter prövningstillstånd i kammarrätten.

Skälen för regeringens förslag: Nyligen har det genomförts regler för omprövning och överklagande på hela området för inrikes beskattning (se proposition 1989/90:74 Ny taxeringslag m.m.). Bl.a. rättssystematiska skäl talar för att en liknande ordning genomförs beträffande tulltaxeringsbeslut i samband med att tullkodexens omprövningsregler blir gällande för tull. Omprövnings- och överklagandeförfarandet bör ändras så att det så långt möjligt liknar det som gäller vid den inrikes beskattningen. Som förebild har använts lagen (1984:151) om punktskatter och prisregleringsavgifter eftersom den reglerar ett förfarande med ett allmänt ombud. Allmänt ombud bör finnas kvar på tullområdet med hänsyn till Generaltullstyrelsens roll som besvärinstans.

När det gäller instansordningen pågår ett omfattande arbete med att genomföra Domstolsutredningens (SOU 1991:106) förslag i dessa delar, dvs. att den första domstolsprövningen av ett förvaltningsärende alltid bör ske i länsrätt. En första etapp i genomförandet av Domstolsutredningens förslag om nedflyttning av mål i instanskedjan beslutades av riksdagen under våren 1994 (prop. 1993/94:133, bet. 1993/94:JuU 24, rskr. 1993/94:319). I samma lagstiftningsärende behandlades också frågan om prövningstillstånd i kammarrätt på grundval av förslag i en inom Justitiedepartementet upprättad promemoria. Lagändringarna innebär bl.a. att länsrätt ges allmän behörighet att pröva mål som första domstolsinstans, att generella regler om prövningstillstånd i kammarrätt införs i förvaltningsprocesslagen (1971:291) samt att ett par måltyper flyttas ned från kammarrätt till länsrätt och att det skall krävas prövningstillstånd i kammarrätt för dessa mål. I en andra etapp, Fortsatt reformering av instansordningen m.m. i de allmänna förvaltningsdomstolarna (prop. 1994/95:27), vilken nyligen överlämnats till riksdagen, föreslås bl.a. att

ytterligare cirka 90 måltyper flyttas ned från kammarrätt till länsrätt och att det skall krävas prövningstillstånd i kammarrätt.

Mot bakgrund härav anser regeringen att även tullmålen bör prövas av länsrätt som första domstolsinstans och att det bör krävas prövningstillstånd i kammarrätten.

En konsekvens av att överklagningsförfarandet anpassas till det som gäller på den inrikes beskattningens område är att institutet "överklagande i särskild ordning" försvinner. Några bestämmelser motsvarande 103 och 104 §§ i den nuvarande tullagen föreslås därför inte i den nya lagen.

Enligt nuvarande bestämmelser kan ett tulltaxeringsbeslut överklagas av den tullskyldige och det allmänna ombudet. Även för några ytterligare fall anges vem som är besvärberättigad, medan i övrigt den allmänna bestämmelsen i 22 § förvaltningslagen (1986:223) gäller om att ett beslut får överklagas av den som beslutet angår om det har gått honom emot och beslutet kan överklagas. I tullkodexen (artikel 243) anges att varje person har rätt att överklaga ett beslut av tullmyndigheterna om det berör denne "direkt och personligen". Mot denna bakgrund kan det inte anses finnas utrymme för någon nationell bestämmelse som närmare anger vem som skall ha rätt att överklaga vissa typer av beslut.

Liksom utredningen finner regeringen det inte lämpligt eller nödvändigt att nu särskilt för tullområdet införa rättsfiguren "överklagande av myndighets underlåtelse att fatta beslut".

6.1.9 Övergångsbestämmelser

Regeringens förslag: Tullens befogenheter behålls tills vidare vid inre gräns när det gäller att utföra "stickprovskontroll" för att hindra olaga införsel av narkotika, vapen m.m.

Utredningens förslag: Innebär att tullens befogenhet att utföra "stickprovskontroll" upphör vid inre gräns.

Remissinstanserna: TCO föreslår att tull- och kustbevakningstjänstemän skall kunna ingripa och företa kontroll vid den inre gränsen för eftersökande av allmänfarliga och högbeskattade varor med stöd av tillämpliga delar av den nuvarande tullagen och varusmuggningförfarandelagen mm.

Skälen för regeringens förslag: Tullens befogenheter vid gränskontroll regleras huvudsakligen i lagen (1960:418) om straff för varusmuggling (VSL) och i tullagen. VSL innehåller regler om ingripanden som grundas på misstanke om brott, exempelvis beslag, husrannsakan och kroppsvsitation. Tullagen innehåller (63 §) föreskrifter om kontroll som företas utan att misstanke om brott behöver åberopas ("stickprovskontroll").

Det finns olika former av "stickprovskontroll". I snäv mening avses med "stickprovskontroll" att kontrollobjekten väljs ut helt slumpvis. Sådan kontroll är inte särskilt effektiv och används inte längre av den

svenska tullen. En förfinad och betydligt effektivare metod är s.k. selektiva kontroller, som innebär att objektet väljs ut med utgångspunkt från riskprofiler, tulltjänstemännens yrkeserfarenhet etc. I många fall är därvid omständigheterna sådana att det föreligger en brottsmistanke av sådan styrka att ingripande kan göras med stöd av regler i VSL. I andra fall grundas den selektiva kontrollen på föreskrifterna i 63 § tullagen. Också sådan kontroll benämns i många fall "stickprovskontroll".

Den fria rörligheten inom EU bygger bl.a. på principen att det inte skall förekomma någon varukontroll vid inre gränser. Denna princip är dock inte undantagslös och innebär inte utan vidare att all kontroll vid inre gränser försvinner. Sålunda finns i Romfördraget, artikel 36, regler som innebär att EU-länder mellan sig kan upprätthålla in- och utförsel-restriktioner som motiveras bl.a. av hänsyn till skyddet för allmän ordning och säkerhet, liv och hälsa, nationella konstskatter m.m. Därav följer att förbudens efterlevnad också får kontrolleras, låt vara att det inte klart framgår av fördragstexten vilka slag av kontroller som därvid kan anses godtagbara.

Ett förslag till ny lagstiftning om kontroll vid den inre gränsen har redovisats i EU-gränskontrollutredningens betänkande (SOU 1994:131) Skyddet vid den inre gränsen. Förslaget bygger bl.a. på att VSL inte skall gälla såvitt gäller varor som införs från eller utförs till ett annat EU-land. En ny lag föreslås om straff för olovlig införsel eller utförsel över EU-gräns. De varor som där upptas är bl.a. narkotika, injektionssprutor och kanyler, dopningsmedel, vapen och ammunition, springstiletter och andra s.k. gatustridsvapen, krigsmateriel, vissa kulturföremål samt hundar och katter. Lagen innehåller, förutom straffbestämmelser, regler om olika slag av ingripanden på grundval av brottsmisstanke. Det föreslås också liknande regler när det gäller införsel av spritdrycker, vin och starköl samt tobaksvaror för privat bruk. Däremot innehåller den föreslagna lagen ingen motsvarighet till reglerna om "stickprovskontroll" i 63 § tullagen. Det nya kontrollsystemet bygger också på att tullen får tillgång till vissa uppgifter ur transportföretagens bokningsregister och att nya arbetsmetoder utvecklas för kontroll vid den inre gränsen.

Betänkandet är föremål för remissbehandling. Ett nytt kontrollsystem vid inre gräns kan inte vara på plats till den 1 januari 1995. I avvaktan på ett nytt kontrollsystem bör givetvis tillses att nuvarande kontrollmöjligheter inte försämras. Tullens nuvarande kontrollbefogenheter bör därför behållas i den utsträckning de inte strider mot EU:s regelverk.

I det anförda ligger bl.a. att VSL tills vidare bör fortsätta att gälla också i fråga om den inre gränsen. Den kan därmed tillämpas i fråga om narkotika, vapen och andra varor beträffande vilka Sverige bör behålla in- eller utförselrestriktioner också som EU-medlem.

Också reglerna i den nuvarande tullagen om kontroll utan åberopande av brottsmisstanke, dvs. "stickprovskontroll", bör behållas tills vidare. De bör visserligen inte tillämpas så att objekten uttas slumpmässigt, något som inte torde vara tillåtet mellan EU-länder. Däremot ger reglerna i tullagen stöd för sådan selektiv kontroll som inte grundar sig på

brottsmisstanke. Det bör vara en uppgift för Generaltullstyrelsen att se till att kontrollen utövas på ett sätt som inte står i strid med EU-reglerna.

Reglerna om "stickprovskontroll" vid inre gräns bör tas in som övergångsbestämmelser till den nya tullagen.

Den nu föreslagna ordningen innebär att tullen behåller alla de befogenheter att ingripa mot bl.a. illegal införsel av narkotika och vapen som de i dag tillämpar.

6.2 Lagen om frihet från skatt vid import, m.m.

Regeringens förslag: Lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel och förordningen (1987:1072) om rätt för resande m.fl. att införa varor tull- och skattefritt skall upphävas och en ny lag införs genom vilken EG:s bestämmelser om skattefrihet vid import genomförs. I den föreslagna lagen finns även vissa bestämmelser om tullfrihet för resande och om beräkning av tull och skatt vid resandeförsel och för gåvoförsändelser i vissa fall.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Har i huvudsak inte haft någon erinran mot förslaget. *Socialstyrelsen* anser att det bör prövas om den skattefria införselkvantiteten för starköl kan behållas på nuvarande nivå om 2 liter, om åldersgränsen för införsel av alkohol fortfarande kan vara 20 år och om 24-timmarsregeln kan vara kvar. *Generaltullstyrelsen* har framhållit att bl.a. alkoholpolitiska synpunkter talar för ett bibehållande av en strikt 20-årsgräns. *Sveriges redareförening* har hemställt att bl.a. 24-timmarsregeln liberaliseras och anpassas till vad som gäller bland EU-länderna.

Skälen för regeringens förslag: Enligt EG:s skattebestämmelser skall mervärdesskatt, alkoholskatt, mineraloljeskatt och tobaksskatt tas ut vid import. Med import avses därvid att en vara förs in till det område inom vilket EG:s rättsakt i fråga är tillämpligt (skatteområdet). Sådan skatt skall uppbäras av tullmyndigheten.

EG:s direktiv på mervärdesskatte- och punktskatteområdet innehåller vissa bestämmelser om skattefrihet vid import. Sådana bestämmelser finns i

1. direktivet 77/388/EEG (sjätte mervärdesskattedirektivet),
2. direktivet 92/12/EEG om hanteringsordningen för punktskatter,
3. direktivet 83/181/EEG som utgör ett förtydligande av punkten 1 d i sjätte mervärdesskattedirektivets artikel 14 och avser frihet från mervärdesskatt vid import i vissa fall,
4. direktivet 78/1035/EEG som behandlar frihet från indirekta skatter avseende gåvoförsändelser och
5. direktivet 69/169/EEG som gäller frihet från indirekta skatter för resandes varor.

De bestämmelser som behövs för att genomföra direktivens bestämmelser om skattefrihet vid import i vissa fall föreslås införas i en ny lag. Där så är möjligt föreslås att detta görs genom en hänvisning till vad som gäller för frihet från tull i motsvarande fall.

Friheten från skatt skall även gälla i fråga om varor som förs in i landet från ett område som ligger inom gemenskapens tullområde men utanför dess skatteområde. Med gemenskapens skatteområde avses det område inom vilket gemenskapens bestämmelser avseende den berörda skatten är tillämplig.

Förutom frågor om skattefrihet behandlas i den föreslagna lagen frihet från tull avseende resande. Detta utgör ett avsteg från systematiken i övrigt. Grunden för detta är att frågan om tullfrihet för resande i dag handläggs vid Finansdepartementet till skillnad från andra tullfrihetsgrunder som handläggs vid Utrikesdepartementets handelsavdelning.

Den föreslagna lagen kommer vidare att innehålla bestämmelser om schablonberäkning av tull och skatt i vissa fall avseende resande och gåvopaket.

Regeringen avser att föreslå att i en ny alkohollag införs en restriktion för privatinförsel av spritdrycker, vin och starköl som innebär att sådana drycker inte får föras in i landet av den som inte fyllt 20 år.

EG:s bestämmelser ger inte utrymme för att behålla 24-timmarsregeln såsom den är utformad i dag vid införsel från tredje land. Möjligheter finns till särskilda restriktioner för personer som bor nära en gräns eller arbetar nära en gräns. Utredningen har inte funnit att de möjligheter som bestämmelserna ger kan utnyttjas för att i Sverige införa några praktiskt hanterbara regler som kan ersätta 24-timmarsregeln. Regeringen avser däremot att i fråga om beskattning av privatinförsel av alkohol och tobak från annat EU-land införa en bestämmelse med samma verkan som 24-timmars-regeln för sådan införsel. Det är förenligt med det undantag som förhandlats fram på det området. Det förslaget behandlas närmare i annat sammanhang.

Det undantag som Sverige förhandlat sig till avseende beskattning av införsel av starköl innebär även en skyldighet och rättighet att införa motsvarande begränsning vid den yttre gränsen. Något utrymme för att vid yttre gränsen begränsa möjligheten till tull- och skattefri införsel ytterligare finns dock inte.

6.3 Lagen om tullkontroll av varumärkesintrång

Regeringens förslag: I en ny lag införs kompletterande regler till rådets förordning (EEG) nr 3842/86 av den 1 december 1986 om fastställande av åtgärd för att förbjuda övergång till fri omsättning av förfalaskade varor.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med rege-

Remissinstanserna: Remissinstanserna har i huvudsak inte haft någon erinran mot utredningens förslag. *Generalltullstyrelsen* har föreslagit att det införs en bestämmelse som innebär att om det uppstår kostnader för en tullmyndighet att ändra en vara enligt beslut av domstol skall denna kostnad betalas av den som har rätten till varan.

Skälen för regeringens förslag: I rådets förordning (EEG) nr 3842/86 av den 1 december 1986 med bestämmelser för att förhindra att förfälskade märkesvaror övergår till fri omsättning, ges bestämmelser om att varor som kan misstänkas utgöra varumärkesförfälskningar i vissa fall skall kvarhållas av en tullmyndighet för att en prövning i sak skall kunna genomföras. Förordningen blir vid ett svenskt medlemskap i EU gällande rätt i Sverige. Till förordningen behövs dock vissa utfyllande bestämmelser. Vissa sådana bestämmelser bör ges i form av lag, vissa andra kan ges i form av nationell förordning.

Regeringen delar Generalltullstyrelsens uppfattning att den som har rätten till varan skall bekosta en sådan ändring av en vara som kan beslutas av domstol enligt den föreslagna lagen.

Förordningen (EEG) nr 3842/86 kan komma att ersättas med en ny förordning med ett något vidare tillämpningsområde. När och om detta inträffar behöver den föreslagna lagen ändras som en följd av detta. Lagförslaget har utformats för att göra en sådan ändring så enkel som möjligt.

Regeringens förslag: Lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker ändras så att kommersiell införsel och privatinförsel inom den s.k. indikativa gränsen medges av spritdrycker till svenskt territorium även med fartyg av mindre bruttodräktighet än 850.

Bestämmelser föreslås för genomförande av rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter.

Lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag görs tillämplig även på bistånd enligt rådets förordning (EEG) nr 1468/81 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen. Lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. görs tillämplig endast på nationella införselrestriktioner vid införsel från tredje land. I tullregisterlagen (1990:137) föreslås en ändring som följer av att Riksskatteverkets beskattningsavdelning överförs till skattemyndigheten i Kopparbergs län samt några hänvisningar till EG-bestämmelser.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Har i huvudsak inte haft någon erinran mot förslagen.

Skälen för regeringens förslag: Enligt den nuvarande lydelsen av lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker får spritdrycker inte införas från internationellt eller utländskt område till det svenska territorialhavet med fartyg av mindre bruttodräktighet än 850. Från förbudet medges vissa undantag. För införsel från tredje land kan bestämmelsen behållas i oförändrat skick. För införsel från annat EU-land torde däremot bestämmelsen inte kunna behållas avseende legal införsel för kommersiellt eller privat bruk. Om en privatperson för med sig alkoholdrycker är presumptionen att införseln utgör legal privatinförsel så länge införseln avser en kvantitet som inte överstiger den s.k. indikativa gränsen. För spritdrycker är denna kvantitet tio liter. Om en person för med sig mer än tio liter spritdrycker är presumptionen att införseln är för kommersiellt bruk och att det därför skall finnas ett ledsagardokument som medföljer varorna. Saknas sådant dokument är presumptionen således att det rör sig om kommersiell införsel i strid med gällande bestämmelser. Mot denna bakgrund får det anses befogat att låta lagen gälla även

vid inre gräns för sådan införsel som överstiger tio liter spritdrycker när ledsagardokument saknas. Denna ändring innebär att tio-litersgränsen i detta avseende även blir tillämplig i förhållande till tredje land.

Direktivet 76/308/EEG avser indrivning. Ursprungligen omfattade direktivet endast tull och vissa jordbruksavgifter. I denna del synes direktivet endast avse pålagor som tas ut vid import eller export. Emellertid har direktivets tillämpningsområde utvidgats först med mervärdesskatt och senare med vissa punktskatter. I dessa fall synes direktivet omfatta såväl importfall som inrikesbeskattning. Direktivets bestämmelser föreslås genomföras i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgifter eller pålaga på sådant sätt att lagens bestämmelser blir tillämpliga avseende fall som rör pålagor som uppbärs av en tullmyndighet vid eller i samband med export eller import och att lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden blir tillämplig i övriga fall. Även kommissionens direktiv 77/794/EEG, som innehåller närmare bestämmelser om indrivningen föreslås genomfört i den nämnda lagen.

Förordningen (EEG) nr 1468/81 blir vid ett medlemskap i EU direkt gällande rätt i Sverige. Det behövs dock utfyllande bestämmelser avseende vilken eller vilka svenska myndigheter som skall vara behörig myndighet som ansökande respektive anmodad myndighet vid tillämpning av förordningen. Enligt förslaget görs bestämmelserna i lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag tillämpliga på ömsesidigt samarbete enligt EG-förordningen. Lagen ger i dag den legala grunden för tullmyndigheterna att fullgöra det samarbete med andra länders tullmyndigheter som Sverige åtagit sig i våra tullsamarbetsavtal.

Lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m. innehåller bestämmelser om hur det skall förfaras med införselreglerade varor till landet. Vid ett medlemskap i EU finns inte utrymme för sådana nationella bestämmelser avseende införselrestriktioner som följer av EG-bestämmelser. Bestämmelserna kan dock behållas för sådana nationella restriktioner som vi själva kan önska behålla eller införa inom de ramar som EG-bestämmelserna tillåter. En möjlighet som i dag finns är att hemtagning med förfogandeförbud tillåts av en införselreglerad vara. Den som brukar en sådan hemtagen vara i strid med förfogandeförbudet gör sig skyldig till varusmuggling. Vid en medlemskapssituation skulle den nationella införselrestriktionen inte utgöra hinder för att sätta varan i fri omsättning enligt tullagstiftningen.

De föreslagna ändringarna i tullregisterlagen har närmast karaktär av följdändringar.

7.1 Tullfrihet

Regeringens förslag: Lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. skall upphävas och en ny lag införs med kompletterande bestämmelser till i första hand rådets förordning (EEG) nr 918/83, rådets förordning (EEG) nr 2423/88, kommissionens beslut nr 2424/88/EKSG och handelsöverenskommelser om tullförmåner som EG har ingått. En preskriptionsregel bör införas vad gäller skyldigheten att anmäla att en vara efter införseln används i strid med de för tullfriheten gällande reglerna. Vidare bör i lagen införas en bestämmelse om skyldighet för enskilda att i samband med import lämna vissa uppgifter till Kommerskollegium. I lagen tas inte in någon bestämmelse om s.k. särskild tull.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har haft någon invändning i stort till lagförslaget. *Exportrådet* och *Industriförbundet* framför uppfattningen att bestämmelser om skydd mot dumpad och subventionerad import inte hör hemma i tullfrihetslagen. *Exportrådet* anser att dessa bestämmelser förslagsvis borde kunna tas in i lagen om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m. *Generaltullstyrelsen* påpekar behovet av en preskriptionsregel för skyldigheten att anmäla att en vara används i strid med de för tullfriheten gällande reglerna. *Kommerskollegium* föreslår att bestämmelser införs så att kollegiet får tillgång till importhandlingar vid bl.a. dumpningsundersökningar.

Skälen för regeringens förslag: Gällande svenska bestämmelser om frihet från tull vid införsel finns i lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. och tullfrihetsförordningen (1987:1289). Bestämmelser om tullfrihet för resande finns i förordningen (1987:1072) om rätt för resande m.fl. att införa varor tull- och skattefritt (se avsnitt 6.2). I tullfrihetsförfattningarna finns även regler om frihet från tull vid temporär införsel. I många av de fall där tullfrihet medges skall även medges frihet från skatt och avgifter. Villkoren i EG:s rättsakter för tull- resp. skattefrihet är i de flesta fall identiska. Vissa smärre skillnader kan dock föreligga materiellt sett eller vad gäller den systematiska utformningen av reglerna.

De regler om befrielse från import- och exporttullar som gäller inom gemenskapen finns i rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse. Dessa bestämmelser blir vid ett svenskt medlemskap i EU direkt gällande rätt i Sverige. Förordningen medger emellertid vissa nationella särregler och utfyllande bestämmelser. En närmare beskrivning av förordningens innehåll finns i utredningens betänkande SOU 1994:89 Tullagstiftningen och EG, s.175 ff.

Tullfrihetsförordningen i dess nuvarande lydelse innehåller bestämmelser om anmälningsskyldighet till tullmyndighet i det fall en vara medgivits definitiv tullfrihet men inte använts på det sätt eller för det ändamål som angetts som förutsättning för tullbefrielsen. Anmälningsskyldigheten gäller dock inte om mer än fem år förflutit från den dag då varan anmäldes till förtullning till den dag då varan fick annan användning. Artikel 133 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 utgör inget hinder för att en sådan preskriptionsregel bibehålles. En preskriptionsregel bör därför införas vad gäller skyldigheten att anmäla att en vara efter införseln används i strid med de för tullfriheten gällande reglerna. Preskriptionstiden bör behållas vid fem år men bestämmelsen tas in i tullfrihetslagen.

Bestämmelser om skydd mot dumpad och subventionerad import återfinns i den nu gällande lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. Regeringen hyser förståelse för den uppfattning som Exportrådet gett uttryck för, nämligen att dessa bestämmelser skulle kunna tas in i lagen om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m. Regeringen finner emellertid inte nu tillräckliga skäl att frågå utredningens förslag. Bestämmelser om skydd mot dumpad och subventionerad import bör därför tas in i den lag som handlar om tullfrihet.

Kommerskollegium har hemställt att bestämmelser införs som gör det möjligt för kollegiet att i sin utredande verksamhet få tillgång till fakturor och andra importhandlingar (s.k. styrkande handlingar) inte bara i samband med dumpnings- och subventionsundersökningar utan också i samband med andra marknadsstörningsundersökningar.

Kollegiet har i olika sammanhang påtalat den förändring som har skett och som kommer att ske vad gäller arkiveringen — och därmed tillgängligheten — av styrkande handlingar i och med att elektroniskt uppgiftslämnande successivt genomförs inom ramen för tulldatasystemet (TDS). Det elektroniska uppgiftslämnandet kommer att medföra att det inte längre blir möjligt för kollegiet att med stöd av tullagen (se 118 § förslaget till tullag) från tullmyndigheterna få del av fakturor och andra importhandlingar utgörande underlag till tulldeklarationer (styrkande handlingar), eftersom sådana handlingar då normalt inte längre kommer att finnas tillgängliga hos tullmyndigheterna. Kollegiet har inte heller i annan ordning lagligt stöd för att kunna få del av sådana handlingar.

Regeringen anser för sin del att det är angeläget att den i Sverige ansvariga myndigheten för dumpnings- och subventionsundersökningar har tillgång till s.k. styrkande handlingar inte bara i och för sådana undersökningar utan också för undersökningar som avser marknadsstörrningar av annat slag. Vid ett medlemskap i EU är det viktigt att kommissionen vid behov kan få en snabb och effektiv medverkan från berörd nationell myndighet. Vid ett medlemskap i EU utförs dumpnings- och subventionsundersökningar av kommissionen. Kollegiets behov av tillgång till styrkande handlingar torde härmed minska såvitt gäller sådana undersökningar. Det kan dock inte uteslutas att kommissionen i vissa fall kan komma att begära medverkan från kollegiet. Ett behov av sådana handlingar torde också komma att finnas för andra marknadsstörringsut-

redningar. I dessa senare sammanhang förutses i enlighet med EG:s bestämmelser om import (se nedan under avsnitt 8.2) medverkan från nationell myndighet och importhandlingar utgör i dessa sammanhang en väsentlig del av utredningsmaterialet. En bestämmelse om kollegiets rätt att i sin utredande verksamhet få tillgång till fakturor och andra importhandlingar bör därför införas. Regeringen anser att det är lämpligt att en sådan bestämmelse tas in i den nya tullfrihetslagen.

I 3 § nuvarande tullfrihetslag finns en bestämmelse som ger regeringen rätt att "om det föreligger särskilda förhållanden" föreskriva att särskild tull skall tas ut för varor som förtullas. Regeringens föreskrifter skall i efterhand underställas riksdagen för prövning inom vissa tidsfrister som anges i den aktuella paragrafen. Detta bemyndigande, vartill motsvarighet har funnits i den svenska tullagstiftningen sedan början av 1930-talet, har som utredningen påpekar använts mycket sparsamt. Senast skedde det år 1958 då minimitull infördes för bl.a. gummidäck och vissa textilvaror. Med stöd av bemyndigandet har regeringen kunnat förordna om särskild tull när en tullhöjning har ansetts nödvändig av handelspolitiska skäl eller från skyddssynpunkt. I propositionen 1986/87:166 Ny tullagstiftning framhölls att bemyndigandet fortfarande kunde motiveras av t.ex. beredskapsskäl. Tullanpassningsutredningen anser att något utrymme för att använda det aktuella bemyndigandet av handelspolitiska skäl knappast längre finns om Sverige blir medlem i EU, eftersom den nationella kompetensen här övergår till gemenskapen. Regeringen delar denna uppfattning. Visserligen förutses, som utredningen framhåller i artikel 224 i Romfördraget att ett nationellt agerande på olika sätt kan förekomma i händelse av krig eller allvarlig spänning som innebär krigsfara. Utredningen anser emellertid att utformningen av ett eventuellt bemyndigande för försörjningsberedskapssituationer torde böra utformas på ett annat sätt än hittills och att frågan bör övervägas i annat sammanhang. Remissinstanserna har inte haft några synpunkter på utredningens förslag i denna del. Regeringen, som anser det viktigt att Sverige vid kriser kan upprätthålla en viss nationell civil beredskap, delar utredningens bedömning att frågan bör övervägas i annat sammanhang. Förslaget till ny tullfrihetslag innehåller därför inte någon bestämmelse om särskild tull.

7.2 Vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan

Regeringens förslag: I en ny lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan införs vissa kompletterande bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 2913/92 och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93. En tullmyndighet bör ges befogenhet att i vissa fall förelägga vite.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har haft någon invändning i stort till lagförslaget. *Generaltullstyrelsen* och *Sydsvenska Handelskammaren* anser att lagen bör innehålla en bestämmelse som ger en tullmyndighet befogenhet att förelägga vite i vissa fall. *Generaltullstyrelsen* framför vidare synpunkten att även ett ursprungsintyg på blankett EUR.2, dvs. en exportörsdeklaration, som utfärdas i en medlemsstat kan behöva kontrolleras, varför nämnda lag behöver kompletteras även på denna punkt. *Industriförbundet* framför synpunkten att det är oklart vad som i lagen avses med inhemska priser och att eventuella tillämpningsföreskrifter till lagen bör tillkomma i samråd med exportindustrins organisationer.

Skälen för regeringens förslag: I tullkodexen och tillämpningskodexen finns bestämmelser om varors ursprung, tullvärde, tullnedsättning eller tullfrihet för vissa varor, tullförfaranden med ekonomisk verkan, vissa s.k. gynnade förfaranden samt återbetalning och eftergift av tull. En närmare beskrivning av dessa bestämmelser finns i utredningens betänkande SOU 1994:89 Tullagstiftningen och EG, s. 156 ff. Vissa nationella bestämmelser behövs för att komplettera tullkodexen och tillämpningskodexen i nu nämnda hänseenden. I lagen bör tas in bestämmelser om kontroll av ursprungsintyg. Sådant ursprungsintyg som *Generaltullstyrelsen* avser bör givetvis också omfattas av kontrollen. Det kan emellertid påpekas att begreppet exportörsdeklaration inte återfinns i EG-rätten.

I 99 § i den föreslagna tullagen återfinns bestämmelser om att när en tullmyndighet med stöd av tullagstiftningen förelägger tullskyldig eller annan att vidta åtgärd som behövs för förtullning eller annan tullklarering eller för tullverkets kontrollverksamhet, kan vite föreläggas. Vite kan även föreläggas, om någon underlåtit att lämna uppgift eller inge handling enligt föreskrift i tullagstiftningen. Regeringen delar vissa remissinstansers uppfattning att vitesmöjlighet även bör finnas i samband med kontroll av ursprungsintyg. I lagen bör därför i samband med den nyssnämnda bestämmelsen om kontroll av ursprungsintyg tas in en hänvisning till 99 § tullagen.

För vissa varor kan enligt bestämmelser i tillämpningskodexen tullvärde beräknas enligt ett av kommissionen fastställt enhetsvärde som beräknas på uppgifter som lämnas av medlemsländerna. För att sådan uppgiftsskyldighet skall kunna fullgöras bör det i lagen som utredningen har föreslagit tas in en föreskrift om att regeringen, eller den myndighet regeringen bestämmer, får meddela föreskrifter om skyldighet för företag att lämna sådana uppgifter. Bestämmelsen bör emellertid anpassas till den terminologi som används i tullkodexen och tillämpningskodexen. Med anledning av *Industriförbundets* synpunkter har föreskrifterna ändrats till att avse genomsnittliga enhetspriser, se nedan under avsnitt 8.4. Beträffande de föreskrifter som kommer att utfärdas av regeringen kommer givetvis samråd att äga rum på sedvanligt sätt.

Regeringens förslag: Lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m. skall ändras så att det i lagen anges att det är fråga om förmånsbehandling enligt handelsavtal som gemenskaperna har slutit enligt EG:s rättsakter. I övrigt har texten ändrats på så sätt att den anpassats till EG:s terminologi vad gäller ursprungsintyg.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen remissinstans har haft någon invändning i stort till förslaget om ändring i 1962 års lag. *Hovrätten för Övre Norrland* anser att det bör framgå av lagtexten att den även skall omfatta förmånsbehandling som grundas på vad EG ensidigt bestämt eller på s.k. blandade avtal. *Överåklagaren vid Åklagarmyndigheten i Stockholm* framför behovet av en längre preskriptionstid i de fall där den för närvarande är två år.

Skälen för regeringens förslag: Vid ett medlemskap blir EG:s ursprungsregler gällande för Sverige. EG:s regler om ursprung för varor finns dels i avtal om förmånsbehandling som EG slutit med vissa länder eller sammanslutning av länder, dels i tullkodexen (art. 27) och i tillämpningskodexen (art. 66 - 140).

EG:s bestämmelser innehåller också regler om upprättande och utfärdande av ursprungsintyg. Detta skall vara utfärdat av en myndighet eller annat i exportlandet bemyndigat tillförlitligt organ.

Lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m. utfärdades ursprungligen i anledning av Sveriges tillträde till EFTA-konventionen med de bestämmelser om ursprungsintyg som finns där. Lagen har sedermera anpassats så att den också gäller intyg eller annan handling som åberopas som bevis för förmånsbehandling enligt frihandelsavtalen mellan Sverige och EG och enligt EES-avtalet. Även i ett medlemskap krävs straffsanktioner för att komma till rätta med oriktiga uppgifter i ursprungsintyg. Lagen bör därför ändras så att den tar sikte på förmånsbehandling enligt handelsavtal som gemenskaperna har slutit enligt EG:s rättsakter. Med avtal åsyftas inte enbart avtal som EG har ingått med andra länder än EU:s medlemsländer utan även avtal som EG ingått tillsammans med medlemsländerna som parter på ena sidan, s.k. blandade avtal (se tullkodexen avd. II, kap. 1 artikel 20.3 d och e).

Straffet är böter eller fängelse i högst ett år eller högst två år, om brottet är grovt. Vid grov oäktsamhet är straffet böter.

Överåklagaren i Stockholm har anfört behov av en längre preskriptionstid. Som har framgått inledningsvis läggs i denna proposition fram främst förslag som är nödvändiga för att Sverige skall kunna ingå i EG:s tullunion och den gemensamma handelspolitiken. Regeringen tar därför inte i detta sammanhang upp frågan.

Regeringens förslag: Tulltaxelagen (1987:1068) och förordningen (1968:226) om rätt för Konungen att medge tull- och skattefrihet m.m. för anläggning som uppföres vid rikets gräns skall upphävas.

Utredningens förslag: Överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: *Hovrätten för Övre Norrland* påpekar beträffande begreppet tullagstiftning att antingen lagtexten bör kompletteras med en definition av begreppet eller ett annat ordval användas som bättre klargör att även EG:s regler på området avses att täckas in.

Skälen för regeringens förslag: Inom EU tillämpas som framgått (se avsnitt 4.2.2) en gemensam tulltaxa. Tulltaxan återfinns i rådets förordning (EEG) nr 2658/87. Sverige har i anslutningsfördraget åtagit sig att tillämpa EG:s gemensamma tulltaxa från och med dagen för tillträdet utan särskilda ändringar eller övergångsordningar. Vid ett medlemskap blir således nämnda rådsförordning direkt tillämplig här i landet. Tulltaxelagen bör därför upphöra att gälla.

Frågor som rör tullfrihet ligger under EG:s exklusiva kompetens. Gemenskapsrätten medger endast på vissa punkter nationella bestämmelser. Då det inte finns någon rättslig grund för 1968 års förordning om rätt för Konungen att medge tull- och skattefrihet m.m. i vissa fall bör den upphävas. Regeringen delar utredningens uppfattning att riksdagen bör besluta om förordningens upphävande (jfr prop. 1968:86, bet. 1968:BeU39, rskr. 1968:200).

I fråga om varor som anmälts till förtullning eller borde ha anmälts till förtullning innan lagen trätt i kraft bör, som utredningen föreslår, äldre bestämmelser fortfarande gälla.

Som utredningen funnit finns hänvisningar till den tullagstiftning som bör upphävas i ett stort antal andra författningar. Motsvarande bestämmelser kommer dock att återfinnas i de nya tullförfattningarna i de allra flesta fall. De nya reglerna kommer i vissa fall att återfinnas i direkt tillämpliga EG-förordningar och i vissa andra fall i nationella författningar. Regeringen delar därför utredningens uppfattning att en övergångsbestämmelse behövs i vilken föreskrivs att hänvisningar till upphävd tullagstiftning i stället skall gälla motsvarande bestämmelser i EG:s bestämmelser och svenska tullförfattningar. Med anledning av Hovrättens för Övre Norrland påpekande beträffande begreppet tullagstiftning bör övergångsbestämmelsen ändras i enlighet med definitionen av begreppet tullagstiftning i 2 § förslaget till tullag så att hänvisning görs till de nya reglerna.

8.1 Förslaget till tullag

1 §

Lagen skall gälla i fråga om import från och export till tredje land. Varuhandeln med tredje land regleras i första hand genom gemenskapens rättsakter. De centrala tullbestämmelserna, särskilt sådana som rör förfarandet, har samlats i en gemenskapstullkodex, som är en förordning utfärdad av ministerrådet, och en förordning av kommissionen med föreskrifter för verkställigheten av tullkodexen. Den föreslagna lagen skall ses endast som ett komplement till dessa EG-förordningar.

Lagen gäller således inte handeln mellan medlemsstaterna med gemenskapsvaror. Däremot blir lagen aktuell om icke-gemenskapsvaror, dvs. varor som införts till gemenskapens tullområde från tredje land och ännu inte övergått till fri omsättning, förs till Sverige från en annan medlemsstat.

Tullkodexen reglerar endast importtull och exporttull. Dessa begrepp definieras i tullkodexen. Den nya tullagen, liksom den nu gällande, skall även avse annan skatt och avgift som skall tas ut vid import från tredje land och detta skall anges i en generell bestämmelse i paragrafens *första stycke*. Däremot skall tullagen som huvudregel inte reglera uttag av skatt i varuhandeln mellan medlemsstater. Tullagen skall dock innehålla regler om uttag av skatt vid införsel från områden som hör till medlemsstaterna, men på vilka gemenskapens skattedirektiv inte är tillämpliga. Se 9 och 10 §§ lagförslaget och kommentarerna därtill.

I första stycket kompletteras det nuvarande ordet "övervakning" med "kontroll" för att terminologin redan i inledningsparagrafen skall harmoniera med tullkodexen. Ordet "övervakning" definieras i tullkodexen som tullmyndigheternas åtgärder i allmänhet för att säkerställa att tullbestämmelserna iakttas, medan "kontroll" definieras som genomförandet av olika särskilda kontrollåtgärder.

2 §

Gemenskapens tullområde definieras i artikel 3 i tullkodexen genom en uppräkningslista av medlemsstaternas territorier. För vissa länder görs undantag för delar av deras territorier, t.ex. Ceuta och Melilla som hör till Spanien. Det finns också områden som inte hör till någon medlemsstat men som ändå ingår i tullområdet på grund av deras speciella band till en medlemsstat (t.ex. Monaco och San Marino). Tillhörande territorialvatten, inre farvatten samt lufttrum hör också till tullområdet. En redogörelse för alla områden, med anknytning till en medlemsstat, som har speciell status i tull- och/eller skattehänseende finns i EG:s revisionsrätts specialrapport 2/93, EGT nr C 347, 27.12.93. En förkortad

benämning på gemenskapens tullområde: "EG:s tullområde" bör användas i tullagen.

"EG:s skatteområde" bör användas som beteckning på det område inom vilket EG:s skattebestämmelser är tillämpliga. Detta område överensstämmer till största delen med tullområdet, men vissa avvikelser finns. Avvikelserna kan även variera något mellan olika skatter. I fråga om mervärdesskatt framgår tillämpningsområdet för det sjätte mervärdesskattedirektivet (77/388/EEG) i dess artikel 3. Bland de områden som ingår i tullområdet, men inte i skatteområdet avseende mervärdesskatt, märks Kanarieöarna och de franska utomeuropeiska departementen. Nämda områden är uteslutna även ur tillämpningsområdet för punktskattedirektivet (92/12/EEG), som avser skatter på mineraloljeprodukter, alkohol och alkoholprodukter samt tobaksvaror, såvida inte respektive medlemsstat avgett förklaring om att skattebestämmelserna, helt eller delvis, skall tillämpas även på nämnda områden, se artikel 2 i direktivet. Av betydelse för svensk del är den ställning som Åland kommer att ha i skattehänseende. Finland har förhandlat sig till ett undantag för Åland i fråga om EG:s skattelagstiftning. Den exakta omfattningen och konsekvenserna av detta undantag torde det vara för tidigt att ange.

"Det svenska tullområdet" definieras i paragrafen eftersom det i många sammanhang behövs en praktisk benämning på den svenska delen av EG:s tullområde.

När det gäller begreppet "tullmyndigheter" definieras detta i artikel 4.3 i tullkodexen som "myndigheter som bl.a. har ansvar för tillämpningen av tullagstiftningen". Begreppet "tullagstiftningen" definieras i artikel 1 i tullkodexen som tullkodexen och de föreskrifter som antas på gemenskapsnivå eller nationellt för dess genomförande. För svensk del bör i författning anges vilka tullmyndigheterna är i Sverige. En bestämmelse därom har tagits in i paragrafens *sista stycke*.

I nuvarande definition av "tullmyndighet" i 4 § TL hänvisas till "fastställd distriktsorganisation för tullverket". Eftersom det numera är till största delen överlåtet till Generaltullstyrelsen att bestämma om distriktsindelningen av tullverket, jfr 7 och 8 §§ förordningen (1991:1524) med instruktion för tullverket, bör de citerade orden tas bort från definitionen.

Begreppet "tullklarering" behålls, med sakligt sett samma innebörd som för närvarande. Definitionen har dock anpassats till tullkodexens terminologi, där "godkänd tullbehandling" (customs-approved treatment or use) är det överordnade begreppet som omfattar dels alla tullförfaranden, dels övriga klareringsformer som inte betecknas som "tullförfaranden" (customs procedures). I "tullklarering" ingår som sista moment "frigörande av varorna" så som detta uttryck definierats i artikel 4.20 i tullkodexen.

Även ordet "förtullning" (och "förtulla", "förtullad" etc.) kan behållas i nationella författningar. Man kan då göra en distinktion mellan *tullförfarandet* "övergång till fri omsättning" och tullmyndigheternas *åtgärder* med en vara som deklarerats till detta tullförfarande (*förtullning*), jfr

nuvarande distinktion mellan begreppen "tullklareringsform" och "tullklarering". Prop.1994/95:34

3 §

Bemyndigandet avser sådana frågor som behandlas i avdelning III kapitel 1-3 i tullkodexen, dvs. införsel av varor i gemenskapens tullområde, uppvisande av varor för tullen samt summarisk deklaration och lossning av varor som uppvisats för tullen. Bemyndigandet bör kunna delegeras vidare till Generaltullstyrelsen (se 119 §).

4 §

Regeln anknyter till artikel 60 i tullkodexen som ålägger varje medlemsstat att bestämma vilken behörighet som de olika tullkontoren på dess territorium skall ha.

5 §

Innehållet i paragrafen får anses följa av hela EG-regelverket, men någon uttrycklig regel av det innehållet finns inte i tullkodexen. Det är önskvärt att ha en sådan regel i tullagen.

6 §

En uttrycklig bestämmelse bör behållas i svensk författning om att det är tillåtet att tillföra märkämnorna till oförtullade oljeprodukter. När det gäller varor som förvaras på tullager eller i frizon eller frilager kan denna möjlighet inrymmas under begreppet "vanliga hanteringsformer", som är tillåtna enligt artikel 109.1 och artikel 173 b i tullkodexen, och som bl.a. innefattar åtgärder för att förbereda varorna för distribution och återförsäljning. Några uttryckliga gemenskapsbestämmelser om att någon behandling av varor är tillåten medan de befinner sig under tillfällig förvaring synes inte finnas, utöver att varuundersökning och provtagning kan medges enligt artikel 42 i tullkodexen. Det bör vara tillåtet att tillföra märkämnorna även under tillfällig förvaring och därför föreslås en generell lagbestämmelse därom.

7 §

Grunden för de förenklade förfarandena i samband med att en vara deklarerar till ett tullförfarande finns i artikel 76 i tullkodexen. De

förenklade förfarandena anges närmare i artikel 253 i tillämpningskodexen.

Prop.1994/95:34

De förenklade förfaranden för övergång till fri omsättning, som det avses att närmare föreskrifter skall utfärdas om enligt 7 §, är det förenklade deklarationsförfarandet (simplified declaration procedure) och det lokala klareringsförfarandet (local clearance procedure). Både importör och företag som uppträder som ombud skall kunna få tillstånd av det förstnämnda slaget. Däremot föreligger inte skäl för att ombud skall kunna få tillstånd till lokalt klareringsförfarande, såvitt gäller tullförfarandet övergång till fri omsättning. Speditörer och liknande företag bör kunna få tillstånd att tillämpa den typen av förenklat förfarande i samband med andra tullförfaranden, såsom transitering och uppläggning på tullager.

8 §

Bestämmelsen motsvarar 12 § andra stycket TL. Fristen för att lämna in kompletterande tulldeklaration blir kortare i enlighet med vad som sagts ovan i avsnitt 6.1.2. Härvid märks att fristen skall räknas från den dag då en vara frigjordes (lämnades ut) och inte såsom i nu gällande bestämmelse från dagen för anmälan. Den ändrade utgångspunkten är förestavad av reglerna om betalningsansånd i artikel 227 i tullkodexen.

Förslaget skall ses i samband med förslaget i 26 § om utfärdande av och betalning av tullräkningar.

9 §

Gemenskapens tullområde och dess skatteområde har inte samma geografiska utsträckning. Det finns områden inom tullområdet som ligger utanför skatteområdet. För varor som förs in till landet från ett sådant område skall som huvudregel importskatt tas ut. Denna skatt skall om inte annat föreskrivits tas ut av tullmyndigheten trots att varan kommer från en plats inom gemenskapens tullområde och trots att varan är en gemenskapsvara och därmed i fri omsättning tullrättsligt sett.

Genom paragrafen införs en skyldighet att anmäla varor som förs in i landet från ett sådant område. Anmälan skall göras till tullmyndigheten. Denna skyldighet motsvarar den anmälningsskyldighet som enligt tullkodexen föreligger för varor som förs in från en plats utanför EG:s tullområde. Det framstår som naturligt att anmälningsskyldigheten enligt denna paragraf i tullagen skall fullgöras på i princip samma sätt som anmälningsskyldigheten enligt tullkodexen. Detta bör dock inte hindra bruket av sådana avvikelser därifrån som framstår som motiverade. I artikel 33a.1 i sjätte mervärdesskattedirektivet (77/388/EEG) finns bestämmelser som innebär att även för varor som förs in i landet från ett område som är tredje land enligt skattebestämmelserna, men inte enligt tullbestämmelserna, skall tillämpas förfaranden som i ett antal uppräknade

fall motsvarar vad som gäller enligt tullbestämmelserna vid import. Bestämmelser med denna innebörd finns i andra stycket av paragrafen.

Paragrafen innehåller även bestämmelser om anmälningsskyldighet m.m. vid utförsel till sådant område. Behov av reglering av en sådan anmälningsskyldighet finns för de fall där förfarandet för intern gemenskapstransitering enligt artikel 311 i tillämpningskodexen skall tillämpas.

De närmare föreskrifterna bör utformas av Generaltullstyrelsen efter bemyndigande av regeringen. Detta anges i tredje stycket jämfört med 119 §.

10 §

I tullkodexen föreskrivs vem som under olika omständigheter är "gäldenär" (eng. debtor). Reglerna därom är, på ett sätt, mycket lika de nuvarande svenska reglerna i tullagen om vem som är tullskyldig. Sålunda är, vid import under normala omständigheter, den som lämnar en tulldeklaration för övergång till fri omsättning avseende tullpliktiga varor gäldenär, jfr artikel 201 i tullkodexen. Detta motsvarar regeln i 10 § första stycket TL. I artiklarna 202-205 anges vem som är gäldenär i fall av "olaga införsel" eller andra fall av icke-föreskriftsmässig hantering av tullpliktiga varor eller i vissa fall hantering av förtullade varor i strid mot de villkor som gällde för förtullningen. Dessa regler överensstämmer, delvis mycket nära, med reglerna i 81 och 82 §§ TL om tullskyldighet i särskilda fall. I fråga om tullskyldighet för varor som inkommer med post (nuvarande 80 § TL) hänvisas till kommentarerna till 81 § i lagförslaget. Eftersom tull kan förekomma även vid export från EG innehåller tullkodexen även regler om vem som är gäldenär vid export under olika omständigheter (artiklarna 209-211).

En konsekvens av EG-bestämmelserna är att det inte behöver finnas några nationella bestämmelser om vem som är skyldig att betala tull.

Från en annan synpunkt skiljer sig de nämnda begreppen åt. Tullskyldig är enligt nuvarande svenska bestämmelse i normalfallet den som anmält en vara till förtullning, oavsett om i det enstaka fallet någon tull skall utgå eller inte. I tullkodexen förekommer begreppet gäldenär endast i samband med att det föreligger en tullskuld (customs debt).

I nuvarande tullag finns åtskilliga bestämmelser som gäller för den som är tullskyldig, oavsett om det i det enstaka fallet verkligen skall betalas någon tull eller annan skatt eller avgift eller om det inte skall utgå någon pålaga. Även i fortsättningen kan det vara ändamålsenligt att kunna beteckna en person som tullskyldig i ordets nuvarande mening. Termen "den tullskyldige" bör därför behållas i tullagen. Begreppet används i många bestämmelser som bör tillämpas på samma sätt oavsett om det gäller import eller export. Därför har begreppet definierats på sådant sätt att det gäller i båda dessa fall.

I övrigt överförs från 10 § TL bestämmelsen att den tullskyldige även skall betala annan skatt och avgift som skall utgå för varan vid importen. I detta avseende har paragrafen begränsats till import, eftersom det

förutses att det inte kommer att förekomma några nationella skatter eller avgifter på export. Avgifter på export torde enbart vara avgifter enligt den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa går in under begreppet exporttull (export duties), och skyldigheten att betala dessa regleras uttömmande i tullkodexen.

I *andra stycket* regleras vem som är skattskyldig för införsel av gemenskapsvara från ett område inom EG:s tullområde men utanför dess skatteområde. För sådan införsel finns ju inte någon tullskyldig. Skattskyldigheten har kopplats till bestämmelserna om anmälnings-skyldighet för sådan införsel i 9 §. Anmälningsskyldigheten föreligger för den som för in eller låter föra in varan.

I *tredje stycket* anges att skatt och avgift skall fastställas och betalas i den ordning som gäller för tull. Därigenom blir berörda tullbestämmelser, oavsett om de finns i EG-rättsakter eller i nationella bestämmelser, tillämpliga även på uttag av skatt. Detta gäller för skatt som skall betalas såväl vid import från tredje land som vid införsel från en plats inom EG:s tullområde men utanför dess skatteområde. Stycket innehåller dock den begränsningen att det som sägs inte gäller om annat föreskrivits. Därmed avses de fall, rörande vissa punktskatter, där importskatten inte skall erläggas till tullmyndighet utan till den inrikes skattemyndigheten, om importören är registrerad på visst sätt.

I *fjärde stycket* föreslås en bestämmelse enligt vilken en tullmyndighet i vissa fall kan medge nedsättning av eller befrielse från annan skatt än tull samt avgift. Detta är en kompletterande bestämmelse till bestämmelserna i tullkodexen om nedsättning av eller befrielse från tull. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar fjärde stycket 82 § i nuvarande TL till den del stycket handlar om annan skatt än tull samt avgift.

11 §

Bestämmelsen motsvarar nuvarande 3 a § TL. Bestämmelsen har dock placerats i anslutning till övriga bestämmelser som rör tulldatasystemet (TDS). Den verksamhet som bedrivs med hjälp av TDS måste i huvudsak anses som verksamhet enligt EG:s tullkodex och utgör endast till liten del "verksamhet enligt denna lag". Därför föreslås att sistnämnda uttryck byts ut mot "verksamheten enligt tullagstiftningen". Så som "tullagstiftningen" definieras i artikel 1 i tullkodexen och i 2 § i den nya tullagen omfattar uttrycket både tullkodexen, tillämpningskodexen, denna lag och de lagar som anges i 1 § samt de förordningar och myndighetsföreskrifter som kommer att meddelas i anslutning därtill.

12 §

Paragrafen motsvarar 11 a § i nuvarande tullag. I *första stycket* tas inte med någon hänvisning motsvarande den nuvarande "enligt denna lag eller enligt lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m." Även om en liknande

hänvisning skulle göras till tullkodexen och den nya tullagen riskerar man att den blir för snäv. I detta sammanhang kan antecknas att artikel 4 a i tillämpningskodexen ger uttryck för att i princip varje "tullformalitet" skall kunna utföras med ADB-teknik. I stället införs i paragrafen begränsningen att det skall vara fråga om uppgifter som lämnas till tullmyndighet. Genom tillståndsgivningen kan ändå preciseras vilken typ av uppgifter som avses, t.ex. deklarationer för övergång till fri omsättning enligt tullkodexen.

Ordet "tulldeklaration" används i den betydelse ordet har enligt tullkodexen, dvs. den åtgärd genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt anger ett önskemål om att anmäla varor till ett visst tullförfarande, och är alltså inte som i nuvarande tullag begränsat till att vara ett element i tullförfarandet förtullning.

13-15 §§

Bestämmelserna motsvarar 11 b-11 d §§ i nuvarande tullag och föreslås överförda med oförändrad lydelse till den nya lagen. Bestämmelsen i 13 § om när ett elektroniskt dokument skall anses ha kommit in till en tullmyndighet bör ses som en komplettering av bestämmelsen i artikel 222.2 i tillämpningskodexen, som säger att en "tulldeklaration som gjorts med EDI skall anses ha avlämnats när EDI-meddelandet har mottagits av tullmyndigheterna".

16 §

Se avsnitt 6.1.3 ovan.

17 §

Bestämmelsen motsvarar närmast nuvarande 13 § andra stycket TL. Frågan om vem som på deklarantens vägnar skall vara behörig att skriva under en tulldeklaration för övergång till fri omsättning är en annan fråga än frågan om att ha kvar kravet på att ombud skall vara godkänt av tullmyndigheten. Bestämmelsen bör finnas kvar av formella skäl, eftersom tullmyndigheterna annars måste kräva att varje tulldeklaration skrivs under av behörig firmatecknare eller den som fått särskild fullmakt av behörig firmatecknare hos deklaranten. Bestämmelsen bör inte vara begränsad till att gälla vid övergång till fri omsättning, utan bör gälla deklaration till varje tullförfarande.

När en vara deklarerats till ett tullförfarande skall enhetsdokumentet användas, om inte de bestämmelser som gäller för ett visst tullförfarande tillåter något annat (artikel 205 i tillämpningskodexen). I bilagorna 37 och 38 till tillämpningskodexen anges vilka uppgifter som skall lämnas i enhetsdokumentet för varje tullförfarande. Dock lämnas i fråga om vissa uppgifter valfrihet för medlemsstaterna att bestämma om uppgifterna skall krävas eller inte krävas. EG-reglerna om uppgiftslämnandet måste därför kompletteras med nationella föreskrifter. När det gäller anmälan till en annan tullbehandlingsform (godkänd tullbehandling) än ett tullförfarande, dvs. återutförsel i vissa fall, uppläggning i frizon, överlåtelse till statskassan eller förstöring, finns ett påtagligt behov av nationella föreskrifter om form och innehåll i sådan anmälan, eftersom EG-reglerna därom är mycket knapphändiga.

Regeringen bör därför bemyndigas att meddela sådana föreskrifter. Bestämmelsen motsvarar bl.a. delar av nuvarande 14, 42 och 52 §§ TL.

19 §

Om skyldighet att bevara s.k. styrkande handlingar föreskrivs i artikel 16 jämfört med artikel 14 i tullkodexen. Bestämmelserna motsvarar nuvarande 16 a § TL, men skiljer sig från den bestämmelsen på några väsentliga punkter. I artikel 14 föreskrivs bl.a. att var och en som är direkt eller indirekt inblandad i verksamhet som berör handeln med varor skall, för tillämpningen av tullagstiftningen, förse tullmyndigheterna med alla nödvändiga dokument och upplysningar, oavsett vilket medium som används. I första hand avses sådana handlingar som enligt uttryckliga föreskrifter skall avlämnas eller företes i samband med tullbehandling av varor, t.ex. fakturor, ursprungsbevis, frakthandlingar, intyg etc.

I den mån sådana handlingar inte behålls av tullmyndigheten föreligger skyldighet för den berörde att bevara handlingarna enligt artikel 16 för att tullmyndigheterna skall kunna kontrollera dem. I fråga om den tid under vilken handlingarna skall bevaras hänvisas till "gällande bestämmelser", vilket i avsaknad av gemenskapsregler innebär att varje medlemsstat bestämmer den tiden. Tiden skall dock vara minst tre år. I övrigt anges vad som i olika fall skall vara utgångspunkt för bevaringstiden. I fråga om varor som förtullats eller exporterats räknas tiden från utgången av det år då deklarationen för övergång till fri omsättning respektive export togs emot.

Bestämmelsen är således inte, såsom 16 a § TL, begränsad till underlaget för förtullning av varor utan gäller alla tullförfaranden och alla "tullärenden" i övrigt.

Den nuvarande bevarandetiden om fem år bör behållas. Ett skäl för detta är att det gäller fem års tid för åtalpreskription av varusmugglingsbrott av normal svårhetsgrad.

Bestämmelsen motsvarar 17 § första stycket TL.. Begreppet "tulltaxering" behålls med samma betydelse som i dag. Genom bestämmelsen i 1 § första stycket omfattar begreppet tulltaxering även fastställande av annan skatt och avgift.

21 §

Regler som innebär att tulltaxeringsbeslut omprövas finns dels i artikel 220, dels i artiklarna 235-242 i tullkodexen. Den först nämnda artikeln behandlar det fall att tull inte har bokförts i sådant samband med frigörandet av varorna som föreskrivs i artiklarna 218 och 219 eller har bokförts med lägre belopp än som rätteligen skall utgå. Bokföring som sker med anledning därav kallas bokföring i efterhand ("subsequent entry in the accounts", i tillämpningskodexen även kallat "post-clearance recovery"). I de senare nämnda artiklarna behandlas olika fall av återbetalning av tull, t.ex. när tull tagits ut med högre belopp än som rätteligen skall utgå. Dessa regler motsvarar i grova drag våra nuvarande regler om omtulltaxering och eftertulltaxering. Gemenskapsreglerna om återbetalning av tull omfattar även vissa fall som f.n. regleras genom bestämmelser om särskild restitution.

De faktorer som ligger till grund för skatterna och avgifterna är t.ex. klassificering av varorna enligt gemenskapernas tulltaxa och fastställande av avgiftssats eller annan debiteringsgrund beträffande tull, jordbruksavgifter och andra importavgifter, tillämpning av bestämmelser som föreskriver en nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor eller frihet från avgifter under vissa förutsättningar, tillämpning av bestämmelserna om förmånsbehandling på grund av varornas ursprung, fastställande av tullvärdet, och åtgärder i övrigt som anges i tullagstiftningen. Varje sådan faktor kan bli föremål för omprövning. Omprövningen kan avse varje fråga som kan ha betydelse för tulltaxeringen.

Bestämmelserna om omprövning gäller även beslut om tulltillägg och förseningsavgift.

Att omprövning av tulltaxeringsbeslut, beslut om tulltillägg och förseningsavgift skall ske om de har överklagats framgår av 104 och 106 §§.

22 §

Om en fråga som avses i 21 § har avgjorts genom beslut av GTS som vunnit laga kraft, får tullmyndigheten inte pröva frågan. Omprövning kan naturligtvis inte heller företas om frågan har avgjorts av en domstol eller om tiden för omprövning har gått ut.

Tidsfristen för bokföring i efterhand enligt artikel 220 i tullkodexen är tre år. Det följer av bestämmelsen i artikel 221.3 om att meddelande till den tullskyldige om det bokförda beloppet inte får ske efter utgången av en frist på tre år från dagen då tullskulden uppkom. I samma punkt ges emellertid möjlighet att överskrida tidsfristen i fall som har visst samband med straffrättsliga förfaranden, som medför att tullmyndigheten inte exakt kan bestämma den tull som skall utgå. Bestämmelsen är ganska oklart formulerad. Denna oklarhet är dock inte av avgörande betydelse eftersom bestämmelsen endast gäller "i den mån gällande bestämmelser (provisions in force) medger det". Detta innebär, i avsaknad av andra gemenskapsbestämmelser i frågan, en hänvisning till nationella bestämmelser.

Bokföring i efterhand skall efter utgången av treårsfristen, kunna ske på samma villkor som f.n. gäller för eftertulltaxering efter utgången av femårsfristen enligt 23 § TL. Dessa bestämmelser har därför tagits in i andra och tredje styckena i förevarande paragraf.

Bestämmelsen i paragrafens första stycke är hämtad ur nuvarande 21 § TL. En regel av detta innehåll bör kunna behållas eftersom den inte är till förfång för något intresse, i synnerhet inte gemenskapens fiskala intresse. Genom bestämmelsen kan i vissa fall den som gjort sig skyldig till varusmugglingsbrott utverka ansvarsfrihet enligt 8 a § VSL, jfr prop. 1986/87:166 s. 76-77 och 125-126.

24 §

Bestämmelsen motsvarar 24 § i nuvarande TL. Tullkodexen innehåller inte någon motsvarande bestämmelse. Däremot är det uppenbart att det även vid tillämpningen av gemenskapsregler kan uppkomma situationer som motsvarar dem då skönstulltaxering f.n. får tillgripas. Något skäl att inte ha en bestämmelse om skönstulltaxering även i den nya tullagen kan därmed inte anses föreligga. Bestämmelsen avser även annan skatt och avgift.

25 §

Bestämmelsen anger huvudregeln vid betalning av tull och annan skatt och avgift, i fall då inga betalningslättnader medges, dvs. kontant betalning. Den motsvarar nuvarande 25 § TL. Av artikel 222.1 a i tullkodexen framgår att det måste nationellt bestämmas en tidsfrist för kontant betalning av tull. Fristen får vara högst 10 dagar. Det föreslås därför att fristen skall vara 10 dagar. Det noteras att i övrigt tillämpas artikel 221 fullt ut, vilket t.ex. medför att den sålunda bestämda fristen förlängs på villkor som sägs i art. 222.1 a tredje och fjärde styckena. I detta sammanhang bör även anmärkas att en vara inte får lämnas ut förrän tullen har betalats eller säkerhet ställts för tullen.

26 §

Första stycket motsvarar närmast 26 § i nuvarande TL.

Genom sista meningen i första stycket görs bestämmelserna i paragrafen tillämpliga även vid export.

Det andra stycket i paragrafen skall komplettera artikel 231 i tullkodexen som föreskriver att varje tullbelopp får betalas av en tredje person i gäldenärens ställe.

I tredje stycket anges kredittidens längd. Övervägandena i denna del redovisas ovan i avsnitt 6.1.2.

Bestämmelsen i sista stycket har överförts oförändrad från sista stycket nuvarande 26 § TL. Frågan om redovisningsskyldighet enligt den bestämmelsen hör till den nationella kompetensen.

27 §

Enligt artikel 225 första stycket är det obligatoriskt att ställa säkerhet för tull för att betalningsansånd skall beviljas. I fråga om annan skatt än tull samt avgifter synes det som huvudregel höra till den nationella kompetensen att avgöra om säkerhet skall krävas som villkor för kredit. Bemyndigandet i nuvarande 27 § TL bör behållas i sak oförändrad, såvitt gäller annan skatt än tull samt avgifter.

28 §

Det föreslagna bemyndigandet för regeringen avser föreskrifter i bl.a. följande hänseenden. Artikelhänvisningarna avser tullkodexen:

- de praktiska förfarandena för bokföring av tull i räkenskaperna (artikel 271.2)

- fördröjning av bokföring i räkenskaperna (artikel 219)

- utfärdande av tullräkning, jfr artiklarna 226 och 227, i den utsträckning detta inte regleras redan i denna lag,

- vilka betalningssätt som skall godtas, jfr artikel 223, t.ex. kontant, med check, över postgiro och bankgiro,

- vilka slag av säkerhet för tull som kan godtas, utöver dem som anges i artikel 193 (jfr artikel 857 i tillämpningskodexen),

- om skyldighet för GTS att lämna sådana uppgifter till regeringen att Sverige kan uppfylla sin informationsskyldighet mot kommissionen enligt artiklarna 870 och 871 i tillämpningskodexen, alternativt föreskrift att GTS skall på medlemsstatens vägnar fullgöra denna informations-skyldighet.

Paragrafen motsvarar 28 § i nuvarande TL. Att tull skall återbetalas, om en tullskyldig betalat tull med högre belopp än som rätteligen skall betalas, eller betalat tull som inte rätteligen borde ha bokförts, är föreskrivet i tullkodexen. I paragrafens första stycke regleras därför frågan om återbetalning av skatt och avgift i motsvarande fall.

Tullkodexen innehåller ett stort antal bestämmelser om återbetalning av tull, vilka är av olika karaktär. Den i förra stycket nämnda bestämmelsen finns i artikel 236. I artikel 237 föreskrivs att tull skall återbetalas om en tulldeklaration ogiltigförklaras (se artikel 66) och tullen har betalats. Dessa båda fall kan karakteriseras som fall då tulltaxering blivit felaktig på grund av något misstag från deklarantens och/eller tullmyndighetens sida, och tull återbetalas för att korrigera felaktigheten. Det är dessa fall som skall omfattas av 29 § första stycket såvitt avser återbetalning av annan skatt eller avgift.

Enligt artikel 238 skall tull återbetalas, under vissa förutsättningar, för varor som är defekta eller inte uppfyller villkoren i det avtal som låg till grund för importen. Vidare kan tull återbetalas i fall som avses i artikel 239, och som anges närmare i tillämpningskodexen, artiklarna 900, 901, 903 och 905 (sistnämnda artikel avser fall som skall underställas kommissionen). Dessa fall synes mer likna materiella tullfrihetsgrunder, där återbetalning inte kommer i fråga på grund av något fel vid tulltaxeringen utan det i stället uppkommer eller framkommer ett förhållande efter tulltaxeringen, som motiverar att betald tull återbetalas (eller att påförd men ännu inte betald tull efterges). Vissa av dessa fall är av sådant slag att f.n. särskild restitution av tull kan medges enligt 60 § tullfrihetsförordningen (1987:1289), medan skatt kan återbetalas enligt 4 § lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel, under vissa angivna förutsättningar. Återbetalning av annan skatt och avgift i motsvarande fall föreslås bli reglerade i lagen om frihet från skatt vid import m.m., se 2 kap. 12 § i förslaget.

Bestämmelserna om kvittning och avräkning i andra stycket bör behållas utan ändring i sak men kan formuleras på ett enklare sätt. Första meningen i stycket omfattar sålunda dels återbetalning av tull enligt gemenskapsreglerna (även när den materiella tullfrihetsgrunden finns i den föreslagna lagen om tullfrihet m.m.), dels återbetalning av annan skatt samt avgift enligt denna paragraf eller enligt lagen om frihet från skatt vid import, m.m. eller annan återbetalning av skatt genom tullmyndigheterna. Uttrycket "återbetalning av tull" omfattar även sådan återbetalning som sker vid aktiv förädling enligt restitutionssystemet, jfr artikel 114.1 b i tullkodexen. Detta fall motsvaras närmast av andra stycket andra meningen i nuvarande 28 § TL.

Regeringen bemyndigas i sista stycket att meddela ytterligare föreskrifter om återbetalning eller eftergift av tull. Här avses bl.a. föreskrifter om ordningen för underställning till kommissionen av fall som avses i artikel 905 i tillämpningskodexen.

30 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 29 § TL. Förslaget innebär att nuvarande regler om dröjsmålsavgift vid försenad betalning av tull, annan skatt och avgift till tullverket i stort sett behålls.

Enligt artikel 232.1 b i tullkodexen skall det tas ut "dröjsmålsränta" (interest on arrears) om tull inte betalas inom föreskriven tid. Räntesatsen skall vara minst lika hög som räntesatsen för den "kreditränta" som i vissa fall skall tas ut enligt artikel 229. Några ytterligare regler om räntesatsen eller om tidpunkter som skall beaktas vid ränteberäkningen finns inte i gemenskapsreglerna. Det krävs uppenbart nationell lagstiftning som kompletterar EG-bestämmelserna på detta område.

Dröjsmålsavgiften enligt nuvarande tullag beräknas på sätt som närmare anges i uppbördslagen. De nuvarande reglerna om dröjsmålsavgift uppfyller de krav som ställs i artikel 232 på en "dröjsmålsränta" och bör därför behållas.

Bestämmelsen i första stycket är tillämplig även på annan skatt än tull och avgift som skall betalas till tullverket.

I förslaget finns inte med någon bestämmelse om att tullmyndigheten får medge befrielse helt eller delvis från skyldigheten att betala dröjsmålsavgift om det finns särskilda skäl. Möjligheterna till och villkoren för befrielse från "dröjsmålsränta" anges i punkt 2 av artikel 232 och synes inte ge utrymme för några "särskilda skäl" utöver dem som anges i nämnda punkt 2.

31 §

Regler om s.k. respitränta på tull och annan skatt finns f.n. i 30 § TL. I fråga om tull finns närmast motsvarande bestämmelse i artikel 214.3 i tullkodexen. Enligt den bestämmelsen skall en "kompensationsränta" (compensation interest) påföras, i de fall och enligt de villkor som fastställts enligt kommittéförfarandet, för att förhindra att ekonomisk fördel oriktigt erhålls genom framflyttning av den dag då tullskulden uppkom eller bokfördes.

I artikel 589 i tillämpningskodexen föreskrivs att kompensationsränta skall tas ut. Det ena fallet gäller när det vid tillämpning av tullförfarandet aktiv förädling enligt suspensionssystemet uppkommer en tullskuld på förädlingsvarorna eller på varor i oförändrat skick. Bestämmelsen motsvarar i sak nuvarande 30 § första stycket 4 TL jämfört med 24 § TFL. Räntesatsen bestäms av kommissionen och utförliga regler därom och om ränteberäkningen i övrigt finns i nämnda artikel. När varor som varit föremål för temporär import övergår till fri omsättning skall kompensationsränta tas ut enligt artikel 709. Första stycket i den föreslagna bestämmelsen avser dessa fall. Om ränta i sådant fall tas ut på tull bör ränta tas ut på samma grunder även på annan skatt eller avgift som belöper på varan.

I övrigt synes inte finnas utrymme för nationella föreskrifter om ränta på tull i fall motsvarande nuvarande 30 § första, andra och tredje styckena TL. Det får dock anses befogat att ta ut ränta på annan skatt än tull samt på avgift i vissa fall. Bestämmelser därom har därför tagits in i andra och tredje styckena i paragrafen. Andra stycket motsvarar i stort sett nuvarande 30 § första stycket 1 - 3 TL och tredje stycket motsvarar 30 § fjärde stycket.

Liksom gäller f.n. bör ränta inte beräknas på mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av sådan skatt. Bestämmelsen därom bör placeras som ett fjärde stycke i paragrafen för att bestämmelsen skall bli tillämplig även i det fallet att utfärdandet av särskild tullräkning har fördröjts.

I lagen (1984:151) om punktskatter och prisregleringsavgifter och mervärdesskattelagen (1994:200) finns möjlighet till nedsättning av eller befrielse från skatt om synnerliga skäl föreligger. Om nedsättning eller befrielse medges får beslutet även omfatta ränta på skatt. Nedsättning eller befrielse kan i dessa fall även ges för skatt som tas ut i anledning av import. I 16 kap. 14 § mervärdesskattelagen finns vidare en möjlighet att medge befrielse från viss ränta oavsett om nedsättning eller befrielse ges för själva skatten. Denna bestämmelse omfattar dock inte ränta enligt TL. Det får anses befogat med en motsvarande bestämmelse om nedsättning eller befrielse från ränta på importskatt samt avgift och föreslår att en sådan bestämmelse införs som sista stycke i förevarande paragraf. I fråga om ränta på tull kan befrielse medges endast i de fall som föreskrivs i gemenskapsrätten. Sådana bestämmelser finns i artikel 589.2 och 3 i tillämpningskodexen.

32 §

Hur ränteberäkningen skall ske i fall som anges i 31 § första stycket är uttömmande föreskrivet i tillämpningskodexen. Dessa bestämmelser skall tillämpas även för beräkning av ränta på skatt och avgift i motsvarande fall. I denna paragraf, som närmast motsvarar 31 § TL, anges hur ränta på skatt och avgift skall beräknas i fall som anges i 31 § andra och tredje styckena. Bestämmelserna motsvarar nuvarande 31 § första, andra och fjärde styckena TL. Enligt första stycket skall ränta beräknas redan från utgången av första månaden (f.n. andra månaden) efter den då varan deklarerades för övergång till fri omsättning. Därmed beaktas den avsevärda förkortning av kredittiden, räknat från frigörandet av varorna, som tullkodexens regler innebär för den som tillämpar förenklade förfaranden jämfört med dagens svenska regler, jfr kommentarerna till 7, 8 och 26 §§. Jfr även övervägandena bakom nu gällande regler om ränteberäkning i prop. 1974:180.

Den nuvarande tvåårsgränsen för beräkning av ränta enligt 31 § tredje stycket bör inte tas med i den nya lagen, eftersom den begränsningen slopats inom uppbördsområdet i övrigt, se prop. 1989/90:74 s. 350 f.

Bestämmelser om återbetalningsränta finns i artikel 241 i tullkodexen. Huvudregeln är att återbetalningsränta inte utgår vid återbetalning av tull, kreditränta eller dröjsmålsränta. Dock skall återbetalningsränta utgå dels om ett beslut om återbetalning av tull etc. inte har verkställts inom tre månader från den dag då beslutet fattades, dels i övrigt om nationella bestämmelser så föreskriver. Eftersom återbetalningsränta f.n. utgår enligt 32 § TL vid återbetalning av tull, annan skatt m.m. bör en sådan bestämmelse tas in även i den nya tullagen.

Genom uttrycket "fall som anges i 29 §" i inledningen av den föreslagna bestämmelsen, omfattar denna både återbetalning av tull enligt tullkodexen och återbetalning av annan skatt och avgift enligt 29 §. Liksom f.n. skall återbetalningsränta beräknas även på ränta och dröjsmålsavgift som återbetalas.

Räntebeloppet skall enligt tullkodexen "beräknas på ett sådant sätt att det motsvarar det belopp som skulle debiteras för detta ändamål på den nationella penning- eller finansmarknaden", se vidare kommentarerna till 34 §.

34 §

Så som 31 och 33 §§ utformats, hör det till allra största delen till nationell kompetens att föreskriva vilka räntesatser som skall tillämpas eller ange regler för hur räntesatsen skall bestämmas. Nuvarande regler därom i 33 § TL bör kunna behållas och tas in som andra stycket i denna paragraf. En räntesats som bestämts på angivet sätt får anses uppfylla kravet enligt artikel 241 andra stycket i tullkodexen att vara en ränta som "motsvarar det belopp som skulle debiteras för detta ändamål på den nationella penning- eller finansmarknaden". Även kreditränta enligt artikel 229 andra stycket b, som skall tas ut om tullmyndigheterna beviljar andra betalningslättnader än normalt betalningsansånd, synes kunna tas ut enligt en räntesats som bestämts på sätt anges i denna paragraf.

Av praktiska skäl bör 50-kronorsgränsen för återbetalningsränta gälla även i det fall då betalning av återbetalningsränta är föreskriven i tullkodexen, jfr ovan kommentarerna till 33 §.

35 §

Bestämmelserna har överförts utan ändring i sak från nuvarande 34 § TL.

36 §

Bestämmelsen har överförts utan ändring från nuvarande 34 a § TL.

37 §

I fråga om åtgärder när betalning inte har skett i rätt tid hänvisar tullkodexen i praktiken till nationell lagstiftning genom bestämmelsen i artikel 232.1 a. Enligt denna skall tullmyndigheterna "använda alla till buds stående medel enligt gällande bestämmelser inklusive indrivning" för att säkerställa betalning av beloppet". Det finns inte skäl att ändra på de nuvarande reglerna om indrivning och 35 § TL bör sålunda föras över till den nya tullagen utan ändring i sak.

38 §

Bestämmelserna gäller s.k. ställföreträdaransvar, dvs. att en företrädare för en tullskyldig som är juridisk person görs solidariskt betalningsansvarig med den tullskyldige under vissa omständigheter. Frågan om sådant ansvar bör kunna hänföras till den nationella kompetensen och nuvarande 36 § TL bör därför föras över till den nya tullagen.

39 §

Bestämmelsen motsvarar den nuvarande 37 § TL och synes kunna behållas även vid tillämpning av EG:s tullbestämmelser. Dock har ordet "avskrivning" tagits bort eftersom avskrivningsinstitutet vid skatteindrivningen har avskaffats.

40 och 41 §§

Bestämmelserna motsvarar 38 och 39 §§ TL. Det behövs inte några nationella bestämmelser om i vilka fall tullmyndigheterna får sälja varor som befinner sig i en speciell situation under tullproceduren. Däremot behövs nationella bestämmelser om själva förfarandet vid försäljning. Det finns inte skäl att ändra nu gällande bestämmelser.

Att vissa varor inte får säljas av tullmyndigheten följer av gällande bestämmelser för varorna, t.ex. bestämmelserna i lagen (1977:293) om handel med drycker. Försäljning av en oförtullad vara som innebär att varan övergår till fri omsättning får i övrigt inte ske, om inte föreskrivna införselvillkor är uppfyllda, jfr 3 § lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.

42 §

Bestämmelsen motsvarar nuvarande 40 § TL. De medel som inflyter vid försäljningen skall i första hand användas till att täcka Tullverkets

kostnader för förvaringen och försäljningen och först i andra hand för att tillgodose gemenskapens krav på tull. Detta krav bör dock placeras före statens krav på annan skatt och avgift.

I detta sammanhang måste beaktas artikel 867 a i tillämpningskodexen som gäller hantering av icke-gemenskapsvaror som tagits i beslag eller förverkats eller som överlåtits till statskassan. Vid försäljning av sådana varor måste tullmyndigheten ta ut tull på något av de sätt som anges i artikeln. Om det inte är möjligt synes endast återstå att förstöra varan, såvida inte köparen omedelbart anger varorna till någon godkänd tullbehandling. Se vidare kommentarerna till 90 och 113 §§ i lagförslaget.

Export

43 §

Tullförfarandet export är i allt väsentligt reglerat i tullkodexen och tillämpningskodexen, såvitt gäller allmänna förfaranderegler. Några nationella bestämmelser på lagnivå behövs inte. Ytterligare föreskrifter kan behövas i vissa detaljfrågor som avses t.ex. i artiklarna 207, 288, 793.3 och 794.1 i tillämpningskodexen.

Med "annan utförsel av varor" avses här i första hand återutförsel av icke-gemenskapsvaror, som ligger utanför begreppet "export" enligt tullkodexen.

Statistik

44 §

Paragrafen motsvarar närmast 45 § TL men har delvis annat innehåll.

De uppgifter som lämnas i enhetsdokumentet vid olika tullförfaranden används för flera ändamål, i första hand som underlag för beräkning av tull och annan skatt och avgift vid import, men även för handelsstatistiska ändamål. Vid export är rentav de statistiska intressena de övervägande för uppgiftslämnandet. Ett flertal uppgifter tjänar många ändamål samtidigt, och det synes i det närmaste ogörligt att försöka urskilja de uppgifter som lämnas enbart av statistiska skäl. Uppgiftskraven i samband med varutrafiken med tredje land är redan i stor utsträckning föreskrivna på gemenskapsnivå (bilagorna 37 och 38 till tillämpningskodexen). Dessa föreskrifter måste kompletteras med nationella föreskrifter på de punkter där EG-rätten överlåter till medlemsstaterna att bestämma om uppgiftskraven, jfr 18 § i lagförslaget.

Några särskilda föreskrifter om uppgifter som skall lämnas för statistiskt ändamål rörande varor bör, mot ovannämnda bakgrund inte ges. Däremot bör det finnas en bestämmelse av mer informativ natur som klargör att de uppgifter som lämnas i tulldeklARATIONER och andra

handlingar för tullbehandling av varor används även för statistiska ändamål. En bestämmelse av den innebörden har tagits in i första stycket.

Den nuvarande 45 § TL omfattar även uppgifter för statistiska ändamål, som lämnas i anmälningshandlingar för transportmedel i samband med ankomst till eller avgång från tullområdet ("inkommande fartygsanmälan", "inkommande luftfartygsanmälan" etc). Tullkodexen och tillämpningskodexen innehåller inga regler om anmälningsskyldighet för transportmedel som sådana, varken för tullkontrolländamål eller för statistiska ändamål. Frågan om anmälningsskyldighet för transportmedel för tullkontrolländamål behandlas i författningskommentaren till 54 §.

I fråga om uppgiftsplikt för statistiska ändamål rörande transportmedel gäller följande. I den mån viss underrättelseskyldighet för befälhavaren på ett fartyg föreligger, enligt EG-reglerna (se art. 313 i tillämpningskodexen) eller i övrigt anmälningsskyldighet för transportmedel föreskrivs i nationella bestämmelser, när det gäller transportmedel i intrakommunitär trafik, så skall dessa uppgifter uteslutande tjäna som hjälp för tullmyndigheterna i bestämmelselandet att bedöma den tullmässiga statusen på varor som därvid medförs. I viss utsträckning skall sådana fartyg befrias från underrättelseskyldighet mot tullen, se punkt 3 c i nämnda artikel. Därför bör dessa uppgifter inte tas till grund för statistik över transporter mellan medlemsstaterna. Någon särskild uppgiftsskyldighet gentemot tullmyndigheterna, för statistiska ändamål, bör inte föreskrivas i tullagstiftningen i fråga om transportmedel som går i intrakommunitär trafik. Detta med hänsyn till att tullmyndigheternas huvuduppgift i princip skall avse trafiken och varuhandeln mellan gemenskapen och tredje land. Primärmaterialet till statistiken över transporter mellan medlemsländerna bör därför inhämtas på annat sätt än via tullmyndigheterna.

Mot denna bakgrund har bestämmelsen begränsats till sådana fall då transportmedel ankommer från eller avgår till tredje land. Bestämmelsen avses vara tillämplig oavsett om ett transportmedel ankommer eller avgår direkt från eller till tredje land eller om resan sker via annat medlemsland, dvs. om transportmedlet har med sig last eller passagerare som tagits ombord eller skall avlämnas i tredje land.

45 §

Bestämmelsen motsvarar 7 § första stycket 1 och 2 samt 46 § TL i det att den upplyser om under vilka olika former icke-gemenskapsvaror kan försändas eller förvaras inom gemenskapens tullområde. Reglerna därom finns till största delen i tullkodexen och tillämpningskodexen. Det behövs dock ytterligare bestämmelser i åtskilliga hänseenden. Det gäller t.ex. tillståndsgivningen till att inrätta tillfälliga lager eller tullager, krav på säkerhet avseende tull för varor som förvaras där, tillämpning av förenklade förfaranden vid transitering och uppläggning på tullager och frågor om lagerbokföring på dessa lager och i frizoner och frilager. Regeringen bör därför ges ett bemyndigande att meddela närmare

föreskrifter till utfyllnad och verkställighet av gemenskapsreglerna på dessa områden.

Exportbutikerna bör tills vidare behandlas som ett särskilt institut, trots att de torde utgöra tullager i tullrättslig mening, såvitt gäller icke-gemenskapsvaror som förvaras där. Bestämmelsen i 46 § andra stycket TL kan överföras med oförändrad lydelse till den nya lagen. Det gäller även uttrycket "avreser till utlandet", där "utlandet" antingen är ett annat medlemsland i EU eller ett tredje land.

46 §

Bestämmelsen motsvarar närmast 47 § tredje stycket TL. Frågan om rätt att inrätta frizon bör även i fortsättningen prövas av regeringen. Detsamma bör tills vidare gälla även frilager, som enligt tullkodexen är ett med frizon närmast identiskt institut.

I fråga om exportbutiker kan det inte heller anses föreligga skäl att föreslå ändring i att det är regeringen som prövar frågan.

När det gäller tillfälliga lager och tullager föreskrivs i tullkodexen att det är tullmyndigheterna som prövar frågan om tillstånd. Någon ytterligare föreskrift därom behövs därför inte i lag. Däremot bör i förordning anges vilka tullmyndigheter som skall pröva frågan eller ges bemyndigande för GTS att föreskriva därom.

47 §

Bestämmelserna motsvarar nuvarande 50 § TL och skall ses som en komplettering och precisering av bestämmelserna i artikel 38 i tullkodexen. Tullkodexen kräver inte att medlemsstaterna inför ett särskilt institut för korttidsförvaring av införda varor utan skulle även acceptera t.ex. att de lokala tullmyndigheterna från fall till fall anvisar en plats för förvaringen, jfr punkt 1 a i nämnda artikel. Oavsett formerna för förvaringen har varorna status av "varor under tillfällig förvaring" till dess de har hänförts till en godkänd tullbehandling, artikel 50 i tullkodexen.

Den nuvarande ordningen skall bevaras i så måtto att skyldigheten att lägga upp införda varor på tullupplag ersätts av skyldighet att lägga upp varorna på "tillfälliga lager" som avses i artikel 185 i tillämpningskodexen, dvs. platser som godkänts av tullmyndigheterna på permanent basis för tillfällig förvaring.

Uppläggningsskyldigheten gäller för varor som ankommer till landet direkt från tredje land. Den gäller även för varor som medförts av fartyg eller luftfartyg från tredje land via annat EG-land, utan att varorna lossats där, jfr artiklarna 189, 443 och 446 i tillämpningskodexen. Om icke-gemenskapsvaror destinerade till Sverige däremot lossats eller omlastats i annat medlemsland, skall de under den fortsatta transporten hit vara föremål för en transitering. I sådant fall skall inte följa någon upp-

48 §

Bestämmelsen motsvarar 48 § TL och anger i första stycket att tullmyndighet tillfälligt får ta hand om en oförtullad vara om det behövs för tullkontrollen. Det är fråga om ett omhändertagande i administrativ ordning som möjliggör för tullmyndighet att ta en vara i sin besittning. Bestämmelsen bör behållas eftersom den varit ett praktiskt värdefullt inslag i tullagstiftningen för att hantera "oregelmässiga" situationer, t.ex. i fall då det inte finns förutsättningar att ta en vara i beslag, men ett omhändertagande av varan är påkallat för att säkerställa de fiskala intressena. En liknande bestämmelse finns i artikel 53.2 i tullkodexen men den sträcker sig inte lika långt. Den synes gälla endast varor som ännu inte hänförs till någon godkänd tullbehandling, medan den nu föreslagna bestämmelsen gäller varje vara som inte har övergått till fri omsättning. Vid formuleringen har det nuvarande uttrycket "för tillfällig förvaring" undvikits för att det inte skall ske en förväxling med tullkodexens begrepp "tillfällig förvaring". Vidare bör, mot bakgrund av att institutet tullupplag försvinner och i praktiken ersätts av tillfälligt lager och skillnaderna mellan dessa institut, tullmyndigheten kunna lägga upp den omhändertagna varan även på tullager, på bekostnad av varuägaren eller någon annan som åsidosatt sina skyldigheter mot Tullverket.

Enligt andra stycket i 48 § TL är innehavaren av ett tullupplag eller en frihamn skyldig att ta emot oförtullade varor, om det kan ske utan avsevärd olägenhet. I fråga om innehavare av frihamn torde denna skyldighet ha tillkommit mot bakgrund av att frihamnarna i praktiken i stor utsträckning fullgjort samma funktion som tullupplag, nämligen korttidsförvaring av importgods. Det framstår inte som naturligt att ålägga innehavare av en frizon eller ett frilager en sådan skyldighet mot bakgrund av hur dessa institut utformats enligt gemenskapsrätten. I paragrafens andra stycke föreslås därför att endast innehavare av tillfälliga lager skall ha sådan skyldighet. Vid den praktiska tillämpningen bör beaktas om innehavaren är t.ex. ett speditörsföretag som har ett tillfälligt lager som normalt är avsett för vem som helst som importerar varor eller om han är en enskild importör som kan ha fått tillstånd att ha tillfälligt lager i sina egna lokaler eller utrymmen.

49 §

Skyldigheten att göra anmälan till tullen och lämna uppgifter om varor som förs till eller från en frizon eller ett frilager, antingen det sker från/till annan del av tullområdet eller från/till tredje land regleras delvis i gemenskapsreglerna, se t.ex. artiklarna 168.4, 170 och 177 i tullkodexen och artiklarna 811, 813 och 821 i tillämpningskodexen. I viss mån är

tullmyndigheternas kontroll över varurörelser till och från en frizon eller ett frilager baserad på kontroll av noteringar i de berörda företagens lagerbokföring. Dessa regler innehåller en del oklarheter om hur reglerna bör tillämpas i vissa fall. Det behövs vissa utfyllande nationella regler och regeringen bör bemyndigas att meddela de föreskrifter som behövs.

50 §

Enligt nuvarande 51 § andra stycket TL får regeringen föreskriva om i vilken utsträckning industriell verksamhet och detaljhandel får bedrivas i frihamn.

Enligt tullkodexen skall varje slags industriell, annan kommersiell verksamhet och serviceverksamhet tillåtas ("be authorized") i en frizon eller ett frilager. Bestämmelsen bör tolkas så att det råder etableringsfrihet men att bedrivandet av sådan verksamhet får göras till föremål för viss tillståndsprövning. Vidare får tullmyndigheterna, enligt tullkodexen, utfärda särskilda förbud eller begränsningar för nämnda verksamheter, mot bakgrund av de berörda varornas egenskaper eller behovet av tullövervakning. Mot den bakgrunden får det anses befogat med ett bemyndigande för regeringen att föreskriva om begränsningar och villkor för nämnda verksamheter i frizon.

51 §

I paragrafen föreslås en särskild regel om vem som är skyldig att betala tull för icke-gemenskapsvaror som förvaras i exportbutik och som säljs till en resande med bestämmelseort inom EG:s tullområde. Grunden för bestämmelsen är att göra det möjligt att tillåta sådan skattefri försäljning till resande inom EU som enligt EG:s skattebestämmelser på den indirekta beskattningens område är tillåten fram till mitten av 1999. Detta är den enda nationella särbestämmelsen i förhållande till tullkodexens regler om vem som är gäldenär (skyldig att betala en tullskuld). Bestämmelsen kan motiveras med att institutet exportbutik överhuvudtaget inte är tullrättsligt reglerat på gemenskapsnivå. Om den aktuella försäljningen skall beskrivas i EG-tullrättsliga termer, synes den närmast utgöra en övergång till fri omsättning, med tillämpning av det förenklade förfarandet lokalt klareringsförfarande, av en vara som förvaras på tullager.

52 §

Bestämmelsen motsvarar 52 § TL. Att tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager samt exportbutiker skall vara underkastade tullmyndigheternas övervakning och kontroll följer av ett stort antal gemenskapsregler (se t.ex. artikel 106 i tullkodexen), men någon uttrycklig regel

föreligger uppenbarligen inte. En sådan regel bör därför i klarhetens intresse tas in i den nya tullagen. Det nuvarande ordet "tillsyn" i 52 § bör därvid bytas ut mot "övervakning och kontroll" som är de termer som används i tullkodexen.

Det andra stycket har begränsats till att avse redovisningsskyldighet för varor som förvaras på inrättningar som avses i första stycket. Anmälningsskyldigheten för sådana varor regleras i tullkodexen och tillämpningskodexen. I den mån det behövs ytterligare nationella bestämmelser kan sådana meddelas med stöd av 18 § i detta lagförslag.

53 §

Bestämmelsen om tystnadsplikt i 53 § TL bör föras över till den nya tullagen med vederbörlig anpassning.

I fråga om sekretessen hos tullmyndigheterna finns en bestämmelse i artikel 15 i tullkodexen. Upplysningar som är av konfidentiell natur eller som lämnats på konfidentiell grund skall inte yppas av tullmyndigheterna utan uttryckligt tillstånd av den person eller den myndighet som lämnat dem. Det skall dock vara tillåtet att lämna ut upplysningar om tullmyndigheterna är tvungna eller bemyndigade att göra detta enligt gällande bestämmelser, "särskilt beträffande dataskydd eller i samband med rättsliga förfaranden". Hänvisningen till "gällande bestämmelser", som innefattar både gemenskapsrätt och nationella bestämmelser, får anses medföra att sekretesslagen (1980:100) kan tillämpas fullt ut. I den mån inte sekretesslagen ger samma resultat som artikel 15 i tullkodexen, så sätts artikeln ur spel genom sekretesslagen. Även den sista meningen i 53 § TL kan därmed överföras till den nya tullagen.

Tullverkets kontrollverksamhet

54 §

Paragrafen motsvarar delvis nuvarande 3 § TL. Deklarationsskyldigheten för varor eller annan informationsskyldighet mot tullmyndigheterna i samband med import och export av varor är i allt väsentligt reglerad i tullkodexen och dess tillämpningsföreskrifter. I den mån det krävs ytterligare nationella föreskrifter därom, kan sådana utfärdas med stöd av det bemyndigande som föreslås i 18 §. Bestämmelsen i nuvarande 3 § bör behållas avseende transportmedel. Med hänsyn till dessa reglers nära anslutning till reglerna om kontrollverksamheten bör bestämmelsen flyttas till detta avsnitt av tullagen.

Det finns skäl att i viss utsträckning föreskriva anmälningsskyldighet även för transportmedel i trafik mellan medlemsstater. Hur den exakta avgränsningen av denna anmälningsskyldighet bör göras är inte helt klart. Den behöver dock föreskrivas på lagnivå och reglerna bör därför (liksom hittills) delegeras till regeringen. Mot detta finns inget konstitutionellt

55 §

I denna paragraf anges i vilka fall varor står under tullkontroll. Bestämmelserna har överförts från nuvarande 61 § TL med i grova drag samma innehåll, men åtskilliga anpassningar har måst göras med hänsyn till EG-reglerna.

Att icke-gemenskapsvaror står under tullkontroll betyder samma sak som när det i nuvarande lag står att oförtullade varor står under tullkontroll. När varor, som skall utföras ur gemenskapen, skall stå under tullkontroll kan inte uttryckas lika enkelt som i nuvarande lag. I första hand avses varor som deklarerats till tullförfarandet export. Utförsel från gemenskapen kan emellertid även ske i samband med tullförfarandet intern transitering. Återutförsel från gemenskapen anses som huvudregel inte som ett tullförfarande, utan går in under det vidare begreppet "godkänd tullbehandling" som definieras i artikel 4.15 i tullkodexen.

Av artikel 37 i tullkodexen framgår att varor som införts till gemenskapens tullområde skall kvarstå under tullövervakning till dess att de - i förekommande fall - förs in i en frizon eller ett frilager. Enligt artikel 168.4 får tullmyndigheterna kontrollera varor som förs in i, förs ut ur eller *befinner sig i* en frizon eller ett frilager. Med anledning därav bör icke-gemenskapsvaror som befinner sig i det svenska tullområdet stå under tullkontroll även om de befinner sig i sådan del av tullområdet som kan komma att utgöra frizon eller frilager. I detta sammanhang noteras att det förhållandet att en vara "står under tullkontroll" inte i sig säger något om vilka befogenheter tullmyndigheterna har. Befogenheterna regleras i de bestämmelser där uttrycket används.

Från huvudregeln att oförtullade varor står under tullkontroll görs i nuvarande tullag undantag för varor som tagits om hand med tillämpning av något av de förenklade förfarandena hemtagning för egen räkning, hemtagning för annans räkning eller förfarandet för godkänd mottagare (jfr 8 § första stycket 2 TL och 4 § TF). Vidare görs undantag för varor som vid normalförfarandet (direktförtullning) har lämnats ut till fritt förfogande till den som har kredit för tull och annan skatt (jfr 8 § första stycket 1 och 26 § TL). Dessa undantag kan i stort sett behållas i sak. Undantagen sammanfattas i förslaget med orden "oförtullade varor som lämnats ut till fritt förfogande enligt en deklaration till övergång till fri omsättning". När det gäller normalförfarandet framgår av artiklarna 73 och 74 i tullkodexen att, under vissa angivna villkor, varorna skall frigöras av tullmyndigheten så snart den har kontrollerat uppgifterna i deklarationen eller godtagit dem utan kontroll samt eventuellt tullbelopp har betalats eller säkerställts. Om betalningsanstånd för tull har medgetts, vilket obligatoriskt kräver att säkerhet har ställts, måste anses att tullskulden har "säkerställts".

Uttrycket "oförtullade varor" väljs här (i stället för "icke-gemenskapsvaror") för att markera att det är fråga om varor som är föremål för det tullförfarande som medför att varornas tullstatus skall ändras från icke-gemenskapsvara till gemenskapsvara, men att de åtgärder som detta innefattar inte har fullbordats. Jfr förslaget till definition av ordet "förtullning" i 2 §.

I fråga om varor som lämnats ut till en hemtagare/godkänd mottagare görs i nuvarande 61 § tre "undantag från undantaget". De gäller varor som på olika grunder är underkastade förfogandeförbud samt varor som skall byta tullklaringsform. Sådana varor står f.n. under tullkontroll.

När det gäller förfogandeförbud synes några bestämmelser, motsvarande 61 § första stycket 1 och 3 TL, inte komma i fråga. Såvitt kunnat utrönas medger inte tullkodexen att varor som deklarerats för övergång till fri omsättning, frigörs (lämnas ut) av tullmyndigheterna om inte alla eventuella införselvillkor är uppfyllda. Det gäller även vid användning av förenklat förfarande. Å andra sidan synes inte finnas möjlighet för tullmyndighet att i enstaka fall besluta att en frigjord vara skall förvaras i oförändrat skick, om alla införselvillkor är uppfyllda (jfr nuvarande 7 § TF).

Möjligheterna att "byta tullklaringsform" efter det att en vara frigjorts enligt ett förenklat förfarande för övergång till fri omsättning är mycket restriktiva. Dessa möjligheter framgår av regler om "ogiltigförklaring" (ungefär samma som återkallelse) av tulldeklarationer i artikel 66 i tullkodexen och artikel 251 i tillämpningskodexen. I fråga om varor som deklarerats till övergång till fri omsättning får deklarationen ogiltigförklaras endast om den lämnats av misstag och, om varan redan frigjorts, under villkor bl.a. att varan omedelbart deklarerats till det ursprungligen avsedda tullförfarandet. Mot denna bakgrund finns det ingen anledning att i tullagen uppta en bestämmelse motsvarande 61 § första stycket 2 TL. I stället bör för här beskrivet fall föreskrivas att varan återförs under tullkontroll om deklarationen ogiltigförklaras.

56 §

I denna paragraf anges i vilka fall transportmedel står under tullkontroll. Bestämmelserna har med vissa anpassningar överförts från nuvarande 62 § TL.

Punkt 1 innebär en utvidgning jämfört med nu gällande bestämmelse. Syftet därmed är att inte bara transportmedel som kommer till Sverige från tredje land med varor skall stå under tullkontroll, utan även transportmedel som påbörjar sin resa inom landet eller i annat EU-land och transporterar icke-gemenskapsvaror (dvs. utför en extern gemenskapstransitering) bör stå under tullkontroll. De befogenheter tullen har i fråga om transportmedlet bör bestämmas enbart av att på detta medförs varor som står under tullkontroll och inte dessutom av var transporten börjat. Denna ordning gäller även i t.ex. Danmark.

Däremot innebär punkt 1 ingen ändring i det avseendet att tullkontrollen på ett ankommande transportmedel upphör, om alla varor som finns ombord frigörs på grund av deklarationer för övergång till fri omsättning. Även om varorna finns kvar t.ex. på en lastbil för fortsatt transport till varornas egentliga bestämmelseort, står varorna inte längre under tullkontroll till följd av 55 § och därmed står inte heller lastbilen under tullkontroll, utom i fall som avses i paragrafens andra stycke, se nedan.

Punkten två motsvarar samma punkt i nuvarande 62 § TL. Bestämmelsen gäller även transportmedel som kommer till det svenska tullområdet från annat EU-land om anmälningsskyldighet enligt 54 § skall fullgöras.

Genom den ändrade omfattningen av punkt 1 kan punkt 3 begränsas till transportmedel som avgår utan last direkt till tredje land. Om transportmedlet medför varor till tredje land eller icke-gemenskapsvaror till annat EG-land står det under tullkontroll enligt punkt 1. Om transportmedlet medför endast gemenskapsvaror till annat medlemsland skall det inte stå under tullkontroll.

Bestämmelsen i andra stycket går tillbaka på 51 § andra stycket och 61 § första stycket i 1973 års tullstadga (1973:671). Dessa bestämmelser avsåg i huvudsak att transportmedel (främst lastbilar) med importvaror skulle stå under tullkontroll, även om lasten frigjorts från tullsypunkt, utan att lossas, genom förtullning eller hemtagning på gränsorten - varvid varorna inte längre stod under tullkontroll - om utlämningstullanstalten bestämt att det skulle ske en kontroll av fordonet efter lossningen av lasten på dess egentliga bestämmelseort. Därigenom kunde vissa befogenheter utövas mot fordonet under transporten och på bestämmelseorten. I den nuvarande tullagen anges inte uttryckligen att kontroll i sådant fall kan ske på bestämmelseorten trots att lasten frigjorts. Någon ändring i sak var emellertid inte avsedd i lagen, se prop. 1986/87:166 s. 92.

57 §

Bestämmelserna motsvarar nuvarande 63 § TL. Befogenheterna enligt paragrafen skall endast avse varuförsel till eller från gemenskapen eller i övrigt trafiken med icke-gemenskapsvaror. Detta framgår genom hänvisningen till "tullagstiftningen", så som detta begrepp definierats i artikel 1 i tullkodexen och i punkt 3 där "tullområdet" byts ut mot "gemenskapens tullområde".

I punkt 1 föreslås att den nuvarande bestämningen "vid införsel till eller utförsel från tullområdet" slopas. Någon ändring i sak avses inte därmed, bortsett från det självklara att bestämmelsen skall ta sikte på import till eller export från gemenskapens tullområde. Den väsentliga begränsningen ligger i uttrycket "deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt tullagstiftningen". I detta sammanhang kan antecknas att befogenheten enligt denna punkt inte kräver att transportmedel står under tullkontroll i den mening som angetts i 55 och 56 §§. Det måste dock finnas rimlig anledning anta att ett transportmedel använts eller används, eller inom kort skall användas, för transport av icke-gemenskapsvaror

eller andra varor som står under tullkontroll för att tullmyndigheten skall få undersöka det. Denna begränsning framgår också av inledningen av paragrafen som förutsätter att det finns anledning anta att det föreläggat någon deklarations- eller uppgiftsskyldighet att kontrollera.

När det gäller hänvisningen i sista stycket till 19 § lagen (1960:418) om straff för varusmuggling erinras om förslaget till ändring i den lagen som innebär att lagen blir tillämplig endast på "oregelmässig" varuförsel till eller från tredje land.

58 §

Bestämmelsen har överförs från nuvarande 64 § TL med i stort sett oförändrat innehåll.

När det gäller skyldighet att använda anvisad väg eller led, finns vissa bestämmelser i tullkodexen, artikel 38.1 gällande inresa och artikel 183 angående utresa. Det bör likväl finnas bestämmelser därom i svensk lag som grund för mer detaljerade verkställighetsföreskrifter på förordningsnivå och myndighetsnivå. Sådana föreskrifter kan dels gälla generellt för vissa typer av fall, dels ge lokal tullmyndighet befogenhet att i ett särskilt fall förelägga en förare eller befälhavare att hålla sig till viss väg eller led.

I andra stycket bör "tullområdet" bytas ut mot "det svenska tullområdet" eftersom de svenska tullmyndigheterna inte kan meddela sådana förbud som avses i stycket med verkan utanför svenskt territorium.

I det tredje stycket föreslås i förhållande till 64 § tredje stycket TL att hänvisning görs endast till "tullagstiftningen", jfr artikel 1 i tullkodexen.

Det fjärde stycket bör behållas. Dock föreslås att ordet "övervakning" ersätts med "övervakning och kontroll", jfr kommentarerna till 1 §.

59 §

Bestämmelserna motsvarar 66 § TL. Artikel 72 i tullkodexen säger att tullmyndigheterna skall "vidta de åtgärder som behövs för att identifiera varorna" om identifiering behövs för att säkerställa att de villkor följs som gäller för det aktuella tullförfarandet. En sådan bestämmelse måste kompletteras med en nationell bestämmelse som explicit anger vilka åtgärder tullmyndigheterna får vidta i det angivna syftet. Första meningen bör därför stå kvar i lagen. Den andra meningen i första stycket synes sakna motsvarighet i EG-bestämmelserna och bör också behållas.

I första meningen läggs till "containrar".

Någon motsvarighet till denna bestämmelse finns inte i EG:s regelverk. Bestämmelsen bör finnas kvar. I praktiken har bestämmelsen sin främsta betydelse vid passagerarfartygs ankomst. Det synes mindre lämpligt att tala om att "transportmedel lossas" med avseende på passagerare. Jämfört med nuvarande lydelse har därför lagts till "eller passagerare går ombord på eller lämnar transportmedel".

61 §

Bestämmelsen motsvarar 68 § i nuvarande tullag. Bestämmelserna i andra och tredje styckena går tillbaka på 23 § i 1927 års tullstadga. Där framgår att bestämmelserna tar sikte på fartyg som går i inrikestrafik. Förutsättning för inbringande är att fartyget "färdas utanför tullområdet, avvikande från sin rätta kurs". Dvs. om den rätta kursen under en inrikesresa går utanför tullområdet, så är detta i sig ingen grund för inbringande.

Bestämmelsen i andra stycket kan f.n. tillämpas endast på svenska fartyg som befinner sig på internationellt vatten, eftersom det inte finns något avtal som medger att utländskt fartyg inbringas från internationellt eller utländskt territorialvatten eller att svenskt fartyg inbringas från utländskt territorialvatten. Denna uppfattning hade beredningsgruppen för tullagstiftningsfrågor i Ds UD 1985:4 s. 151. De avtal som närmast skulle komma i fråga är de med Finland och Danmark ang. gemensam bevakning för bekämpande av olovlig införsel av alkoholvaror, SÖ 1934:1 respektive SÖ 1936:2. Där ges ena statens bevakningspersonal vissa befogenheter på respektive avtalsparts territorium, men så långt som till inbringande därifrån till det egna territoriet sträcker de sig inte, se vidare kungörelserna SFS 1934:65 och 1936:13.

I den utsträckning bestämmelserna är tillämpliga är det numera huvudsakligen Kustbevakningen som i praktiken har resurser för att utöva befogenheterna enligt andra stycket (jfr 73 § i gällande TL).

Det är inte självklart hur bestämmelsen bör utformas. Ett alternativ är att enbart avvikelser under inrikes resor skall kunna föranleda inbringande, varvid får övervägas om en förutsättning härför skall vara, att avvikelsen sker utanför svenskt tullområde eller att den sker utanför gemenskapens tullområde. Ett annat alternativ är att även en avvikelse som sker i resa mellan medlemsstater skall kunna föranleda inbringande. I så fall bör naturligen ett ingripande komma i fråga endast mot avvikelse som sker utanför gemenskapens tullområde. Oavsett vilka rekvisit som i dessa avseenden sätts upp i bestämmelsen, måste begränsningarna som finns i det nuvarande tredje stycket behållas.

I perspektivet av den "gränslösa inre marknaden" borde ingripanden kunna ske, under omständigheter som motsvarar de nuvarande, mot fartyg i "intra-EG-trafik", om de utanför gemenskapens tullområde avviker från den rätta kursen, t.ex. om man kan befara illegal trafik till

tredje land. I den mån tullmyndigheterna - och Kustbevakningen - skall ha befogenheter att ingripa mot avvikelser som sker helt inom gränserna för gemenskapens tullområde, dvs. om tredje land inte alls berörs, så bör detta systematiskt inte regleras i förevarande lagstiftning.

Ingripande av svenska myndigheter enligt andra stycket kan av naturliga skäl bara komma i fråga mot avvikelser som sker inom områden som ligger i närheten av den svenska delen av gemenskapens tullområde (det svenska tullområdet), där den svenska Kustbevakningen naturligen opererar. Denna begränsning behöver inte komma till uttryck i paragraf-texten eller närmare anges.

62 §

Bestämmelserna i nuvarande 69 § TL motsvaras delvis av artikel 69 i tullkodexen. En skillnad är att nämnda artikel bara gäller varor som har deklarerats till ett tullförfarande medan den svenska bestämmelsen gäller kontroll av all anmälningsskyldighet för både varor och transportmedel. I de fall ett transportmedel i sig självt såsom en vara är föremål för ett tullförfarande, t.ex. temporär import, blir dock artikel 69 tillämplig.

I artikel 68 i tullkodexen ges tullmyndigheterna rätt att bl.a. undersöka varorna för att kontrollera riktigheten i mottagna tulldeklARATIONER. Själva skyldigheten för trafikanten att bereda tulltjänsteman tillfälle att undersöka vara och transportmedel synes dock inte vara direkt föreskriven i tullkodexen, ej heller skyldigheten att lämna tillträde till de lokaler där verksamheten bedrivs, utom när det gäller efterkontroll enligt artikel 78.

Första stycket i nuvarande 69 § TL synes, med hänsyn till det ovan anförda, böra behållas. Dock behöver inte föreskrivas skyldighet att kostnadsfritt tillhandahålla varuprov. Av artikel 69 i tullkodexen följer att tullen har rätt att kostnadsfritt ta ut varuprov och att tullen kan anmoda deklaranten att själv eller genom ombud vara närvarande för att ge biträde vid provtagningen.

I artikel 69 föreskrivs att transport av varorna till den plats där de skall undersökas och prover skall tas, och all hantering som behövs för undersökningen eller provtagningen, skall utföras av deklaranten eller på hans ansvar. Angående kostnaderna för transporten och hanteringen sägs endast att de kostnader som uppstår "skall bäras av deklaranten". Denna bestämmelse bör kompletteras med en uttrycklig föreskrift om att deklaranten, om han åsidosätter sina skyldigheter, skall ersätta staten för kostnader som därigenom åsamkas staten. Sista delen av det andra stycket i nuvarande 69 § TL, inklusive möjligheten till indrivning enligt 35 § samt befogenhet för GTS att helt eller delvis befria från ersättnings-skyldigheten, bör därför behållas.

Angående provtagning förutses i art. 242.1 i tullkodexen att det kan finnas nationella bestämmelser om metoder för provtagning. Några sådana bestämmelser finns f.n. inte. För den händelse behov skulle

63 §

Någon direkt motsvarighet till denna bestämmelse finns inte i EG:s regelverk. Bestämmelsen bör därför behållas. Angående dess tillämpningsområde, se prop. 1986/87:166 s. 98.

64 §

Någon direkt motsvarighet till denna bestämmelse finns inte i EG:s regelverk. I artikel 241.2 i tillämpningskodexen talas om möjligheten att, "i enlighet med gällande bestämmelser", tillkalla en expert eller annan person i det fall att en deklarant har vägrat både att själv närvara och att utse någon som kan företräda honom vid en varuundersökning. Bestämmelserna i nuvarande 71 § TL bör behållas, med viss redaktionell ändring i första stycket. Någon nationell föreskrift för det ovannämnda fallet enligt artikel 241.2 kan inte anses behövas.

65 §

Den nuvarande bestämmelsen i 72 § TL innebär att uppgift om organisations- eller personnummer skall få krävas endast i samband med två av de förekommande tullklareringsformerna. Bilaga 37 till tillämpningskodexen anger att medlemsstaterna i fråga om samtliga tullförfaranden som förekommer vid import och export kan kräva att uppgift om mottagare respektive avsändare/exportör anges med, förutom namn och adress, ett "identifieringsnummer som tilldelats berörd person eller berört företag av de behöriga myndigheterna för skatteändamål eller statistiska eller andra ändamål".

Den nationella valfrihet som sålunda ges bör tillvaratas. Det är särskilt angeläget med hänsyn till tulldatasystemets (TDS) funktion att tullverkets trafikanter kan identifieras med ett lämpligt nummer. För svensk del bör detta nummer vara juridiska personers organisationsnummer och enskilda näringsidkares och andra fysiska personers personnummer (o/p-nummer). Uppgift om o/p-nummer bör få krävas även i anmälan till annan godkänd tullbehandling än sådan som utgör "tullförfarande" i tullkodexens mening. Krav på uppgift om o/p-nummer i tullhandlingar förutsätts f.ö. i 5 § tullregisterlagen (1990:137). Nämnas bör att av det totala antalet personer som är registrerade i TDS är en mycket liten andel fysiska personer.

Frågan om skyldighet för andra myndigheter eller andra organ än tullen att medverka i tullkontrollen hör till den nationella kompetensen. Som jämförelse kan nämnas 67 § danska toldloven som förutser medverkan från polisen och 19 § 1 tyska Zollverwaltungsgesetz som förutser att myndighetsuppgifter skall kunna överlätas på de tyska järnvägsbolagen.

När det gäller Polisens och Kustbevakningens medverkan i kontrollverksamheten ger vad som angetts i Yttre gränskontrollutredningens betänkande "Varu- och personkontroll vid EU:s yttre gräns" (SOU 1994:124) inte skäl att införa en annan ordning än den som för närvarande gäller. Betänkandet är f.n. föremål för beredning i regeringskansliet..

Gemenskapsrätten innebär inte något hinder mot att en postförvaltning medverkar i kontrollarbetet på det sätt som f.n. sker i Sverige. EG:s regelverk synes visserligen utgå från att postförvaltningen är jämförbar med vilken transportör som helst, men posten kan nationellt utses att även vara deklarant och tullskyldig (artikel 237.2 i tillämpningskodexen). Något hinder mot att ett privaträttsligt organ får utföra vissa kontrolluppgifter synes inte föreligga. När det t.ex. gäller transport av varor på järnväg innebär EG:s regelverk att varje medlemsstats "järnvägsbolag" (railway company) utför uppgifter som eljest ankommer på tullmyndigheter, se t.ex. artiklarna 412 - 442 i tillämpningskodexen, som innehåller förenkling av transiteringsformaliteter för varor som befordras på järnväg. Dessa bestämmelser synes vara tillämpliga oavsett vilken företagsform respektive lands järnvägar drivs under.

Det bör också beaktas vad det i verkligheten är fråga om vid postens "medverkan i tullkontrollen". I första hand kommer den s.k. "pangningen" i åtanke, dvs. att posten utsorterar en stor mängd inkomna försändelser, så att de aldrig förs fram till tullen för tullbehandling. Det rör sig om brev, vykort, försändelser som uppenbart inte innehåller några varor, eller varor som det inte skall tas ut någon tull eller annan skatt eller avgift på och som inte är underkastade importrestriktioner och inte är av intresse för handelsstatistiken samt försändelser som enbart skall passera genom landet. Bestämmelser av den innebörden finns i t.ex. Danmark och Tyskland och är uppenbart tillåtna enligt tullkodexen, se artikel 38.4. Liknande bestämmelser bör finnas i Sverige. De kommer att vara av sådan detaljeringsgrad att de lämpligen bör utfärdas av GTS med stöd av bemyndigande.

Den nuvarande föreskriften i 73 § TL bör behållas även såvitt gäller postföretags medverkan i tullkontrollen. Med anledning av Postens nuvarande organisation som en koncern som inrymmer ett flertal aktiebolag bör det inte anges i lag vilket eller vilka av dessa bolag som skall medverka i kontrollverksamheten. Posten AB bör därför i denna paragraf bytas ut mot "postbefordringsföretag som regeringen bestämmer".

Frågan om kostnadsansvaret för infrastrukturanläggningar som behövs för tullverksamheten behandlas inte i EG:s regelverk. Frågan torde höra till nationell kompetens. Det föreslås att den nuvarande bestämmelsen i 74 § TL, som tar sikte på kontroll av resande och av dem medfört resgods och deras fordon, behålls med den ändringen att utlandet bytts ut mot tredje land. Vidare har ordet "tulltaxering" bytts ut mot "tullklarering" med hänsyn till att varor som medförs av resande mycket väl kan bli föremål för annan godkänd tullbehandling än övergång till fri omsättning, t.ex. temporär import, transitering eller överlåtelse till statskassan.

68 §

Bestämmelsen har utan ändring i sak överförs från 75 §. Dock föreslås vissa redaktionella ändringar på grund av ändrad terminologi.

69 §

Även denna bestämmelse har överförs utan ändring i sak från 75 a §. Bestämmelsen korresponderar mot artikel 78.2 i tullkodexen, såvitt den artikeln avser att krav på att få granska handlingar kan riktas även mot annan person än deklaranter som affärsmässigt är "direkt eller indirekt inblandad i nämnda förfaranden eller någon annan person som innehar nämnda dokument och data i affärssyfte".

70 §

Bestämmelsen motsvarar 75 b § men ges ett ändrat innehåll. Revision får enligt 75 b § göras endast hos vissa juridiska personer. Enligt artikel 78.2 i tullkodexen får däremot granskning ske i lokaler som tillhör deklaranter. Deklarant är den person som lämnat en tulldeklaration eller i vars namn en tulldeklaration lämnats. Med person avses här fysisk person, juridisk person samt en sammanslutning av personer som tillerkänns rättskapacitet utan att vara juridiska personer, om detta är möjligt enligt gällande lagstiftning. Begränsningen till juridiska personer i nuvarande tullag torde strida mot tullkodexen. Första stycket i paragrafen har därför anpassats till tullkodexen.

71 §

Ingen ändring föreslås i denna paragraf jämfört med 76 § i gällande tullag.

I andra stycket av 77 § i nuvarande tullag sägs att revisionen får verkställas hos den reviderade om denne medger det. Artikel 78.2 i tullkodexen, liksom f.n. gällande svenska tullag, gör dock inget förbehåll för att granskning i deklarantens eller andra personers lokaler skall få företas endast om de medger detta. I andra stycket i förevarande paragraf bör därför finnas en bestämmelse om att tullmyndigheten, om det behövs, får bestämma tid och plats för revisionen. Därvid bör finnas en bestämmelse om att granskning inte utan särskilda skäl får ske hos enskild mellan kl. 19 och kl. 8. Detta innebär en återgång till en ordning som gällde före den 1 juli 1994.

73 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 77 a §. Även en revisor har behov av att kunna undersöka varor och ta varuprov i samband med revision. Därför föreslås här att ett nytt andra stycke läggs till, som delvis skall kompensera bortfallet av 79 § i den lydelse som gällde före den 1 juli 1994. Motsvarande bestämmelse finns i 3 kap. 11 § andra stycket taxeringslagen och 3 kap. 11 § andra stycket lagen (1984:151) om punktskatter och prisregleringsavgifter.

74 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 77 b §. Av samma skäl som i fråga om 73 § bör i första stycket andra meningen göras ett tillägg om skyldighet för den reviderade att lämna tillträde till utrymmen som huvudsakligen används i verksamheten. En motsvarande bestämmelse finns i 3 kap. 12 § första stycket LPP. Lokutionen "den hjälp som behövs" och hänvisningen till 73 § synes ge stöd för att kräva det som följde av 79 § i dess tidigare lydelse, nämligen att den reviderade skall svara för uppackning och återinpackning och tillhandahålla arbetsbiträde vid provtagning och vägning, i den mån dessa moment förekommer i revisionen.

75-80 §§

Dessa paragrafer har överförts med oförändrad lydelse från 77 c-79 c §§ i den nuvarande tullagen.

81 §

Som huvudregel skall adressaten anses som deklarat och i förekommande fall som tullskyldig för varor som importeras med post. Vid export skall på motsvarande sätt avsändaren anses som deklarat och i förekommande fall tullskyldig. Detta föreskrivs i artikel 237.2 i tillämpningskodexen. Emellertid föreskrivs i samma punkt att "tullmyndigheterna kan föreskriva" att postförvaltningen skall anses som deklarat och i förekommande fall som tullskyldig. Vad nu sagts gäller sådana försändelser som åtföljs av en C1- och/eller C2/CP3-deklaration. C1-deklarationen är den s.k. gröna etiketten, som innebär ett medgivande av avsändaren att vederbörande myndigheter får öppna försändelsen och C2/CP3-deklarationen är den postala tulldeklarationen. I fråga om försändelser som inte åtföljs av någon sådan deklaration, och som inte befriats från att föras fram till tullen (jfr kommentarerna till 66 §), skall tullmyndigheterna enligt artikel 237.4 "bestämma formerna för hur tulldeklarationen skall göras".

Mot bakgrund av dessa bestämmelser kan nuvarande ordning, så som den är reglerad i 80 § TL, i sak behållas. Som huvudregel skall alltså gälla att sådant postbefordringsföretag som regeringen bestämmer skall anses som deklarat och tullskyldig. Det postbefordringsföretag som avses, Posten Distribution AB, måste anses som "postförvaltning" vid tillämpning av nämnda artikel.

Andra stycket är i sak oförändrat. Det innebär att det är adressaten som är berättigad att begära omprövning och i förekommande fall få återbetalning av tull och att det är adressaten som påförs ytterligare tull vid bokföring i efterhand.

Någon särskild regel om vem som skall anses som deklarat och tullskyldig vid export av varor med post föreslås inte. Något behov därav föreligger knappast med hänsyn till den sällsynta förekomsten av tullar eller avgifter på export. I detta avseende gäller därför huvudregeln enligt artikel 237.2 i tillämpningskodexen, att avsändaren skall anses som deklarat och i förekommande fall som tullskyldig. För den händelse det skulle uppkomma ett praktiskt behov av att generellt eller i vissa typer av fall ange postförvaltningen som deklarat och tullskyldig synes föreskrifter därom kunna lämnas med ledning av ordalydelsen i nämnda artikel.

Tulltillägg, förseningsavgift, straff och vite

82-84 §§

Paragraferna motsvarar med vissa ändringar nuvarande 83 § TL. I 82 § första stycket görs i huvudsak endast redaktionella justeringar vad gäller terminologin.

I andra stycket görs den väsentliga ändringen att tulltillägg återinförs är det gäller mervärdesskatt som får dras av vid redovisning av skatt enligt mervärdesskattelagten (1994:200).

Tredje stycket är oförändrat jämfört med dagens bestämmelser.

De nuvarande bestämmelserna i 81 och 82 §§ TL om tullskyldighet i särskilda fall bortfaller, eftersom motsvarande regler finns i tullkodexen (artiklarna 202 - 205 i samband med införsel och 210 och 211 i samband med utförsel). Hänvisningen i den nuvarande paragrafens fjärde stycke till 82 § TL kan därför inte behållas. För att undvika att området för tulltillägg omfattar fler förfaranden än de som avses i nuvarande 82 § har de fall som bör träffas av sådana sanktioner - vilka syftar till avkriminalisering av vissa varusmugglingsbrott - beskrivits i 83 §. Uttrycken "olaga införsel" och "olaga undandragande från tullövervakning" används i artikel 202 respektive 203 i tullkodexen. I övrigt innebär 83 § ingen ändring i förhållande till nuvarande bestämmelser.

Tulltillägg beräknas även på annan skatt och avgift än tull, vilket följer av den generella regeln i 1 § första stycket i förslaget.

I 84 § anges uttagsprocenten för tulltillägg som påförs enligt 83 §.

85 §

Bestämmelsen har överförs med oförändrad lydelse från nuvarande 84 § TL.

86 §

Bestämmelsen har utan ändring i sak överförs från nuvarande 85 § TL. I sista stycket hänvisas dock till 83 §. Skälet till det framgår av kommentarerna till det lagrummet.

87 §

Bestämmelsen motsvarar 86 § TL. När det gäller förseningsavgift uppkommer fråga om uttrycket "förenklat förfarande" kan användas, med den innebörd som detta har enligt tullkodexen och tillämpningskodexen. Med förenklat förfarande avses där, förutom uppskov med att lämna ytterligare uppgifter, även uppskov med att lämna styrkande handlingar (jfr artikel 76.1 a i tullkodexen).

I artikel 253 i tillämpningskodexen definieras tre typer av förenklade förfaranden som kan förekomma i varje tullförfarande. De kan kallas "förfarande med ofullständiga deklarationer", "förenklat deklarationsförfarande" och "lokalt klareringsförfarande". I artiklarna 254 - 267 beskrivs dessa förenklade förfaranden närmare vad avser tullförfarandet övergång till fri omsättning. Därvid framgår att de två senare

förenklade förfarandena förete vissa likheter med de förenklade förfaranden som f.n. kan förekomma hos oss med stöd av 8 § första stycket 2 TL (hemtagning för egen räkning, hemtagning för annans räkning respektive förfarande med godkänd mottagare). Likheterna består bl.a. i att det krävs ett i förväg utfärdat tillstånd för att få använda förfarandet. Det första av de tre förenklade förfaranden som anges i EG-bestämmelserna, förfarandet med ofullständig deklaration, påminner däremot närmare om att deklaranten i ett enstaka fall lämnar en preliminär deklaration eller att den lokala tullmyndigheten i visst fall medger uppskov med att lämna vissa uppgifter eller att förete vissa styrkande handlingar.

Om tillämpningsområdet för förseningsavgift så långt det är möjligt skall bevaras oförändrat sakligt sätt, bör förseningsavgift tas ut endast vid för sent avlämnande av sådan kompletterande tulldeklaration som förutses i "det förenklade deklarationsförfarandet" och i "det lokala klareringsförfarandet". Därför anges dessa förfaranden i förslaget till 87 §.

Bestämmelserna i paragrafen bör anses vara tillämpliga även i det fall att övergången till fri omsättning, med tillämpning av något av de två angivna förenklade förfarandena, sker inom ramen för andra tullförfaranden, t.ex. aktiv förädling med tillämpning av restitutionssystemet (jfr artikel 114.1 b och 2 b i tullkodexen) eller passiv förädling (artikel 145.1). Någon uttrycklig föreskrift om det kan inte anses nödvändig.

88 och 89 §§

Bestämmelserna motsvarar nuvarande 87 TL. De föreslås uppdelade på två paragrafer.

90 §

Första stycket motsvarar innehållet i nuvarande 88 § TL. Bestämmelsen avser dock inte längre frihet från tull. Sverige kommer att ha en förpliktelse att ta ut tull och leverera denna till gemenskapen. Denna förpliktelse kan inte inskränkas genom nationella bestämmelser. I andra stycket finns dock en bestämmelse som skall motverka att tullbeloppet på ett orättvist sätt belastar den från vilken en vara förverkats, utan att gemenskapens rätt till tullbeloppen påverkas.

91 och 92 §§

I 91 § har de ändringarna gjorts att allmän förvaltningsdomstol (länsrätt) i stället för kammarrätt skall vara första domstolsinstans samt att det skall krävas prövningstillstånd i kammarrätt. Se även avsnitt 6.1.8. I 92 § har en följdändring till den nya instansordningen gjorts. I övrigt har, jämfört

med nu gällande 89 och 90 §§, endast den ändringen gjorts att uttrycket "tull och annan skatt" bytts ut mot "tull", jfr 1 §. Prop.1994/95:34

93 §

Bestämmelsen har överförs från 91 § TL. Att överskjutande öretal skall bortfalla vid beräkning av tulltillägg behöver dock inte föreskrivas med den generella avrundningsregel som föreslås i 111 §.

94 §

Paragrafen motsvarar 92 § och har ändrats på samma sätt som 91 och 92 §§.

95 §

Genom denna paragraf, som motsvarar 93 § i nuvarande tullag, görs bestämmelserna om betalning, dröjsmålsavgift och indrivning tillämpliga på tulltillägg och förseningsavgift.

Straff

96 §

Straffbestämmelserna i denna paragraf motsvarar sakligt sett de nuvarande bestämmelserna i 94 § TL. De har dock redigerats om.

Punkt 1 avser bl.a. underlåtelse att lämna summarisk deklaration enligt artikel 43 i tullkodexen, underlåtelse att lämna tulldeklaration enligt artikel 59 och underlåtelse att ge in s.k. styrkande handlingar enligt artikel 62.2. Vidare avser punkt 1 överträdelser av föreskrifter som meddelats med stöd av 18 och 56 §§ i detta lagförslag. Punkten avser att täcka nuvarande straffbestämmelser i 94 § första stycket punkt 1 TL och 71 § första stycket punkterna 5 och 12 TF.

Punkt 2 är i sak oförändrad.

Punkt 3 avser bl.a. överträdelser mot föreskrifter i artiklarna 52 och 109.1 i tullkodexen om vilka former av hantering som är tillåtna för varor som är under tillfällig förvaring respektive förvaring på tullager och överträdelse av förbudet i artikel 175 i tullkodexen att förbruka eller använda icke-gemenskapsvaror i frizon eller frilager i annat fall än som avses i artiklarna 173 och 174. Motsvarande föreskrifter finns f.n. i 71 § första stycket punkterna 1-3 TF.

Punkt 4 avser bl.a. överträdelser mot föreskrifter i artiklarna 76.1 c, 105 och 176 i tullkodexen samt 182.2 b i tillämpningskodexen. Överträdelser som här avses kan också gälla fall när någon bryter mot villkor

i en tullmyndighets tillstånd avseende förande av anteckningar. Motsvarande föreskrifter finns f.n. i 71 § första stycket 4 TF.

Liksom f.n. bör brottet betecknas "tullförseelse" och, enligt andra stycket, inte föranleda ansvar i ringa fall.

97 och 98 §§

Dessa bestämmelser har förts över med i stort sett oförändrat innehåll från nuvarande 95 och 96 §§ TL.

99 §

Då vitesinstitutet torde höra till den nationella kompetensen kan bestämmelserna i nuvarande 97 § TL behållas med nödvändiga justeringar.

Tullmyndighets beslut om vitesföreläggande bör, till skillnad från vad som gäller enligt den nuvarande tullagen, kunna överklagas. Detta är nödvändigt för att uppfylla det krav som ställs i artikel 243.1 i tullkodexen.

Allmänt ombud

100 §

Allmänt ombud bör behållas på tullområdet. Den nuvarande bestämmelsen i 98 § TL bör föras över med oförändrad lydelse till den nya lagen.

Överklagande

101 §

Paragrafen motsvarar i huvudsak den nuvarande 99 § TL och innebär att lokala tullmyndigheters beslut enligt tullagstiftningen överklagas hos GTS. Det nuvarande andra stycket i 99 §, som gäller tulltaxeringsbeslut m.m. utgår dock och ersätts av 102 § och följande paragrafer.

För närvarande är beslut om "granskning enligt 75 §" inte överklagbara. Beslut om förelägganden enligt 68 eller 69 §§ bör, vilket utvecklas närmare nedan, vara överklagbara till följd av artikel 243 i tullkodexen och något undantag för sådana beslut görs därför inte i förevarande paragraf.

När det gäller beslut om revision enligt 75 b § bör den nuvarande bestämmelsen i tullagen behållas. Till en början kan diskuteras om sådana beslut skall anses som beslut rörande tillämpningen av "tullagstiftningen" i den mening som avses i artiklarna 1 och 243 i tullkodexen. En rätt att

överklaga sådana beslut skulle inte ha någon praktisk betydelse. Besluten är enligt artikel 7 i tullkodexen omedelbart verkställbara och ett överklagande skall enligt artikel 244 första stycket i tullkodexen inte medföra att verkställigheten av det ifrågasatta beslutet uppskjuts. Den instans som prövar överklagandet kan dock medge inhibition under de förutsättningar som anges i andra stycket i artikel 244 i tullkodexen. I andra stycket föreslås en bestämmelse om att tullmyndighets beslut om revision enligt 70 § inte får överklagas.

Tullmyndighets beslut om vitesföreläggande kan f.n. inte överklagas (medan beslut angående utdömande av vite självklart är överklagbara, se nuvarande 100 § 11 TL). Denna ordning skulle i och för sig kunna behållas med motiveringen att sådana beslut inte kan anses fattade enligt "tullagstiftningen" i den mening som avses i artikel 1 i tullkodexen, och således inte heller omfattade av den till synes undantagslösa rätten att överklaga beslut enligt tullagstiftningen (artikel 243 i tullkodexen). Det skulle dock vara en något egendomlig ordning att förelägganden, t.ex. enligt 68 eller 69 §§ i förslaget, som är överklagbara om de inte förenats med vite, inte skulle vara överklagbara om de förenats med vite. Förslaget till 101 § innebär därför att förelägganden skall vara överklagbara oavsett om de förenats med vite eller ej. Inte heller i detta fall har dock överklagbarheten någon praktisk betydelse, med hänsyn till artiklarna 7 och 244 i tullkodexen.

Någon bestämmelse motsvarande sista stycket i nuvarande 99 § TL har inte tagits med. Ett beslut om inskränkning i rätten att förfoga över en vara, som deklarerats till ett tullförfarande, har inte ett sådant tydligt samband med ett eventuellt kommande tulltaxeringsbeslut, att det behövs en särskild regel för att det förstnämnda beslutet skall vara överklagbart för sig.

102 §

Angående uttrycket "fråga som kan ha betydelse för fastställelse av tull", se kommentarerna till 21 §.

I första stycket anges samma treårsfrist för att överklaga tulltaxeringsbeslut, i en fråga som kan ha betydelse för fastställelse av tull, skatt och avgift, som gäller för omprövning av tull enligt artiklarna 221.3 och 236.2 i tullkodexen. Om tiden för överklagande därigenom blir längre får överklagandet dock komma in två månader efter den dag då den tullskyldige fick del av beslutet. I vissa fall, t.ex. fall då en tullskuld enligt artiklarna 202-205 i tullkodexen eller skyldighet att betala annan skatt eller avgift enligt 10 § uppkommer, kan tulltaxeringsbeslutet nämligen komma att meddelas långt efter det att skyldigheten att betala skatten och avgiften uppkom. Tulltaxeringsbeslut som meddelas senare än två och ett halvt år efter den dag då tullskyldigheten uppkom bör därför delges den tullskyldige.

Andra stycket anger att ett beslut som omprövats får överklagas inom tre år från den dag då tullskyldigheten uppkom. Om tiden därigenom blir

längre får överklagandet dock komma in två månader efter den dag då den tullskyldige fick del av omprövningsbeslutet, om omprövningsbeslutet meddelats senare än två och ett halvt år efter den dag då tullskyldigheten uppkom. Beslut om omprövning av tulltaxeringsbeslut som meddelas senare än två och ett halvt år efter den dag då tullskyldigheten uppkom bör därför delges den tullskyldige.

Andra stycket omfattar även omprövning efter treårsfristens utgång i de fall sådan är tillåten, jfr förslaget till 23 §.

Enligt tredje stycket gäller att den tullskyldige får överklaga ett beslut även om det inte har gått honom emot.

Paragrafen motsvarar 8 kap. 2 § LPP.

103 §

Paragrafen motsvarar 8 kap. 3 § LPP.

104 §

Paragrafen motsvarar 8 kap. 4 § LPP.

105 §

Paragrafen motsvaras av 8 kap. 5 § LPP. Enligt sista meningen i paragrafen får tullmyndigheten överlämna ett överklagande till GTS utan föregående omprövning om det finns särskilda skäl. Ett fall då ärendet bör överlämnas utan omprövning är då det föreligger skäl till att avvisa överklagandet på annan grund än att det har kommit in för sent enligt 103 §.

106 §

De beslut som kan omprövas enligt 21 § skall också kunna överklagas enligt en gemensam ordning, på motsvarande sätt som gäller vid inrikes beskattning.

F.n. gäller ett års besvärfrist, förutom beträffande tulltaxeringsbeslut och beslut om ränta, dröjsmålsavgift, tulltillägg och förseningsavgift, även beträffande beslut om ersättning enligt 69 § andra stycket (kostnader för transport, arbetsbiträde etc. som åsamkats tullverket) och beslut om ersättning enligt 71 § (kostnad för sakkunnig), se 99 § andra stycket TL. Detta är specifika typer av beslut, som förekommer förhållandevis sällan och som, när de förekommer, kan antas bli ordentligt delgivna med den ersättningsskyldige. Det finns därför inte någon anledning att ha någon annan besvärfrist än den gängse treveckorsfristen enligt förvaltnings-

lagen i dessa ärenden. Förslaget innehåller följaktligen inte någon särskild regel angående sådana beslut.

Prop. 1994/95:34

Även i övrigt kommer förvaltningslagens förfaranderegler om omprövning och överklagande att bli tillämpliga på andra beslut som fattas av tullmyndigheterna än sådana som omfattas av 102 och 106 §§, jfr 3 § förvaltningslagen.

107 §

Paragrafen motsvarar nuvarande 100 § TL med den ändringen att allmän förvaltningsdomstol (länsrätt) är första domstolsinstans i stället för kammarrätt samt att det införs ett nytt andra stycke där det framgår att det krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten, jfr även avsnitt 6.1.8. I första stycket räknas sådana beslut upp som skall kunna överklagas till länsrätten, medan övriga typer av beslut enligt andra stycket skall överklagas till regeringen, med viss reservation som kommenteras nedan.

De nuvarande punkterna 1 - 10 kan behållas, vid behov med viss anpassning till tullkodexens regler och terminologi.

I punkt 11 föreslås att beslut om föreläggande enligt tullagstiftningen vara överklagbara. Detta skall gälla oavsett om ett föreläggande förenats med vite eller ej, se kommentarena till

101 §.

Beslut angående utdömande av vite skall naturligtvis även i fortsättningen vara överklagbara men någon bestämmelse härom skall, mot bakgrund av förslaget till 99 §, inte finnas i tullagen. Detta regleras i stället i 33 och 34 §§ förvaltningsprocesslagen.

I tredje stycket föreslås att övriga beslut skall överklagas hos regeringen, såvida inte annat är särskilt föreskrivet. Med hänsyn till den vida omfattningen av begreppet "tullagstiftningen", se artikel 1 i tullkodexen, kan det inte uteslutas att det kan föreligga eller uppkomma typer av beslut som bör överklagas till allmän förvaltningsdomstol, utöver dem som räknats upp i första stycket. Detta måste då föreskrivas särskilt.

108 §

I paragrafen anges de tidsfrister som gäller i fråga om att anföra s.k. anslutningsbesvär. Bestämmelserna har överförts utan ändring i sak från nuvarande 102 § TL.

En motsvarande bestämmelse fanns i 8 kap. 6 § LPP fram till 1991. Bestämmelsen togs då bort och ersattes med en hänvisning i 8 kap. 9 § till 6 kap. 14 § taxeringslagen. Med hänsyn till de särskilda förhållandena på tullområdet bör den särskilda bestämmelsen behållas i tullagen. Någon motsvarighet till den nya 8 kap. 6 § LPP synes inte behövas i tullagen.

Denna paragraf motsvaras av 8 kap. 9 § LPP och innebär att ett antal paragrafer i taxeringslagen skall ha motsvarande tillämpning i omprövnings- och överklagningsärenden på tullområdet. Någon hänvisning till 14 § i 6 kap. taxeringslagen görs dock inte eftersom tidsfristerna för s.k. anslutningsbesvär föreslås reglerade genom 108 § TL. Inte heller hänvisas till 17 § i 6 kap. taxeringslagen som föreskriver rätt för RSV att föra talan till förmån för skattskyldig. Motsvarande rätt för allmänna ombudet i tullmål föreskrivs i 100 § i förslaget.

110 §

I artikel 7 i tullkodexen föreskrivs att beslut enligt tullkodexen skall omedelbart kunna verkställas av tullmyndigheterna, om inte inhibition medges enligt artikel 244 andra stycket. I artikel 244 anges vidare att ett överklagande inte medför att verkställigheten av det ifrågasatta beslutet skjuts upp. Nuvarande bestämmelser i 105 § TL bör behållas i den del de avser skatt, ränta, dröjsmålsavgift, tulltillägg och förseningsavgift. Detsamma gäller annat beslut av tullmyndighet som meddelas enligt den föreslagna lagen eller enligt föreskrifter som utfärdats med stöd av lagen och som inte innebär att målet eller ärendet avgörs.

Särskilda bestämmelser

111 §

I vissa sammanhang föreskrivs att medlemsstaterna får avrunda belopp uppåt och/eller nedåt. Någon generell EG-regel synes dock inte finnas. Av praktiska skäl kan det inte komma i fråga att debitera ören, även om kanske vissa medlemsländer debiterar hundradelar av sin mynthsort. Den nuvarande avrundningsregeln i 107 § tullagen bör därför överföras till den nya tullagen.

Regeln bör dock utformas annorlunda eftersom bestämmelserna om uttag av tull, införselskatt, m.m. inte längre kommer att vara reglerade enbart i den nationella tullagen. Den nuvarande regeln anger att avrundning skall tillämpas avseende tull, annan skatt (vilket inkluderar avgifter) och ränta. Däremot sägs inget om dröjsmålsavgift eller tulltillägg. I fråga om tulltillägg finns en uttrycklig regel i 91 § TL, medan i fråga om dröjsmålsavgift regeln i 107 § TL möjligen blir tillämplig genom bestämmelsen i 29 § tredje stycket TL. Bestämmelsen bör i klarhetens intresse utformas så att den är generellt tillämplig på betalningar till och utbetalningar från en tullmyndighet som sker enligt tullagstiftningen.

Bestämmelsen har med vissa modifieringar förts över från nuvarande 108 § TL.

EG:s regelverk innehåller flera bestämmelser som syftar till att debitering av småbelopp skall undvikas. I vissa fall ges medlemsstaterna valfrihet i fråga om att utnyttja bestämmelserna.

En bestämmelse som delvis liknar nuvarande 108 § finns i artikel 868 i tillämpningskodexen. En medlemsstat får avstå från att ta ut tull som uppgår till mindre än 10 ecu (f.n. ca 90 kronor). Beloppet är i samma storleksordning som den nuvarande svenska gränsen på 100 kronor men motsvarar ett betydligt större varuvärde eftersom den svenska 100-kronorsgränsen avser summan av tull och annan skatt och avgift.

Bestämmelsen i tillämpningskodexen är inte tvingande utan ger endast ett utrymme för en nationell bestämmelse.

I artikel 27 i förordning (EEG) nr 918/83 föreskrivs om *tullfrihet* för försändelser som har ett värde av högst 22 ecu (f.n. ca 200 kronor), utom till den del en sådan försändelse innehåller alkoholvaror, parfym, luktvatten eller tobaksvaror. Detta gäller även postorderförsändelser. Bestämmelsen är direkt tillämplig och ger inte möjlighet till nationella undantag. I fråga om postorderförsändelser innebär alltså EG:s regler en liberalisering jämfört med nuvarande svenska bestämmelse.

När det gäller *skatt* finns motsvarande bestämmelse i artikel 22 i direktiv 83/181/EEG. Medlemsstaterna är förpliktade att medge skattefrihet för försändelser vars värde uppgår till högst 10 ecu och kan medge skattefrihet för försändelser upp till ett värde av 22 ecu. Skattefrihet skall dock inte medges för alkoholvaror, parfym, luktvatten eller tobaksvaror. Medlemsstaterna kan välja att undanta postorderförsändelser från skattefriheten. Gränsen för skattefrihet skall vara densamma som för tullfrihet, dvs. 22 ecu. Detta framgår av 2 kap. 2 § i förslaget till lag om frihet från skatt vid import m.m. Vidare bör möjligheten att utesluta postorderförsändelser från skattefrihet utnyttjas. En bestämmelse härom finns i 2 kap. 3 § 7 i förslaget till lag om frihet från skatt vid import, m.m.

Starka praktiska skäl talar för att behålla en bestämmelse som anger det sammanlagda beloppet av tull, annan skatt och avgifter, som befrielse skall medges från. Den nuvarande bestämmelsen kan behållas och den håller sig inom ramarna för vad EG-bestämmelserna kräver respektive tillåter. Dock skall som framgått ovan tullfrihet, men inte skattefrihet, medges även för postorderförsändelser med ett värde av högst 22 ecu till den del de inte innehåller alkohol, parfym, luktvatten eller tobaksvaror.

113 §

För att en vara skall kunna överlåtas till - egentligen "avstås till förmån för" - staten, krävs en bestämmelse i nationell lagstiftning. Det framgår av artikel 182.1 tredje strecksatsen i tullkodexen.

Den nuvarande bestämmelsen i 109 § bör därför behållas såvitt avser överlåtelse. Av framställningsmässiga skäl behålls rekvisitet "inte medför olägenhet eller kostnad", trots att det föreskrivs redan i tullkodexen (artikel 182.4) att överlåtelsen inte får medföra någon utgift för statskassan.

Att tull inte skall tas ut i samband med överlåtelsen är uppenbart av EG:s regelverk. Saken framgår närmast genom frånvaron av bestämmelse om att tullskuld uppkommer i detta fall och framgår även motsatsvis av nedannämnda artikel 867a i tillämpningskodexen. I klarhetens intresse bör emellertid en uttrycklig bestämmelse tas in i lagen om att tull inte skall tas ut på grund av överlåtelsen som sådan. En motsvarande bestämmelse finns t.ex. i danska toldloven.

Av artikel 867a i tillämpningskodexen framgår att överlåtelse skall anses innebära att varan har överförts till tullförfarandet lagring i tullager. Därifrån kan varan anmälas till en ny form av godkänd tullbehandling, t.ex. övergång till fri omsättning, varvid tull tas ut, för att tillgodose gemenskapens fiskala intresse. Alternativt kan varan säljas till ett belopp som inkluderar tull, varefter tullbeloppet redovisas till EG-kassan. Försäljningen skall då "anses jämställd med övergång till fri omsättning".

Om staten vill behålla en överlåten vara för eget bruk, måste staten låta förtulla varan för egen räkning och redovisa tullbeloppet till EG-kassan. Någon särskild bestämmelse om detta torde inte behövas.

114 §

En bestämmelse motsvarande 110 § TL behålls. Utrymmet för särskilda bestämmelser i fråga om tullbehandling av försändelser som införs eller utförs på järnväg, med post eller med luftfartyg, utöver de särbestämmelser som kan finnas i gemenskapsreglerna, är mycket litet. Några avvikelser från vad som föreskrivs i gemenskapsrätten får självfallet inte förekomma. Det bör dock finnas möjligheter att inom ramarna för gemenskapsreglerna föreskriva om sådana avvikelser från denna lag som det kan visa sig finnas praktiska behov av.

115 §

Bestämmelsen bör behållas, både såvitt avser förrättning på "annan tid" och förrättning på "annan plats". I förstnämnda hänseende finns stöd i artikel 202 i tillämpningskodexen. I fråga om förrättning på annan plats än tullplats måste frågan anses falla inom nationell kompetens. Enligt vad som inhämtats finns bestämmelser som möjliggör att kostnaden för sådana förrättningar kan tas ut av den som begärt eller föranlett förrättningen både i Tyskland (Artikel 178 i Abgabenordnung) och Storbritannien.

Bestämmelsen har överförs från 112 § TL med oförändrad lydelse.

117 §

I samband med beviljandet av betalningsanstånd medger tullkodexen (artikel 225) att tullmyndigheten tar ut avgifter av kredithavaren för "uppläggning av handlingar eller för tjänster". Denna bestämmelse ger stöd för att behålla nationella bestämmelser både om s.k. kreditavgift och bestämmelser om s.k. tullräkningsavgift. Det nuvarande bemyndigandet i 113 § TL kvarstår såvitt avser punkterna 1 och 2.

118 §

Bestämmelsen har överförs från 114 § TL.

Genom bestämmelsen bryts eljest gällande sekretess enligt 14 kap. 1 § sekretesslagen (1980:100). Tullkodexen tillåter nationella bestämmelser om utlämning av konfidentiella uppgifter, jfr artikel 15.

119 §

Bestämmelsen motsvarar 115 § TL och innebär ett medgivande att regeringen på vissa områden delegerar föreskrifträtten vidare till GTS.

Övergångsbestämmelser

Den nya tullagen skall träda i kraft den 1 januari 1995 då den nuvarande tullagen (1987:1065) skall upphöra att gälla.

Den nuvarande tullagen skall dock fortsätta att tillämpas för varor som har anmälts till förtullning eller som borde ha anmälts till förtullning innan ett svenskt medlemskap i EU trätt i kraft även om förfarandet avslutas efter att Sverige blivit medlem i EU. Tull som betalas i anledning av sådan import utgör nationell intäkt, inte EU:s intäkt.

Tullager och frihamnar får fortsätta sin verksamhet med stöd av tidigare medgivna tillstånd enligt den nuvarande tullagen under år 1995. För tid därefter kommer att krävas nytt tillstånd att bedriva tullager, frizon eller frilager enligt EG-bestämmelserna. "Frihamn" kommer därmed att försvinna som juridiskt begrepp. En frihamn som övergår till att bli frizon kan däremot naturligtvis behålla "frihamn" i sitt namn om så önskas.

Övergångsbestämmelserna innebär vidare att tullen behåller befogenheten vid inre gräns att utföra kontroller utan åberopande av misstanke, s.k. "stickprovskontroll" (se 6.1.9). Befogenheten gäller i fråga om

kontroll av de in- och utförselförbud som anges i bestämmelsen, vilka motsvarar de förbud som föreslås i EU-gränskontrollutredningens betänkande (SOU 1994:131) Skyddet vid den inre gränsen. För dessa varor behålls också anmälnings- och uppgiftsskyldigheten enligt TL (5 och 41 §§). Det innebär att VSL, vars tillämpning förutsätter att en vara förs in eller ut utan att tillkännages för vederbörlig myndighet (1 §), blir tillämplig såvitt avser dessa varor vid olaga införsel från eller utförsel till ett annat EU-land.

Hänvisningar till den tulllag som skall upphävas finns i ett stort antal andra författningar. Motsvarande bestämmelser kommer dock att återfinnas i den nya tullagstiftningen i de allra flesta fall. De nya reglerna kommer i vissa fall att finnas i EG-förordningar och i andra fall i nationella författningar. Det låter sig inte nu göra att reda ut samtliga de fall där ändringar av detta slag behövs och hur den nya utformningen bör se ut.

8.2 Förslaget till lag om tullfrihet m.m.

Inledande bestämmelser

1 §

Paragrafen upplyser om gemenskapsrätt rörande tullfrihet i vissa fall, gemenskapsrätt i form av internationella avtal om bl.a. tullförmåner som EG slutit med andra länder än EU:s medlemsländer samt gemenskapsrätt rörande skydd mot dumpad eller subventionerad import.

I det följande ges exempel på länder och grupper av länder med vilka gemenskaperna ingått internationella avtal

- EES - Europeiska ekonomiska samarbetsområdet
- ULT - Utomeuropeiska länder och territorier
- AVS - Länder i Afrika, Karibien och Stilla-havsregionen (grupp av utvecklingsländer som är associerade till gemenskapen genom Lomé-konventionen)
- Polen, Tjeckien, Slovakien, Ungern, Rumänien, Bulgarien, Turkiet, Cypern, Malta, Marocko, Algeriet, Tunisien, Egypten, Jordanien, Libanon, Syrien och Israel.

Regler om ensidigt medgivna tullförmåner gentemot vissa länder, bl.a. utvecklingsländer, finns i artiklarna 66 - 140 i tillämpningskodexen.

I förslaget till ny lag om tullfrihet m.m. samlas bestämmelser om tullfrihet där gemenskapsrätt inte hindrar att tullfrihet i vissa fall regleras av nationella bestämmelser. Lagen innehåller även vissa bemyndiganden för regeringen att utfärda föreskrifter till utfyllnad av gemenskapsrätten.

Lagen innehåller inte några regler om frihet från tull, hel eller partiell, då införda varor skall återutföras efter viss tid (temporär import). Detta regleras, förutom i gemenskapsbestämmelser (tullkodexen och tillämpningskodexen) genom den föreslagna lagen om vissa tullförfaranden med

Tullfrihet i vissa fall

Bestämmelserna i lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. (TFL) bortfaller i princip på grund av att EG har exklusiv kompetens i fråga om bestämmande av tull. I vissa delar tillåter gemensksrätten att nationell reglering bibehålls. Exempel på detta i fråga om tullfrihet finns i artiklarna 133, 135, 136 och 139 i förordning (EEG) nr 918/83.

4 §

Nationella bestämmelser om tullfrihet för varor avsedda för främmande staters representanter, internationella organisationer och personer knutna till sådana organisationer finns i nuvarande lagstiftning i 6 § TFL. De tas utan ändring i sak in i paragrafen med hänvisning till artikel 133.1 a-e i förordning (EEG) nr 918/83. Reglerna rör områden där Sverige tillträtt internationella konventioner om immunitet och privilegier i samband med diplomatiska förbindelser samt immunitet och privilegier som följer av internationella avtal.

5 §

Bestämmelserna om tullfrihet för markutrustning och undervisningsmateriel som skall användas vid eller i samband med civil luftfart i nuvarande 7 § första stycket 7 TFL tas oförändrade in i den nya lagen i 5 §. Nationella bestämmelser kan behållas med hänvisning till artikel 133.1 g i förordning (EEG) nr 918/83, punkten införd genom förordning (EEG) nr 1315/88. Enligt den bestämmelsen får en medlemsstat medge tullfrihet, i anledning av avtal som ingåtts med stat som anslutit sig till konventionen om internationellt civilflyg (Chicago 1944), i enlighet med de rekommendationer som ges i punkterna 4.42 och 4.44 i bilaga 9 till konventionen (8 uppl. av bilaga 9, juli 1980). Nuvarande 7 § första stycket 8 TFL innehåller bestämmelser om tullfrihet för varor för provning av flygsäkerhetsmateriel, när de förtullas för en luftfartsmyndighet. Dessa varor bör inte anses omfattas av Chicagokonventionens bilaga 9 och bestämmelsen i punkt 8 bortfaller således.

6 §

I *första stycket* föreskrivs om skyldighet för den som erhållit tullfrihet vid import enligt 4 eller 5 §§, att utan dröjsmål anmäla för tullmyndighet om det i efterhand visar sig att gällande förutsättningar för tullfrihet inte var eller inte längre är uppfyllda. Bestämmelsen motsvarar nuvarande 11 § TFL.

I *andra stycket* återfinns en preskriptionsregel på fem år vad gäller skyldigheten att anmäla att en vara efter införseln används i strid med de för tullfrihet gällande reglerna. I dag innehåller 71 § första stycket tullfrihetsförordningen (1987:1289) en preskriptionstid på fem år. Rådets förordning (EEG) nr 918/83 (art. 133) uppställer inte något hinder för en preskriptionsregel. En möjlighet ges för regeringen att föreskriva om en kortare preskriptionstid för vissa varor.

7 §

Enligt nuvarande bestämmelser i 13 § TFL bemyndigas regeringen meddelat föreskrifter om tullfrihet för varor som importeras under vissa omständigheter. Bemyndigandena enligt paragrafens första stycke 1 och 3 (i vad avser varor som införs av en person som haft kvar sin bosättning i Sverige och som återvänder hit efter längre tids yrkesutövning i utlandet) kan i huvudsak behållas med hänvisning till artikel 139 b och 136.2 i förordning (EEG) nr 918/83, ändrad genom förordning (EEG) nr 1315/88.

Enligt 13 § första stycket 1 TFL får regeringen föreskriva om tullfrihet för förnödenheter och proviant som medförs eller tas ombord på transportmedel i utrikes trafik om varorna är avsedda för transportmedlet eller för besättning eller passagerare. Tullfrihet för förnödenheter och proviant bör gälla då transportmedlet går i trafik mellan Sverige och tredje land. Någon tullfrihet för förnödenheter och proviant skall således inte medges då transportmedlet går i trafik inom gemenskapen. Frågan om frihet från skatt regleras i förslaget till lag om frihet från skatt vid import, m.m. Den föreslagna regeln tas i förslaget in i *punkten 1*.

Enligt bestämmelserna i 13 § första stycket 3 TFL bemyndigas regeringen föreskriva om tullfrihet för varor som införs av en person, vilken flyttar in till Sverige eller återvänder hit efter längre tids vistelse i utlandet, om varorna inte införs i handelssyfte. Bestämmelsen i vad den avser inflyttning bortfaller och ersätts av gemenskapens flyttgodsbestämmelser i artiklarna 1 - 10 i förordning (EEG) nr 918/83. Enligt artikel 136.2 får dock medlemsstaterna behålla nationella bestämmelser om tullfrihet för - enligt den engelska texten - "workers" som återvänder till hemlandet efter att ha arbetat i tredje land i minst sex månader. I den svenska texten till artikeln torde ordet arbetstagare komma att användas. Innebörden av gemenskapsrättens begrepp "workers" är dock vidare än innebörden av ordet arbetstagare enligt svenskt språkbruk. Det gemen-

skapsrättsliga begreppet synes omfatta t.ex. såväl arbetstagare som egenföretagare. Uttolkningen av ordet arbetstagare i detta sammanhang bör knytas till innebörden enligt gemenskapsrätten. Således bör beträffande personer bosatta i Sverige, som på grund av sitt arbete vistats i tredje land en längre tid och därefter återvänder hit, nuvarande tullfrihetsbestämmelse kunna behållas. Regeringen bör därför bemyndigas att utfärda föreskrifter om tullfrihet för varor som införs av en person som är bosatt i Sverige och som återvänder hit efter att ha arbetat i tredje land under en längre tid. Bestämmelsen tas in i *punkten 2*.

Bestämmelser till utfyllnad av gemenskapsrätten

8 §

Enligt EG:s handelsöverenskommelser med andra länder än EU:s medlemsländer skall ursprungsintyg på fastställda formulär utfärdas av tullmyndighet om det behövs som underlag för att tillämpa ett avtal. Ursprungsintygen utfärdas på ansökan av exportör eller, i fråga om s.k. ersättningscertifikat, på ansökan av importör. En annan form av ursprungsintyg är sådana deklarationer som utfärdas av exportören. Finns anledning företa kontroll av riktigheten av uppgifterna i en ansökan om ursprungsintyg utförs denna av den tullmyndighet som utfärdat intyget. Även kontroll av riktigheten av intyg som utfärdas av exportören utförs av tullmyndighet. För att kunna genomföra kontrollen behöver tullmyndigheten de befogenheter som framgår av 57, 62, 64, 68 - 80 och 99 §§ förslaget till ny tulllag. Nuvarande befogenheter i detta sammanhang finns i 7 § förordningen (1993:1648) om frihandel i varuutbytet enligt avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet).

9 §

Paragrafen anknyter till gemenskapens regler om skydd mot dumpad eller subventionerad import och annan marknadsstörande import.

Gemenskapsbestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import och annan marknadsstörande import

Företrädare för industri inom gemenskapen, som anser att viss industri är skadad eller hotar att skadas av dumpad eller subventionerad import, får enligt artikel 5.1 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen, lämna in skriftligt klagomål till kommissionen eller till en medlemsstat. I det senare fallet skall medlemsstaten vidarebefordra klagomålet till kommissionen. En medlemsstat skall, i fall där något skriftligt klagomål inte

givits in, på eget initiativ till kommissionen vidarebefordra uppgifter, som utgör tillfredsställande bevisning om dumpning eller otillåten subventionering samt skada (art. 5.6).

Av artikel 7 framgår att kommissionen, om den anser att det finns tillräckliga bevis på skadlig dumpning eller subventionering, skall inhämta all information som den anser nödvändig. Kommissionen kan begära att en medlemsstat bl.a. skall tillhandahålla information samt utföra alla nödvändiga kontroller och undersökningar, särskilt bland importörer, näringsidkare och tillverkare inom gemenskapen. En medlemsstat skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att efterkomma kommissionens framställningar. Tjänstemän i kommissionen skall ha rätt att, om kommissionen eller en medlemsstat så begär, biträda medlemsstatens tjänstemän när de utför sina uppgifter i här berört sammanhang.

I kommissionens beslut nr 2424/88/EKSG av den 29 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska kol- och stålgemenskapen finns bestämmelser likalydande dem som här redovisats med avseende på förordning (EEG) nr 2423/88.

Bestämmelser om annan marknadsstörande import än dumpad eller subventionerad import finns i rådets förordning (EG) nr 517/94 av den 7 mars 1994, rådets förordning (EG) nr 518/94 av den 7 mars 1994 och rådets förordning nr 519/94 av den 7 mars 1994. Den första rättsakten innehåller regler om import av textila produkter. Den andra rättsakten innehåller allmänna bestämmelser om import från tredje länder. Den tredje rättsakten gäller vissa tredje länder, nämligen import från statshandelsländer, inklusive Kina. Enligt bestämmelserna i förordningarna skall en medlemsstat meddela kommissionen om importutvecklingen synes motivera vidtagande av övervaknings- eller skyddsåtgärder. Medlemsstaten skall därvid lämna information som styrker nämnda förhållande och som bl.a. skall innehålla uppgifter om importpriser och importvolymer.

Svenska bestämmelser

Nuvarande svenska bestämmelser om skydd mot dumpad eller subventionerad import finns i 4 § TFL och i förordningen (1985:738) om dumpnings- och subventionsundersökningar. Bestämmelserna ersätts av ovannämnda förordning (EEG) nr 2423/88 och kommissionens beslut nr 2424/88/EKSG samt av bestämmelserna i den nu föreslagna lagen och med stöd därav utfärdade författningar.

För att skyldigheterna enligt ovannämnda gemenskapsbestämmelser skall kunna uppfyllas behöver skyldigheten för näringsidkare m.fl. att lämna de upplysningar som erfordras i samband med undersökningar som rör dumpad eller subventionerad import regleras i svensk författning. Inom gemenskapen utförs dumpnings- och subventionsundersökningar av kommissionen. Det kan emellertid inte uteslutas att kommissionen i vissa fall kan komma att begära medverkan av den i Sverige ansvariga

myndigheten, dvs. Kommerskollegium, i sådana undersökningar. Vidare finns det anledning räkna med att kommissionen kan komma att begära medverkan av nationell myndighet, dvs. även i detta fall Kommerskollegium, också vid andra marknadsstörningsutredningar. Det bör därför finnas en bestämmelse som möjliggör för Kommerskollegium att i sin utredande verksamhet få tillgång till fakturor och andra importhandlingar i såväl dumpnings- och subventionsundersökningar som andra marknadsstörningsutredningar.

Första stycket innehåller en bestämmelse som möjliggör för Kommerskollegium att få tillgång till sådana handlingar som nyss nämnts. *Andra och tredje styckena* innehåller bestämmelser om kontrollen av uppgiftsskyldigheten enligt första stycket.

10 §

Regeringen bemyndigas i paragrafen att meddela föreskrifter i anslutning till regler om tullfrihet som har beslutats av EG:s institutioner och om tullförmåner i handelsöverenskommelser som EG har ingått.

11 §

Paragrafen innehåller bemyndigande för regeringen att överlåta åt förvaltningsmyndighet att meddela föreskrifter i de ämnen som avses i och 10 §.

Övergångsbestämmelser

Den nya lagen skall träda i kraft den 1 januari 1995 då lagen (1987:1069) om tullfrihet m.m. skall upphöra att gälla.

Anslutningsfördraget innehåller, i bilaga VI till anslutningsakten, övergångsbestämmelser som rör bl.a. tullförfaranden med ekonomisk verkan, se förslaget till lagen med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen (prop. 1994/95:19). De fördrag och andra instrument som anges i 4 § nämnda förslag till lag kommer att kungöras i Svensk författningssamling (SFS). Övergångsreglerna i bilaga VI bör kompletteras med ytterligare övergångsbestämmelser om behandlingen av varor som anmälts till förtullning eller borde ha anmälts till förtullning före anslutningen till EU och varor för vilka ansökan om temporär tullfrihet lämnats in eller vilka medgetts temporär tullfrihet utan ansökan före anslutningen samt om fortsatt giltighet av svenska restitutionstillstånd.

Enligt övergångsreglerna i bilaga VI punkt 4 i anslutningsakten får tillstånd att använda tullförfarandet aktiv förädling fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen till EU. I de svenska bestämmelserna motsvaras tillstånd att använda tullförfarandet aktiv förädling närmast av tillstånd till

industri- och flygrestitution. Övergångsreglerna bör anses innebära att medlemsstaten får bestämma att företag efter anslutningsdagen får deklarerat varor, för vilka svenska restitutionstillstånd gäller, till aktiv förädlingstrafik utan att de har tillstånd till detta enligt tullkodexen.

Av övergångsreglerna framgår vidare att förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen vilket får anses avse de varor som efter anslutningen deklarerats till något av tullkodexens tullförfaranden t.ex. aktiv förädling eller temporär import. De varor som anmälts till förtullning med anspråk på industri- eller flygrestitution eller motsvarande tullbefrielse före anslutningen kan dock inte anses hänfödda till aktiv förädling. Dessa är slutgiltigt klarerade i Sverige varför de skall behandlas enligt äldre bestämmelser. Likaså bör varor för vilka ansökan om temporär tullfrihet lämnats in eller tullfrihet medgetts före anslutningen behandlas enligt äldre bestämmelser.

8.3 Förslaget till lag om frihet från skatt vid import, m.m.

1 §

I paragrafen anges lagens huvudsakliga tillämpningsområde, frihet från skatt i vissa fall vid import från tredje land. I paragrafen anges vidare att lagen innehåller vissa bestämmelser om tullfrihet för resande (3 kap.) och om beräkning av tull och skatt i vissa fall (4 kap.).

2 §

Genom denna paragraf utvidgas lagens tillämpningsområde till att avse även frihet från avgifter.

3 §

Genom denna paragraf utvidgas lagens tillämpningsområde till att avse även införsel av varor från ett sådant område inom tullområdet som ligger utanför det s.k. skatteområdet, dvs. det område på vilket EG:s olika direktiv om indirekta skatter är tillämpliga. Kanarieöarna är ett exempel på ett sådant område. Åland kan, såvitt kan utläsas av anslutningsfördraget avseende Finland, bli ett mer näraliggande exempel.

Vid införsel från sådant område skall skatt tas ut på införseln men inte tull. Bestämmelserna om skattefrihet i denna lag bör därför tillämpas även på sådan införselbeskattning.

I paragrafen lämnas upplysning om EG-direktiv som genomförs genom lagen. Det kan därvid observeras att huvuddelen av bestämmelserna i 2 kap. tar sikte på bestämmelser i rådets direktiv 83/181/EEG som endast avser frihet från mervärdesskatt. Bestämmelserna i denna lag om frihet från skatt gäller dock både punktskatter och mervärdesskatt.

5 §

Genom paragraf klargörs att bl.a. begreppen EG:s tullområde, EG:s skatteområde och tredje land har samma betydelse i denna lag som i tullagen.

2 kap

1 §

I paragrafen anges endast att det finns särskilda bestämmelser i 3 kap. om frihet från skatt för varor som medförs av resande. Skälet till att dessa bestämmelser skiljs åt är att lagen i fråga om resande innehåller förutom skattefrihetsbestämmelser även vissa tullfrihetsbestämmelser. Det är därför lämpligt att inte placera dessa bestämmelser i samma kapitel som de rena skattefrihetsbestämmelserna.

Det kan inte uteslutas att en resande medför varor, för vilka frihet från skatt inte kan medges enligt bestämmelserna i 3 kap, men väl enligt bestämmelserna i 2 kap. Det möter i så fall inte något hinder att åberopa de senare bestämmelserna.

2 §

I de flesta fall där skattefrihet skall medges är förutsättningarna sådana att även tullfrihet skall medges enligt rådets förordning (EEG) nr 918/83 eller förslaget till lag om tullfrihet m.m. eller föreskrift som meddelats med stöd därav. Dessa fall av skattefrihet regleras i denna paragraf genom en hänvisning till den berörda tullfrihetslagstiftningen. I 3 och 4 §§ inskränks dock i vissa fall den skattefrihet som annars skulle följa av denna paragraf. I 5 - 9 §§ regleras några ytterligare fall av skattefri import. I paragrafens tredje stycke regleras frågan om skattefrihet i samband med temporär import.

Bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 4 i förordningen (EEG) nr 918/83 om sekundärt boende saknar motsvarighet i rådets direktiv 83/181/EEG.

3 § 2

Bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 7 i förordningen (EEG) nr 918/83 om företagsflyttgods motsvaras av bestämmelserna i avdelning 4 i rådets direktiv 83/181/EEG. Bestämmelserna i skattedirektivet är dock, till skillnad från bestämmelserna i tullförordningen, inte tvingande för det enskilda medlemslandet. Då Sverige för närvarande saknar en motsvarande skattefrihet, bör en sådan inte införas nu.

3 § 3

Bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 12 i förordningen (EEG) nr 918/83 om utbildningsmateriel, vetenskapligt och kulturellt materiel, vetenskapliga instrument och apparater samt bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 14 a i samma förordning om instrument och apparater för medicinsk forskning m.m., saknar med två undantag direkt motsvarighet i rådets direktiv 83/181/EEG. Dessa två undantag återges i 7 och 8 §§. I artikel 91 i direktivet ges dessutom möjlighet att behålla skattefrihet som medgetts i enlighet med kulturellt, vetenskapligt eller tekniskt samarbetsavtal med tredje land. Någon sådan skattefrihet synes inte föreligga.

3 § 4

Bestämmelsen i artikel 109 (q) om skattemärken m.m. i förordningen (EEG) nr 918/83 saknar motsvarighet i rådets direktiv 83/181/EEG.

3 § 5

Bestämmelserna om proviantering av fartyg, luftfartyg och tåg i 9 § tullfrihetsförordningen (1987:1289) har överförts i huvudsak oförändrade till 4 § i förslaget till förordning om tullfrihet m.m. Det kan ske med stöd av artikel 139 b i förordningen (EEG) nr 918/83. Motsvarande skattebestämmelse medger dock endast att bestämmelser om proviantering av fartyg och luftfartyg behålls (se artikel 23 i direktiv 92/12/EEG). Nuvarande bestämmelser om skattefrihet för proviantering av tåg kan således inte behållas.

Bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 7 i förordningen (EEG) nr 918/83 om tullfrihet för småförsändelser motsvaras på skatteområdet av bestämmelserna i direktiv 78/1035/EEG. I skattedirektivet ges dock till skillnad från tullförordningen möjlighet att sätta ned eller slopa en eller flera av de i bestämmelserna angivna kvoterna för vissa varor. Denna möjlighet föreslås utnyttjas så vitt avser alkoholhaltiga produkter och tobaksvaror.

3 § 7

Se författningskommentaren till 112 § i förslaget till ny tulllag.

4 §

I paragrafen anges att bestämmelser om skattefrihet vid proviantering av utgående fartyg och luftfartyg finns i mervärdesskattelagen vilket innebär att skattefrihet i motsvarande fall inte regleras enligt denna lag. Detta innebär att denna lag avseende proviant främst reglerar skattefrihet vid import avseende medförd proviant.

5 §

Första och andra styckena handlar om varor som återinförs i oförändrat skick och motsvarar i huvudsak innehållet i 2 § i lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel. Den skillnaden föreligger dock att vad som nu gäller svensk vara som återförs från utlandet skall i fortsättningen gälla för gemenskapsvara som återinförs från tredje land. Med gemenskapsvara avses i denna paragraf en vara som har ursprung inom gemenskapen eller som har satts i fri omsättning inom gemenskapen, trots att varan genom den tidigare utförseln förlorat sin status som gemenskapsvara.

Bestämmelsen om skattefrihet vid återinförsel har stöd i artikel 14.1 (e) i sjätte mervärdesskattedirektivet. Bestämmelsen saknar motsvarighet i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om ett gemenskapssystem för tullfrihet. Bestämmelser om tullfrihet i motsvarande fall finns dock i artiklarna 185 och 186 i tullkodexen samt i artiklarna 844 - 856 i tillämpningskodexen.

Tredje stycket innehåller en hänvisning till de regler som finns och som även fortsättningsvis kommer att finnas om beräkning av underlaget för mervärdesskatt i vissa fall när en vara återinförs efter viss bearbetning.

Enligt sjätte mervärdesskattedirektivet artikel 14.1 (h) skall skattefrihet medges för egen fångst i havsfiskeverksamhet, när fångsten inte bearbetats eller endast undergått konservering inför försäljning, men ännu inte sålts. Enligt punkt 2 i samma artikel får medlemsländerna behålla nuvarande bestämmelser på området till dess gemenskapsregler på området antagits. I tullordningen (Generaltullstyrelsens föreskrifter) finns i dag i 3 kap. 1 § en bestämmelse som innebär att egen fångst som medförs av svenska fiskefartyg inte behöver anmälas till förtullning. Därmed utgår inte importskatt på fångsten. En bestämmelse med motsvarande verkan avseende importskatt föreslås här, men har utvidgats till att avse även andra fiskefartyg som hör hemma inom gemenskapen.

Enligt artikel 188 i tullkodexen medges frihet från importtull för fångst som hämtats i tredje lands territorialvatten av fartyg som är registrerat eller registeranmält i en medlemsstat och som för denna stats flagga. Tullfriheten medges även för produkter som framställts ombord av sådan fångst. Bestämmelser om havsfångst finns även i artikel 23 i tullkodexen och i artikel 325 ff i tillämpningskodexen.

7 §

Innehållet i denna punkt motsvarar innehållet i artikel 79 (q) i rådets direktiv 83/181/EEG. Bestämmelsen motsvarar artikel 50 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om tullfrihet till den del artikeln avser punkten B i bilaga I till förordningen. Detta utgör ett av två undantag från huvudregeln att skattefrihet inte medges för undervisningsmateriel, vetenskapligt eller kulturellt materiel trots att förutsättningar att medge tullfrihet föreligger. Huvudregeln finns i 3 § 3 och det andra undantaget i 8 §.

8 §

Innehållet i denna paragraf motsvarar innehållet i artikel 79 (r) i rådets direktiv 83/181/EEG. Bestämmelsen motsvarar artikel 51 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om tullfrihet till den del artikeln avser punkten B i bilaga II till förordningen. I direktivet uppställs dock ett ytterligare krav för skattefrihet, nämligen att om ersättning utgår för förvärvet så får tillhandahållaren inte vara en beskattningsbar person enligt sjätte mervärdesskattedirektivet. Uttrycket "beskattningsbar person" användas inte i den svenska mervärdesskattelagstiftningen. Det får antas motsvara en person som bedriver yrkesmässig verksamhet, vilket är en nödvändig men inte tillräcklig förutsättning för skattskyldighet till mervärdesskatt.

Denna bestämmelse utgör ett av två undantag från huvudregeln att skattefrihet inte medges för undervisningsmateriel, vetenskapligt eller

kulturellt materiel trots att förutsättningar att medge tullfrihet föreligger. Prop.1994/95:34
Huvudregeln finns i 3 § 3 och det andra undantaget i 7 §.

9 §

Innehållet i denna paragraf motsvarar innehållet i artikel 79 (s) i rådets direktiv 83/181/EEG. Bestämmelsen saknar motsvarighet i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om tullfrihet.

10 §

Paragrafen motsvarar innehållet i 6 § den föreslagna lagen om tullfrihet m.m. och i 11 § i den föreslagna förordningen om tullfrihet m.m.

11 §

Genom denna paragraf görs förfarande- och behörighetsbestämmelser från tullfrihetsområdet tillämpliga även på skattefrihetsområdet. Exempel på sådana bestämmelser på tullfrihetsområdet är förfarandebestämmelserna i 3 § i den föreslagna förordningen om tullfrihet m.m., behörighet för Generaltullstyrelsen enligt 8 § andra stycket samma förordning att medge viss tullfrihet samt bestämmelserna i 13 - 17 §§ samma förordning.

12 §

Innehållet i denna paragraf motsvarar innehållet i 4 § i lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel. De fall som avses motsvarar de fall som anges i punkterna a-n i artikel 900.1 i tillämpningskodexen.

13 §

I paragrafen inskränks tillämpningsområdet för bestämmelserna i kapitlet så att vissa skatter och avgifter inte omfattas av lagen. Bestämmelsen motsvarar 5 § i lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel.

1 §

I första stycket anges grundförutsättningarna för skattefrihet enligt detta kapitel, nämligen att det gäller varor som en resande medför i sitt bagage och att importen inte är kommersiell. För att rätt till skattefrihet skall föreligga krävs dessutom att förutsättningarna i någon av de efterföljande paragraferna är uppfyllda.

I andra stycket anges vad som utgör personligt bagage. Där undantas behållare med bränsle från området för skattefrihet enligt denna lag. Rätt till skattefrihet för införsel av bränsle i fordonstank eller i reservdunk kan dock följa av bestämmelserna i 2 kap.

I tredje stycket regleras vad som avses med kommersiell import.

2 §

I paragrafen regleras skattefrihet för import av personliga tillhörigheter som den resande skall använda under resa i landet och därefter återutföra. Bestämmelsen tar främst sikte på utländska besökande från tredje land. Innehållet i paragrafen motsvarar en del av det som enligt nuvarande bestämmelser får föras in tull- och skattefritt som reseutrustning. I 3 § finns bestämmelser som motsvarar en annan del av de nuvarande bestämmelserna om reseutrustning.

I andra stycket finns en upplysning om var motsvarande bestämmelser om tullfrihet finns. Dessa bestämmelser är dock inte utformade som ett slutligt undantag, utan som en temporär tullfrihet. Denna temporära tullfrihet kräver dock inte något deklarationsförfarande (utom den deklaration som anses ligga i att "gå mot grönt") eller uttryckligt beslut vid import eller någon anmälan vid återutförseln. Genom att det i tredje stycket dessutom finns en skyldighet att betala importskatten om varan inte återutförs, föreligger inte egentligen någon skillnad mellan den slutliga skattefriheten och den temporära tullfriheten.

Sättet att här reglera skattefriheten har valts för att ge en klarare bild över resandes rätt till skattefrihet.

3 §

I paragrafen regleras skattefrihet för varor som en resande återför till landet. Bestämmelserna i denna paragraf tillsammans med bestämmelserna i 2 § motsvarar dagens bestämmelser om skattefrihet för reseutrustning. Den stora skillnaden mellan bestämmelserna i detta lagförslag och de nuvarande bestämmelserna är att de nuvarande reseutrustningsbestämmelserna tillåter tull- och skattefri import av reseutrustning som inköpts under resa i utlandet och som förs in i Sverige

för att stanna här, medan de nu föreslagna bestämmelserna i likhet med EG-bestämmelserna inte tillåter sådan skattefri import.

Den tull- och skattefria import av varor som har köpts i tredje land och som skall föras in i landet permanent är således begränsad till vad som får föras in inom de särskilda kvoterna (se 4 §) och inom beloppsgränsen (se 5 §). Reseustrutningsbestämmelserna i 2 och 3 §§ kan inte användas för sådan import.

Skattefriheten enligt denna paragraf förutsätter i motsats till 2 kap. 5 § att varan medförs i den resandes bagage, vilket bl.a. innebär att några särskilda formaliteter inte behöver iaktas för att skattefrihet skall uppnås.

När det gäller varor som bearbetats i tredje land hänvisas i andra stycket till mervärdesskattelagens bestämmelser om beräkning av underlaget för mervärdesskatt för sådana varor. Bearbetade varor kan således inte återföras skattefritt med stöd av 3 §. Om sådana varor ryms inom beloppsgränsen enligt 5 § kan de dock införas tull- och skattefritt om förutsättningarna för sådan import i övrigt är uppfyllda.

Denna paragraf avser endast frågan om skattefrihet. I tredje stycket finns en upplysning om var tullfrihetsbestämmelserna finns. Det finns ett särskilt behov av denna upplysning då bestämmelserna inte finns i förordningen (EEG) nr 918/83, utan i tullkodexen.

4 §

I paragrafen anges de särskilda kvoter inom vilka skattefri import får ske enligt EG:s bestämmelser. Motsvarande kvoter för tullfri import regleras i förordningen (EEG) nr 918/83/EEG. Bestämmelsen innebär i motsats till nuvarande svenska bestämmelser i fråga om sprit, vin och starköl, inte en begränsning av rätten att föra in varorna, utan en begränsning av den skattefria importen.

Andra stycket innehåller bestämmelser om särskilda åldersgränser i vissa fall. Liksom när det gäller kvoterna är det dock endast skattefriheten som regleras, inte införselrätten som sådan. I stycket anges inte någon åldersgräns avseende införsel av spritdrycker och vin trots att direktivet innehåller en 17 års gräns för skattefrihet för sådana varor. Regeringen kommer dock att i en annan proposition föreslå riksdagen att i en ny alkohollag införa ett införselförbud för spritdrycker för den som inte fyllt 20 år. Eftersom den som är under 20 år i så fall inte överhuvudtaget får föra in sådana varor i landet blir det naturligtvis inte fråga om att beskatta någon sådan införsel, än mindre att medge skattefrihet för införseln. Det saknas därför behov av en bestämmelse som begränsar rätten till skattefrihet för den som är under 17 år.

Tredje stycket innehåller en upplysning om var bestämmelserna om tullfrihet kan återfinnas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om skattefri import inom en beloppsgräns. Bestämmelsen är ett genomförande av artikel 1 i direktivet 69/169/EEG. Därvid har möjligheten att på visst sätt begränsa rätten till skattefri införsel för yngre resande inte utnyttjats. I andra stycket finns en upplysning om motsvarande bestämmelse om tullfrihet.

I tredje stycket finns regler för beräkning av tull- och skattefrihetsbeloppet i enlighet med artikel 7 i direktivet och artikel 132 jämfört med artikel 47 i förordningen (EEG) 918/83. I fjärde stycket anges att Generaltullstyrelsen skall publicera beloppet i svenska kronor.

6 §

Paragrafen innehåller en reglering av den särskilda begränsning som Sverige genom anslutningsakten fått rätt att använda avseende beskattning av införsel från tredje land av öl. I fråga om begränsningar i rätten till införsel för den som är under 20 år hänvisas till vad som sägs ovan i motiveringen till 4 § andra stycket.

7 §

Paragrafen innehåller särskilda begränsningar av rätten till tull- och skattefri införsel för besättningsmedlemmar på transportmedel. Sådana nationella begränsningar tillåts enligt artikel 49 i förordningen (EEG) nr 918/83 och artikel 5 i direktivet 69/169/EEG. Bestämmelsens innehåll motsvarar vad som i dag gäller enligt 2 § andra och tredje stycket i förordningen (1987:1072) om rätt för resande m.fl. att införa varor tull- och skattefritt.

4 kap.

1 §

Kapitlet handlar om schablonberäkning av tull och skatt i vissa fall. I första paragrafen anges de två grupper av import för vilka bestämmelserna kan tillämpas. Det är dels resandes införsel av varor, dels gåvoförsändelser mellan privatpersoner.

2 §

Paragrafen innehåller begränsningar av första paragrafens tillämpning dels i form av en beloppsgräns, dels genom att begränsa tillämpningen till icke-kommersiell import. Begränsningarna anknyter till de begräns-

ningar som finns avseende schablonberäkning av tull i vissa fall i Prop.1994/95:34 förordningen (EEG) nr 2658/87.

3 §

Paragrafen innehåller en tabell över de varor för vilka bestämmelserna i kapitlet är tillämpliga och den schablontullsats respektive schablonskattesats som skall gälla för varje varutyp. Schablonskattesatsen avser även eventuella avgifter.

Metoden att ange ett belopp för tull och ett för annan skatt har valts därför att ett särskilt belopp som inte inkluderar tull ändå måste finnas för resande och försändelser som kommer från ett område som ligger utanför skatteområdet men inom tullområdet. I fråga om schablonbeloppet för tull får det anses att ett schablonvärde för varorna bestäms och att tull på detta värde tas ut i enlighet med förordningen (EEG) nr 2658/87. Följande tullsats har använts: för cigaretter 90 procent, för cigarrer 43 procent, för röktabak 117 procent, för snus 65 procent och för andra varor än tobaksvaror 10 procent.

4 §

Generaltullstyrelsen publicerar den beloppsgräns som avses i 2 § uttryckt i svenska kronor. Den avser den beloppsgräns inom vilken tull med 10 procent schablonmässigt kan tas ut enligt förordningen (EEG) nr 2658/87.

Övergångsbestämmelser

Lagen ersätter lagen (1987:1066) om frihet från skatt eller avgift vid införsel och förordningen (1987:1072) om rätt för resande m.fl. att införa varor tull- och skattefritt. Dessa författningarna skall upphävas men fortfarande gälla avseende tiden före upphävandet.

8.4 Förslaget till lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.

1 §

Paragrafen upplyser om att bestämmelser om gynnsam taxebehandling, varors ursprung, tullvärde, autonoma undantagsbestämmelser angående nedsättning av eller befrielse från importtull för vissa varor, tullförfaranden med ekonomisk verkan, gynnade förfaranden för t.ex. varor som återinförs utan att ha bearbetats i tredje land samt återbetalning och

eftergift av tull finns i tullkodexen och tillämpningskodexen. I lagen finns vissa kompletterande bestämmelser till nämnda bestämmelser.

Prop.1994/95:34

2 §

Uttryck som används i lagen har samma innebörd som i tullkodexen och förslaget till tullag.

3 §

Regler om ursprung på grund av ensidiga förmånsmedgivanden från EG:s sida (förmånsberättigat ursprung) finns i artiklarna 66-140 i tillämpningskodexen. Ensidiga tullförmåner ges till utvecklingsländer, Västbanken och Gaza, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Slovenien och Makedonien.

Framställs anspråk på tullförmåner på grund av förmånsberättigat ursprung skall ursprunget styrkas med ursprungsintyg utfärdat i exportlandet. Ett eller flera ursprungsintyg som utfärdats i något av de förmånsberättigade länderna skall i gemenskapen kunna ersättas av ett eller flera ursprungsintyg under förutsättning att dessa utfärdas av tullmyndighet i den medlemsstat som har tillsyn över varorna (art. 83). Utfärdade ursprungsintyg skall kontrolleras stickprovsvis eller då tullmyndighet i importlandet finner anledning företa kontroll av intyget. För att kunna genomföra kontrollen behöver tullmyndigheten de befogenheter som framgår av 57, 62, 64, 68 - 80 och 99 §§) förslaget till ny tullag.

4 §

I artiklarna 173-177 i tillämpningskodexen ges möjlighet att tillämpa ett förenklat förfarande för fastställande av tullvärde på vissa lättfördärvliga varor. Det innebär i korthet att tullvärde för vissa lättfördärvliga varor som förtecknas i bilaga 26 till förordningen beräknas efter ett av EG-kommissionen fastställt enhetsvärde. Beräkningen av enhetsvärdet baseras på uppgifter som lämnas av medlemsstaterna om dels genomsnittspriser på oförtullade varor fritt gränsen, dels vilken kvantitet av respektive varuslag som förtullats under ett kalenderår och för vilket tull betalats.

Genomsnittspris som medlemsstaten lämnar uppgift om beräknas med hjälp av priser på oskadade varor i vissa av medlemsstaterna anmälda marknadscentra. Därvid får vissa kostnader avräknas från priserna i marknadscentra, t.ex. kostnader för transport och försäkring inom tullområdet, importtullar och andra avgifter vilka inte skall räknas in i tullvärdet samt vissa schablonavdrag. Medlemsstaten får fastställa standardbelopp för avdrag beträffande transport- och försäkringskostnader (art. 173.3). De av kommissionen fastställda enhetsvärdena publiceras i EGT. Det förenklade förfarandet för fastställande av tullvärde för vissa

lättfördärvliga varor får användas av importör i en medlemsstat även om medlemsstaten inte anmält marknadscentra på vars priser enhetsvärdena baseras.

För att uppgiftsskyldigheten skall kunna fullgöras för det fall att Sverige anmäler ovannämnda marknadscentra skall behövliga uppgifter få införas från näringsidkare enligt föreskrifter som meddelas av regeringen. Med begreppet näringsidkare avses såväl fysiska som juridiska personer, vilka driver rörelse.

5 §

Regeringen, eller myndighet som regeringen bestämmer, får meddela föreskrifter till utfyllnad av gemenskapsrätten på de områden som anges i 1 §.

Övergångsbestämmelser

Anslutningsfördraget innehåller i bilaga VI till anslutningsakten övergångsbestämmelser som rör varors ursprung, tullförfaranden med ekonomisk verkan samt återbetalning och eftergift av tull (se förslaget till lag med anledning av Sveriges anslutning till Europeiska unionen).

Nämnda regler kompletteras med svenska övergångsbestämmelser till den föreslagna lagen om tullfrihet m.m. Dessa rör fortsatt giltighet av svenska restitutionstillstånd, behandlingen av varor som anmälts till förtullning eller borde ha anmälts till förtullning före anslutningen till EU och varor för vilka ansökan om temporär tullfrihet lämnats in eller för vilka temporär tullfrihet medgetts utan ansökan före anslutningen. I dessa delar hänvisas till författningskommentaren till den föreslagna lagen om tullfrihet m.m.

Enligt övergångsreglerna till tullförfarandet passiv förädling i anslutningsfördraget får medlemsstaterna låta sådana tillstånd till passiv förädling som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen. I svenska bestämmelser motsvaras passiv förädling av bestämmelserna i 22 § fjärde och femte styckena och 23 § tullfrihetsförordningen (1987:1289). Lagen bör innehålla en övergångsbestämmelse som tillåter att reparerade varor och varor vilka tillverkats av svenskt eller i Sverige förtullat material, som utförts till annat land före anslutningen, anmäls till övergång till fri omsättning med anspråk på den tullåttnad som passiv förädling inrymmer vid återinförsel från tredje land.

1 §

Anger lagens tillämpningsområde.

2 §

I paragrafen utses behörig myndighet enligt artikel 3 i förordningen (EEG) nr 3842/86. Förordningen lämnar utrymmet fritt för medlemsländerna att själva välja vilken myndighet som skall vara behörig. I ett föreliggande förslag till ny förordning (COM(94) 43 final) anges däremot att sådan behörig myndighet skall finnas inom tullverket. För att förhindra att det blir nödvändigt att byta behörig myndighet bör en behörig myndighet utses inom tullverket. Denna myndighet bör vara Generaltullstyrelsen eftersom ett beslut om kvarhållande av varor kan avse varor där flera alternativa införselplatser kan misstänkas och det är angeläget med en enhetlig tillämpning.

Det är möjligt även enligt förslaget till ny förordning att ha ytterligare behöriga myndigheter utanför tullverket. Något behov av sådana ytterligare myndigheter synes inte finnas.

GTS skall samråda med andra myndigheter när det behövs. Det kan t.ex. tänkas att ett sådant behov kan uppkomma vid bedömning av immaterialrättsliga frågor.

3 §

Varor som kvarhålls skall omhändertas av tullmyndigheten. Tullmyndigheten kan dock t.ex. låta varorna ligga på ett tillfälligt lager. Varorna ligger då upplagda under tullverkets tillsyn. I förhållande till lagerhavaren är tullmyndigheten uppdragsgivaren. Sökanden bör dock ha ansvaret för kostnaden för förvaringen med en regressrätt i förhållande till sin motpart om sökandens talan leder fram till att varorna skall förstöras, ändras eller bli föremål för annan åtgärd som avses i artikel 7 i förordningen (EEG) nr 3842/86.

4 §

I första stycket erinras om att det är behörig domstol som skall pröva om varumärkesintrång skett och om varorna i så fall skall förstöras, ändras eller bli föremål för annan åtgärd. Detta prövas således inte av tullmyndigheterna.

I andra stycket ges domstolen rätt att genom interimistiskt beslut upphäva kvarhållandet.

I tredje stycket regleras tullmyndighetens skyldighet att verkställa domstolens beslut.

I fjärde stycket regleras ansvaret för kostnaderna i det fall tullmyndigheten skall verkställa ett beslut om ändring av varor. Den som har rätten till varorna skall bekosta ändringen.

5 §

Sökanden bör betala kostnaderna för tullverkets handläggning av ärendet och i förekommande fall andra åtgärder. Därför föreslås att regeringen får föreskriva att en ansökningsavgift skall tas ut.

I andra stycket anges att säkerhet kan krävas av sökanden för förvaringskostnaderna.

6 §

Beslut om kvarhållande enligt artikel 3 i förordningen (EEG) nr 3842/86 och om ställande av säkerhet enligt 5 § andra stycket i lagen skall kunna överklagas till allmän förvaltningsdomstol (länsrätt). Mot länsrättens beslut förs enligt 33 § förvaltningsprocesslagen (1971:291) talan hos kammarrätten.

I andra stycket anges att det krävs prövningstillstånd vid överklagande till kammarrätten (se även avsnitt 6.1.8).

8.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1960:419) om förbud i vissa fall mot införsel av spritdrycker

1 § 2 mom.

I momentet har gjorts ändringar som har sin grund i att införselmonopolet försvinner. Det finns därmed inte längre några gränser för vem som får föra in spritdrycker eller hur mycket som får föras in oavsett om införseln sker från tredje land eller annat EG-land. Det som återstår är frågan om beskattning och i fråga om kommersiell införsel från annat EG-land att viss dokumentation medförs.

8.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (1962:120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m.m.

1 §

I bestämmelsen anges att den som uppsåtligen lämnat oriktig uppgift ägnad att leda till förmånsbehandling enligt avtal som gemenskaperna har

slutit och som föreskriver att förmånsbehandling i tullhänseende skall medges döms till böter eller fängelse.

Bestämmelsen anger uttryckligen förmånsbehandling enligt Europeiska gemenskapernas rättsakter, dvs. sådan förmånsbehandling som antagits ensidigt av gemenskaperna med hänsyn till vissa länder, grupper av länder och territorier, och som nämnts, enligt handelsavtal som gemenskaperna har ingått. (Se tullkodexen avd. II, kap. 1, art. 20.3 d och e.) Bestämmelsen avses täcka sådana handelsavtal som inte enbart har ingåtts av gemenskaperna med andra länder än EU:s medlemsländer utan av gemenskaperna jämte medlemsstaterna som parter på ena sidan, s.k. blandade avtal. Exempel på ett blandat avtal är EES-avtalet. Texten anpassas i övrigt till EG:s terminologi vad gäller ursprungsintyg.

Författningens rubrik och 1 § anpassas i övrigt till EG:s terminologi vad gäller ursprungsintyg.

Enligt övergångsbestämmelserna gäller äldre föreskrifter beträffande gärning som begåtts före ikraftträdandet.

8.8 Förslaget till lag om ändring av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga

1 §

Genom paragrafen genomförs direktiven 76/308/EEG och 77/794/EEG. Direktiven är utformade så att de, i likhet med tullsamarbetsavtal och avtal om ömsesidigt bistånd med indrivning, är möjliga att tillämpa direkt med stöd av de bestämmelser om bl.a. behörig myndighet som finns i lagen om ömsesidig handräckning i skatteärenden och lagen om uttagande av annan utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga. Därför föreslås i detta fall inte att direktivens innehåll skrivs om i nationell författningstext. I stället återges den svenska lydelsen av direktiven i en bilaga till lagen.

2 §

Direktiven innehåller bestämmelser om indrivning dels av tull- och tullrelaterade fordringar, dels av rent interna skattefordringar. I paragrafen avskiljs de senare frågorna och lagen om ömsesidig handräckning i skatteärenden görs tillämplig på hanteringen av ärenden som rör sådana frågor.

3 §

Paragrafen motsvarar den nuvarande lagen. Därutöver görs bestämmelserna tillämpliga även på indrivning och andra åtgärder enligt 1 § med undantag för de fall som avses i 2 §.

I en bilaga till lagen återges direktiven i sin svenska lydelse med beaktande av de ändringar som gjorts sedan direktiven ursprungligen utfärdades.

8.9 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag;

1 §

Bestämmelserna ger den legala grunden för tullmyndigheterna att fullgöra det samarbete med andra länders tullmyndigheter som Sverige åttagit sig i sina tullsamarbetsavtal. I förordningen (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidigt samarbete mellan medlemsländernas administrativa myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen i tull- och jordbruksfrågor regleras ett likartat samarbete som tullsamarbetsavtalen. Ändringen i paragrafen innebär att lagens hanteringsordning blir tillämplig även på bistånd enligt EG-förordningen.

5 §

Ordet "Konungen" ändras till "regeringen".

8.10 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:980) om transport, förvaring och förstöring av införselreglerade varor, m.m.

1 §

Genom ändringarna begränsas lagens tillämpningsområde till nationella införselrestriktioner och till införsel från tredje land. Med införsel från tredje land avses införsel av icke-gemenskapsvaror, antingen införseln sker direkt från tredje land eller via annan medlemsstat. I det senare fallet skall varan vara placerad under ett tullförfarande.

2 §

Eftersom lagen skall vara tillämplig endast på nationella införselrestriktioner kan bestämmelser om transitering i punkten 1 bara avse transitering genom eller inom det egna svenska tullområdet. Ändringen i punkten 2 är en följdändring. Att lämna ut varan för hemtagning med förfogandeinskränkning blir inte praktiskt hanterbart, eftersom det saknas en ordning

8.11 Förslaget till lag om ändring i tullregisterlagen (1990:137)

1 och 3 §§

Ändringarna har närmast karaktär av följdändringar.

8.12 Förslaget till lag om upphävande av vissa tullförfattningar

Inom EU tillämpas en gemensam tulltaxa. Sverige har i anslutningsakten åtagit sig att tillämpa den gemensamma tulltaxan utan särskilda övergångsordningar vid ett medlemskap. Eftersom rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan vid ett medlemskap blir direkt tillämplig i Sverige bör tulltaxelagen upphöra att gälla. Frågor som rör tullfrihet ligger under EG:s exklusiva kompetens. Då det inte finns någon rättslig grund för 1968 års förordning om rätt för Konungen att medge tull- och skattefrihet m.m. för anläggning som uppförs vid rikets gräns (jfr. prop. 1968:86, bet. 1968:BeU39, rskr. 1968:200) bör denna upphävas.

Hänvisningar till den tullagstiftning som skall upphävas finns i ett stort antal andra författningar. Motsvarande bestämmelser kommer dock att återfinnas i den nya tullagstiftningen i de allra flesta fall. De nya reglerna kommer i vissa fall att finnas i EG-förordningar och i andra fall i nationella författningar.

Det bör noteras att lagen om upphävande av vissa tullförfattningar inte innehåller en fullständig förteckning över all lagstiftning på tullområdet som bör upphöra att gälla vid ett medlemskap i EU. Vissa lagar upphävs i annan ordning, se ovan under avsnitten 6 och 7.

Tullanpassningsutredningen har haft till uppdrag (dir. 1993:78) att lämna förslag till den nationella lagstiftning som vid ett svenskt medlemskap i EU behövs för att komplettera EG:s tull- och tullfrihetsförordningar. Ett inträde i EU kommer att innebära att de grundläggande EG-fördragen, den s.k. primärrätten (Romfördraget, Fusionsfördraget, Enhetsakten och Unionsfördraget) och rättsakterna inom den s.k. sekundärrätten (förordningar, direktiv, beslut, rekommendationer och uttalanden) blir en del av svensk rätt. Till stor del kommer den nuvarande svenska tullagstiftningen att falla bort, men i vissa delar kommer även i fortsättningen att krävas nationella svenska bestämmelser. Förfarandet i tullhänseende vid import och export kommer i stor utsträckning att regleras genom tullkodexen och tillämpningskodexen i stället för som nu genom nationella författningar. EG:s rättsakter tillåter dock, och förutsätter i vissa delar, kompletterande nationell lagstiftning. Vi föreslår i betänkandet att tullkodexen och tillämpningskodexen kompletteras med sådana bestämmelser i nya författningar: tullag, tullförordning och lag respektive förordning om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan. I tullagen och tullförordningen regleras därvid frågor som i huvudsak faller under Finansdepartementets ansvarsområde och i lagen respektive förordningen om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan frågor som i huvudsak faller under Utrikesdepartementets handelsavdelnings ansvarsområde.

Frågor om tullfrihet anses utgöra väsentliga angelägenheter för EG och regleras därför genom EG-rätten, i huvudsak genom rådsförordningen 918/83. EG:s bestämmelser om tullfrihet blir direkt gällande rätt i Sverige vid ett medlemskap. Rådsförordningen medger dock vissa nationella särregler och utfyllande bestämmelser. Utredningen har samlat dessa i förslag till lag respektive förordning om tullfrihet m.m. samt i fråga om resandebestämmelser i förslaget till lag om frihet från skatt vid import, m.m.

Inom EU har införts en beskattningsordning som gör det möjligt att avskaffa gränskontrollerna för skatteändamål inom EU-området. Vid införsel från tredje land skall däremot indirekta skatter (mervärdesskatt och punktskatter) tas ut av tullmyndigheterna i allt väsentligt på samma sätt som i dag. Inom gemenskapen finns bestämmelser i direktivform om frihet från importskatt i vissa fall, t. ex. avseende varor som medförs av resande, gåvoförsändelser och flyttgods. Dessa bestämmelser skall vid ett svenskt medlemskap i EU genomföras genom nationella bestämmelser. Vi har föreslagit sådana bestämmelser i en ny lag om frihet från skatt vid import m.m. I gemenskapen finns geografiska områden som ligger inom tullområdet men inte inom det s.k. skatte-området. Om en vara förs från ett sådant område till en plats inom gemenskapens skatteområde skall importskatt utgå trots att det inte ur tullsynpunkt är fråga om import. Vi har lämnat förslag till bestämmelser som innebär att tullmyndigheterna

skall hantera även sådan beskattning.

Prop.1994/95:34

Den svenska tulltaxan bortfaller och ersätts med rådsförordningen 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan. Förordningen blir direkt tillämplig i Sverige.

Bilaga 1

Efter remiss har yttranden över Tullanpassningsutredningens betänkande Tullagstiftningen och EG (SOU 1994:89) avgetts av Riksdagens ombudsmän (JO), Justitiekanslern (JK), Riksåklagaren (RÅ), Rikspolisstyrelsen, Brottsförebyggande rådet (BRÅ), Datainspektionen, Kommerskollegium, Kustbevakningen, Socialstyrelsen, Posten AB, Vägverket, Sjöfartsverket, Luftfartsverket, Statskontoret, Generaltullstyrelsen, Statistiska centralbyrån (SCB), Riksrevisionsverket (RRV), Riksskatteverket (RSV), Statens Jordbruksverk, Fiskeriverket, Närings- och teknikutvecklingsverket (NUTEK), Konkurrensverket, Hovrätten för Övre Norrland, Kammarrätten i Stockholm, Exportrådet, Sydsvenska Handelskammaren, Västsvenska Handelskammaren, Svenska Kommunförbundet, Sveriges Hamn- och Stuveriförbund, Landstingsförbundet, Sveriges advokatsamfund, Grossistförbundet Svensk Handel, Sveriges Köpmannaförbund, Industriförbundet, Föreningen Auktoriserade Revisorer (FAR), Tjänstemännens centralorganisation (TCO), Centralorganisationen SACO, Landsorganisationen i Sverige (LO), Svenska arbetsgivareföreningen (SAF), Sveriges redareförening, Företagens Uppgiftslämnardelegation (FUD), Scandinavian Airlines System (SAS), Göteborgs Hamn AB, Företagarnas Riksorganisation, Svenska åkeriförbundet, Sveriges Bokförings- och Revisionsbyråers förbund, Sveriges Skeppshandlareförbund, EU-Gränskontrollutredningen (JU 1994:01), Yttre gränskontrollutredningen (Ju 1994:02). Yttrande har dessutom avgetts av Philip Morris AB.

Riksåklagaren har till sitt eget yttrande fogat yttranden från Överåklagaren i Stockholms stad och Regionåklagarmyndigheten i Malmö.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 20 oktober 1994.

Närvarande: statsministern Carlsson, ordförande, och statsråden Sahlin, Hjelm-Wallén, Peterson, Hellström, Thalén, Freivalds, Wallström, Tham, Schori, Blomberg, Heckscher, Hedborg, Andersson, Winberg, Uusmann, Nygren, Ulvskog, Sundström, Lindh och Johansson.

Föredragande: statsråden Jan Nygren och Mats Hellström

Regeringen beslutar proposition 1994/95:34 Den svenska tullagstiftningen vid ett EU-medlemskap.

Författningsrubrik	Bestämmelser som inför, ändrar upp- häver eller upprepar ett normgivnings- bemyndigande	Celexnummer för bakomliggande EG-regler
Tullagen	3, 4, 7, 9, 12,16, 18, 27 - 29, 31, 43 - 45, 49 - 50, 52, 56, 100, 114 - 115, 117, 119 §§	377L038 392L0012
Lag om tullfrihet m.m.	7, 10 - 11 §§	
Lag om vissa tullförfaranden med ekonomisk verkan, m.m.	4, 5 §§	
Lag om frihet från skatt vid import, m.m.		L0169 377L0138 383L0181 392L0012
Lag om tullkontroll av varumärkesintrång	5 §	
Lag om ändring i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga		376L0308

Författningsrubrik	Bestämmelser som inför, ändrar upp- häver eller upprepar ett normgivnings- bemyndigande	Celexnummer för bakomliggande EG-regler
--------------------	--	---

Lag om ändring i
lagen (1973:431)
om utredning
angående brott mot
utländska tulllag

1 §

